Zafer Günü'nün 70. Yıldönümü

Politika

SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

2 Mayıs 2015 Yıl: 1 Sayı: 11 On Beş Günlük Gazete Fiyatı: 1 TL Yurtdışı 1 EUR/1.5 USD

"EN GÜZEL ELBİSESİ İLE, İŞÇİ TULUMUYLA, DOLAŞACAK, BU MEMLEKETTE, HÜRRİYET!"

1 MAYIS... İKİ SINIF... İŞÇİ SINIFI ve BURJUVAZİ... KARŞI KARŞIYA... DİŞE DİŞ SÜRECEK BU MÜCADELE... AMASIZ, FAKATSIZ...

ZAFERE KADAR...

Son Çırpınışlar

"Türkiye'nin gündemi seçim gündemi" deniyor. Bizce bu açıklama çok basit olur ve işin gerçek yanını örter. "Türkiye'nin gündemi sınıf mücadelesi gündemidir". Seçimler de, 1 Mayıs da, Barış ve Demokratikleşme Süreci de, toplumsal yaşamdaki her şey ama her şeyi bu gözle değerlendirmek gerekir. Seçimler bunun sadece bir parçasıdır.

Sınıf mücadelesi açısından bakıldığında da gelişen ve yükselen işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesidir. Gerileyen ise işbirlikçi AKP iktidarıdır, genelinde burjuvazidir. İşçi sınıfı ve ezilen halklar, henüz iktidar olmanın nesnel ve öznel koşullarına sahip değildir, ancak burjuvaziyi geriletecek mücadele düzeyine ulaşmıştır. Güncel görev, sınıf hareketinin bağlaşıklıkları ile güç ve eylem birliğini geliştirerek, devrimci süreci adım adım geliştirmektir.

AKP İktidarı bu tehlikeyi kendi teninde hissettiği için akıl ve mantık dışı gerekçeler ile işçi sınıfına, ezilen halklara ve onların politik, demokratik ve sendikal temsilcilerine saldırmaktadır. İstanbul'da yaşamı felç ettiği gerekçesiyle Taksim 1 Mayıs Alanını yasaklayan zihniyet, 1 Mayıs günü İstanbul'u tümden felç etmiştir. 2010'da Taksim'de 1 Mayıs'lara izin verdim diyen Erdoğan, bugün yasak uygulamaktadır. Dolmabahçe'de Başbakan yardımcısı ve devlet görevlilerinin varlığında açıklanan Barış ve Demokratikleşme Süreci'nin 10 Maddelik Yol Haritası, İzleme Kurulu oluşturma kararı, Erdoğan efendi tarafından bir cümle ile yok sayılmaktadır. Metal İşçilerinin grevi "milli güvenlik" gerekçesi ile ertelenmektedir. İnsana şaşkınlıktan adeta dilini yutturacak çelişkili beyanlar toplum nezdinde cereyan ediyor. Ancak bunlar olağanüstü olgular değil. Burjuvazi mevzii kaybederken soğukkanlı olamıyor, günlük manevralar yapıyor. "Dün dündür, bugün bugündür" mantığını işletiyor.

Bütün bu nedenlerden dolayı iki önemli olgu öne çıkıyor. Birincisi; 7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP İktidarı geriletilmelidir. İkincisi ise; toplumsal muhalefet, işçi sınıfının, ezilen halkların mücadelesinin geliştirilmesi açısından çok daha güçlü ve planlı, programlı örgütlenmelidir. Bu örgütlenme sadece seçimlere yönelik olmamalıdır. Sınıfın ve toplumsal yaşamın tüm hücrelerine nüfuz etmelidir. Sürekli bir sınıfsal muhalefet durumu, sürekli bir gelişme eğrisi, sürekli bir eylemlilik ve yığınsallaşma hedeflenmelidir. Tansiyon sürekli yükselmeli, burjuvazi çıldırmışçasına kendini korumak için çırpınmaya devam etmeli ve çırpındıkça kolu, kanadı kırılmalıdır.

AKP İktidarı bu gelişmelere ülke içinde ve dışında saldırı, işgal ve provokasyonları geliştirerek de yanıt verebilir. İçeride, Ağrı örneğinde de görüldüğü gibi, HDP'ye yönelen yeni oyları zayıflatmak için sıcak savaşı körüklemekte, asker cenazelerinin batıya yollanmasını hedefleyecek provokasyonlara yönelmektedir. Dışarıda, Suudi Arabistan ve Katar'a bir yandan sıcak para bulmak, diğer yandan da Suriye'ye askeri bir saldırının hazırlıklarına ikna etmek için giden Erdoğan, seçimleri kaybedeceğini anladığından, her yola baş vurabilir. Buna "milli birlik" adına Suriye'ye saldırarak seçimleri ertelemek de dahildir. Son çırpınışlar kendisine bunları dahi yaptırabilir. İşçi sınıfı ve ezilen halklar bu oyuna gelmeyecektir. Sınıf için düşman dışarıda değil içeridedir, Ankara'dadır.

Politika

Zafer Günü'nün 70. Yıldönümü

❑ **Mehmet KADIRGA**

İlerici insanlık, tüm dünyada, bu yıl, **Sovyet Kızıl Ordusu**'nun Hitler Faşizmi'ni yenmesinin yetmişinci yıl dönümünü kutluyor. Tarih olarak F. Almanya'da 8 Mayıs, Rusya Federasyonu'nda ise 9 Mayıs resmi tatil günüdür. Arada bir gün fark olması, Kızıl Ordu'nun Berlin'de Reichstag binasının burcuna kızıl Sovyet Bayrağını diktiği anın saat ve gün farkı dolayısıyla o zamanki Almanya'da 8 Mayıs, Sovyetler Birliği'nde ise 9 Mayıs tarihine tekabül etmesidir.

Federal Almanya'da bu gün çok uzun yıllar aslında zoraki kutlandı. Resmiyette adına **"Zafer Günü"** denmedi. "Nazizmin Yıkılış Günü" olarak adlandırıldı. Bu, bugün de böyle. Sovyetler Birliği, ve bugünkü Rusya Federasyonu'nda ise her zaman çok önemli bir tarih olarak, **"Zafer Günü"** olarak kutlandı. Sovyetler Birliği'nin yıkılması bu geleneği değiştirmedi. Bugün de, 9 Mayıs, Rusya'nın en ücra köşelerinde dahi büyük bir coşku ile kutlanmaktadır. Her il ve ilçede, Sovyet döneminin sembollerinin, orak çekiçli kızıl bayrakların, **Lenin** ve **Stalin** resimlerinin taşındığı askeri törenler ile başlar kutlamalar. Kızıl Ordu emektarları (veteranlar) törenlerde, **Kızıl Ordu** üniformaları ile yer alır. Şehirler, rayonlar, köyler, mahalleler, trenler, tramvaylar, **Stalin** portreleri ve **Kızıl Ordu** flamaları ile süslenir. Zannedersiniz ki Sovyet döneminde yaşıyorsunuz. Resmi törenlerden sonra mahallelerde, parklarda, merkezi meydanlarda sokak şenlikleri düzenlenir ve kutlamalar gecenin geç saatlerine kadar sürer.

Federal Almanya'da zoraki kutlamalar, Parlamentoda yapılan özel bir oturum ve anıtlara konan resmi çelenk törenlerinden ibarettir. Sadece ülkenin diri güçleri, komünistler ve kısmen sosyalistler bu gün itibarı ile toplantılar, yürüyüşler, mitingler, anma etkinlikleri düzenlerler. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nden kalma Meçhul Asker Anıtlarında, sönmeyen ateşin etrafında toplanır, çelenk koyarlar ve saygı duruşunda bulunurlar. Berlin'de Unter den Linden Bulvarında, Meçhul Asker Anıtında uzun kuyruklar oluşur. Yine Unter den Linden Bulvarında olan eski Sovyet şimdiki Rusya Federasyonu Büyük Elçilik binasında Alman politikacıların da katıldığı çok geniş katılımlı, büyük bir anma ve kutlama resepsiyonu gerçekleştirilir. Bugün Rusya Federasyonu Büyük Elçiliği olan tarihi devasa kompleks, bir zamanlar, tam da 8 Mayıs'ta Hitler faşizminin yenilgisinden sonra, Sovyet İşgal Bölgesi olan o zamanki Almanya'nın doğusunun ana Karargahı idi. Bahçesinde ve girişinde halen **Lenin** anıtı yer almaktadır.

"Zafer Günü"nün mimarları Stalin yoldaş ve Mareşal Georgi Jukov yoldaşa saygı.

Demokratik Alman Cumhuriyeti yıkılmadan, 40 yıl boyunca, Zafer Günü, zafer günü olarak DAC'nin en önemli bayram günü olarak kutlanırdı. Aynen Sovyetler Birliğinde ve bugün Rusya Federasyonunda olduğu gibi, resmi törenler ve onun ardından sokak şenlikleri yapılır, gece fener alayları ve havai fişek gösterileri düzenlenirdi. DAC kentlerinin her birinde birden fazla bulunan Meçhul Asker Anıtlarında uzun kuyruklar oluşur, savaşta şehit düşen 60 milyon Sovyet vatandaşı ve onun dışında milyonlarca Alman Komünisti, Anti-Faşisti, Direnişçisi için saygı duruşunda bulunulurdu. Devlet Başkanı **Erich Honecker** yoldaş, DAC'deki Sovyet Büyük Elçisi ve Sovyet Kızıl Ordusu DAC Birlikleri Komutanları ile aynı zamanda parlamento binası olan Cumhuriyet Sarayında kutlama resepsiyonu verirdi.

Federal Alman elitlerinin Zafer Gününde Alman komünistlerinin katkısına

değinmeleri tam 40 yıl sürdü. Eski Cumhurbaşkanlarından **Richard von Weizsaeker**, 1985 yılında resepsiyonda yaptığı konuşmada ilk defa Alman Komünistlerinin savaşımına değindi ve yine ilk defa utanırcasına "Zafer Günü" nitelemesini kullandı. Alman komünistleri, Sovyet Kızıl Ordusu ile beraber Alman faşistlerine, Nazi ordusuna karşı savaştığı ve cephe gerisinde sabotaj, suikast ve benzeri faaliyetler geliştirdikleri, halkı anti-faşist anlamda Nazi yönetimine karşı örgütledikleri için uzun yıllar ve hatta bugün dahi "iç düşman " olarak görülürler ve nitelenirler. Onun için Federal Almanya'da Komünist olmak kolay değildir.

8/9 Mayıs, çok önemli tarihsel bir gündür. Komünistler, 1935 yılında toplanan, III. Enternasyonal'in VII. Kongresinde kabul edilen faşizm analizine büyük değer verirler. Bu kongrede, büyük Bulgar komünisti **Georgi Dimitrof**, faşizmi *"Büyük sermaye ve finans sermayesinin, en gerici, en baskıcı ve en şovenist, terörist diktatörlüğü"* olarak tarif etmişti. O dönemde doğu Ukrayna ve Sovyet Rusya'daki değerli yeraltı madenleri, dönemin Alman emperyalizminin, sanayii, ticaret tekellerinin ve bankalarının ağzının suyunu akıtıyordu. Seksen yıl sonra bugün de Alman Emperyalistleri tarihten ders almışa benzemiyorlar. Bugün yine, Ukrayna'ya, Kafkasya'ya, Sibirya'ya göz dikmiş vaziyetteler. Federal Alman emperyalistlerinin bugün Ukrayna'da faşistlere destek vererek iktidarı devirmeleri için açıktan desteklemeleri bunun ispatıdır. Kapitalistlerin sınıfsal karakteri o gün ne ise bugün de odur. İktidarlarını korumak ve güçlendirmek için gerektiğinde en baskıcı ve terörist yöntemlere baş vurmaktan geri durmamaktadırlar.

Hitler faşizminin, genç Sovyet İktidarına karşı sürdürdüğü 2. Dünya Savaşı sırasında, savaşın en kızgın zamanlarının birinde, faşist Alman orduları Sovyet topraklarında ilerlerken ve Moskova'yı çember altına almışken, **Stalin** yoldaş, Büyük Ekim Devrimi'nin 24. yıldönümü kutlamasında, Kızıl Meydan'da **Lenin** Mozolesinin üstünden, cepheden gelen, yaralı, yorgun Kızıl Ordu askerlerine şöyle sesleniyordu: *"Alman komutanlar askerlerine şu talimatı veriyorlar; 'Kalp ve duyguya yer verme, savaşta bunlara ihtiyacın yok. İçindeki acıma duygusunu yok et. Her karşılaştığın Sovyet Rus'unu öldür, yaşlı veya kadın olması karşısında durma, küçük bir kız veya oğlan da olsa öldür. Çünkü ancak bu şekilde kendini yok olmaktan kurtaracak, kendi ailenin geleceğini kurtaracaksın ve sonsuza dek onurunu kazanacaksın.' Ancak bu savaşı biz kazanacağız. Bugün çok zor koşullar altında olsak dahi, düşman bizi her tarafımızdan kıskaç altına almış olsa dahi, biz çok daha zor günler geçirdik, onları da yeneceğiz, zafer bizim olacak, Kızıl Ordumuzun olacak."* **Stalin** yoldaşın bu konuşması, cepheden gelen Kızıl Ordu askerleri tarafından *"Hurraaa, Hurraaa"* naraları ile kesiliyordu. Ve gerçekten de öyle oldu. Kızıl Ordu, olamayacak olanı başardı, hem Sovyet Rusya'yı hem de faşizmin çizmeleri altında ezilen doğu Avrupa ülkelerini Alman faşizminin zulmünden kurtardı ve Hitlerin faşist iktidarına son verdi.

8/9 Mayıs 1945 günlerinin tarihsel önemi onun için büyüktür. Ancak bugün de kapitalistler bu yenilgiden ders almamış görünüyorlar. ABD'nin Kuzey Afrika ve Orta Doğu'da girdiği maceralar. Alman emperyalistlerinin Ukrayna angajmanları. Türkiye egemenlerinin Suriye'ye karşı geliştirdikleri işgalci anlayış. Bütün bunlar sermayenin iktidarına son vermeden savaşların önüne geçilemeyeceğini bize öğretiyor. Savaşlar, kapitalistler için sömürü olanaklarını artırmanın koşullarının yaratılması için bir araç görevi görüyor. Bu nedenle, kapitalizm içinde reformlar yolu ile sömürü ve savaşın önünü almak mümkün değildir. Sınıf savaşımını önemsemeyen, küçümseyen, *"sınıf savaşımı her şeyi çözmez"* anlayışı, insanlık düşmanı bir anlayıştır. Dünyadaki temel çelişki emek ile sermaye arasındaki çelişkidir. Bu temel çelişki çözülmeden dünyada hiç bir sorun köklü olarak çözülemez. Onun için ilerici insanlık, komünistler öncülüğünde savaşsız ve sömürüsüz bir dünya için mücadele ediyor. Bu nedenle de komünistler bu mücadelede en önemli nitel gücü ifade ediyorlar.

Ülkemizde, 8/9 Mayıs bilinci maalesef yeteri kadar olgunlaşmamış vaziyettedir. II. Dünya Savaşı sonrası, Hitler faşizminin yok edilmesi ve kapitalist emperyalist sistemin büyük bir şamar yemeleri bilince çıkmamış durumdadır. Bu zaferde **Sovyetler Birliği**'nin tarihsel rolü, Kızıl Ordu'nun kahramanlıkları, **Stalin** yoldaşın önderliği anlaşılmamaktadır. Milli Eğitimin tarih kitapları bu tarihsel gelişmeleri sadece ters yüz etmekle kalmıyor, Sovyet Kızıl Ordusunun zaferini Doğu Avrupa'nın işgali olarak nitelendiriyor. **Türkiye Komünist Partisi**'ne bu noktada büyük görev düşüyor. Bütün olanaklar değerlendirilerek, iğneyle kuyu kazar misali, bu gerçekler, işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara aktarılmalıdır. Komünist eğitim açısından, sınıfsallığın önemi, ve gerektiğinde ulusal duyguların değil sınıfsal bilincin önceliği kavranmalıdır. Alman komünistleri silahlarını kendi burjuvazilerine, kendi iktidarlarına yöneltmişler ise bu onların vatan hainliklerinden değil, sınıf mücadelesinin gereklerinden kaynaklanmıştır. Bu koşullarda, "Düşman dışarıda değil içerdedir" belgisi çok önemlidir ve her komünist tarafından kavranması gerekmektedir. Bugün Türkiye'de iktidarın Kürt halkına karşı yürüttüğü imha savaşı, Suriye'ye karşı geliştirdiği işgal planları, Rojava Kürdistanı'nı boğma ve yok etme stratejileri bu çerçevede ele alınmalıdır.

Tüm Parti Örgütü ve yoldaşlarımız, Büyük Zafer'in 70. yıl dönümünü vesile sayarak, bu yazı ile başlamak kaydıyla, gerekli literatür ile zenginleştirip, teknolojik ortamın bize sunduğu internetten videoları da görsel malzeme olarak kullanarak tek gündemli özel toplantılarda bu konuyu ele almalıdır. Ardından da daha geniş sempatizan kesimler, ilerici, devrimci, demokrat unsurların katıldığı sohbet toplantıları ve küçük konferans tarzı etkinliklerle bu alanda somut adımlar atmalıdırlar.

Faşizme karşı mücadelenin sınıfsal özü ve günümüzde kapitalizme karşı mücadele arasındaki bağ ön plana çıkarılmalı, savaşsız ve sömürüsüz bir dünya için mücadelede sınıf savaşımının, barış savaşımı ile olan kopmaz niteliksel bağı ortaya konmalıdır. **Büyük Zafer'in 70. yılı**nda geliştirilecek bu tür etkinlikler hem eğitsel hem de örgütsel görev görecektir. Bu şekilde de **Zafer Günü** ülkemizde ve yurtdışı parti örgütlerimizin bulunduğu merkezlerde mütevazi bir biçimde ama layıkıyla kutlanmış olacaktır.

(TKP Merkez Organı ATILIM Gazetesi Nisan 2015 sayısında yayınlanmıştır. www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır.)

Politika Gazetesi'nin zorunlu bir 1 Mayıs değerlendirmesi

Devlet terörü

1 Mayıs denince hiç kuşkusuzdur ki akla bir tek niteleme geliyor: Devlet terörü! 1 Mayıs İşçi Sınıfının, Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü iken ve en geniş, en yığınsal bir biçimde kutlanabilme olanakları varken, neden böyle oluyor? Bunun yanıtı da açıktır: İki sınıf; Burjuvazi ile Proletarya, yani İşçi Sınıfı, kafa kafaya ve karşı karşıya geliyor. Bu noktada Devlet, burjuvaziyi temsil ediyor ve 1 Mayıs'ı terör ile, baskı ile, yasaklar ile karşılıyor.

2015, 1 Mayıs'ına da damgasını vuran Devlet Terörü oldu. Kimileri, *"her yerde normal kutlandı da bir tek İstanbul'da Taksim ısrarı nedeniyle ortaya bu sonuç çıktı"* diyecektir. Evet Taksim, evet 1 Mayıs Alanı... Adı üstünde... Taksim 1 Mayıs Alanı! Bu noktada taviz yok! Çünkü aynı devlet 1977'de bir kez daha İşçi Sınıfı ile karşı karşıya gelmişti. Bu karşı karşıya gelme sonucunda bu alanın adı Taksim 1 Mayıs Alanı olmuştu. Kan ile bedel ödenerek belirlenen bu adı kimsenin değiştirme yetkisi ve gücü yoktur. Böyle olmamış olsaydı bu ısrar olmayabilirdi. Ama artık durum budur ve değiştirilemez. Bir anlamda şairin dediği gibi *"Burjuvazi Kavgaya Davet Etti Bizi... Davetleri Kabulümüzdür !"*

Doğrudur; bu ülkenin her bir karış toprağı işçi sınıfının kanıyla, alın teri ile sulanmıştır. İşçi Sınıfına Her Yer 1 Mayıs Alanıdır, ancak önce Taksim, 1 Mayıs Alanıdır. Bu tarihsel bir olgudur. Sembolik değildir semboldür. Burjuvazi için de Taksim'i yasaklamak onun için bu kadar önemlidir. İşçi Sınıfı için ise bu yasak kendi gücüyle kaldırılana kadar sürecektir. Her türlü devlet terörüne karşın…

Bu nedenle, işbirlikçi oligarşik devlet bu yıl da Taksim 1 Mayıs Alanı yasağını sürdürmek adına, işçi sınıfını baskı ile terör ile karşılamıştır. Öne sürdükleri gerekçelerin tümü yalandır, yanlıştır. Cumhurbaşkanı Erdoğan, Taksim'de 1 Mayıs kutlaması gerçekleştirilmesi İstanbul'da yaşamı ve trafiği felce uğratıyor, onun için gitsinler başka meydanlarda kutlasınlar demiştir. Tüm İstanbullular ve tüm dünya, İstanbul'un, Taksim 1 Mayıs Alanında 1 Mayıs mitingi yapıldığında değil, yasaklandığında felce uğradığının görüyor. 2010, 2011 ve 2012 yıllarında Taksim 1 Mayıs Alanında 1 Mayıs kutlanırken İstanbul bu derece bir felç durumu yaşamamıştı. Sadece yürüyüş güzergahları olan 3 kol, Şişhane Tarlabaşı, Mecidiyeköy Şişli ve Beşiktaş Dolmabahçe güzergahları yürüyüş kolları sırasında kapanmış, o güzergahlar da yürüyüş kolları alana ulaşınca açılmıştır. Metro, Finüküler, Şehir Hatları, Otobüs, Metrobüs seferlerinde farklı bir engelleme ve çalışmama hali oluşmamıştır. Mağazalar, dükkanlar, lokantalar, büfeler bu derece kapanmamış, esnaf mağdur olmamıştır. Asıl şimdi, Taksim 1 Mayıs Alanı yasağı nedeniyle İstanbul'da yaşam felç olmuştur.

Çok yaygın kutlamalar

Burjuvazi şunu görmüyor. Tüm engellemelere ve Taksim 1 Mayıs Alanı yasağının burukluğuna karşı 1 Mayıs ülke çapında her zamankinden daha çok noktada ve yığınsal olarak kutlanmıştır. Türkiye ve Kürdistan'ın tüm illerinde, önemli ilçelerinde ayrı ayrı 1 Mayıs kutlamaları gerçekleşmiştir. Örneğin, Trakya'da sadece Edirne'de değil, Çorlu'da, Tekirdağ'da, Çerkezköy'de ayrı ayrı kutlamalar gerçekleşmiştir. Ege'de sadece İzmir'de değil, Manisa'da, Aydın'da, Didim'de, Söke'de, Bodrum'da ayrı ayrı kutlamalar gerçekleşmiştir. Marmara'da, sadece Kocaeli'nde değil, Gebze'de, Yalova'da, Bursa'da, Sakarya'da, Eskişehir, Bartın, Zonguldak, Bolu ve Düzce'de kutlamalar gerçekleşmiştir. Karadeniz'de sadece Samsun'da değil, Ordu'da, Giresun'da, Trabzon'da, Rize'de ama ilçelerinde de, mesela Fındıklı'da, Hopa'da da ayrı ayrı kutlamalar gerçekleşmiştir. Kürdistan'da merkezi kutlama Batman'da gerçekleşmiş, ancak Diyarbakır, Mardin, Şırnak, Hakkari, Van, Kars, Erzurum ve tüm önemli ilçelerde mesela Mazıdağı, Kızıltepe, Lice, Silopi gibi yerlerde ayrı kutlama etkinlikleri gerçekleştirilmiştir. Antalya yığınsallık bakımından, Mersin gibi, Adana gibi, Hatay, Antakya gibi yoğunluk yaşamış, Samandağ, Akdeniz, Çukurova gibi ilçeler etkinlikler geliştirmiştir. Saymakla bitmez... Edremit, Burhaniye, Çanakkale... Buralarda eskiden 1 Mayıs mı kutlanırdı? Kesin bir rakam vermek mümkün değil, ancak ülke çapında kutlamalara toplamda bir milyondan fazla işçi, emekçi, aydın, köylü, genç ve kadının katıldığı söylenebilir.

Burjuvazi böylece kendi bindiği dalı kesiyor. Bir tarafta yasak uygularken, diğer yandan daha fazla işçi ve emekçinin kendi bayramlarına sahip çıkmalarını ve düşmana inat yığınsallık sağlamasına neden oluyor. Gerekli güç birikimi sağlanmaz ise, burjuvazi yarın bundan da rahatsız olacak. Ya saldırı ve provokasyonlar ile, ya da çeşitli yasaklar ile gelişen yaygın 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye çalışacak. Onun için, Taksim 1 Mayıs Alanı yasağını kıracak güç birikimini oluşturmak, ülke çapında gerçekleşen yaygın, yığınsal kutlamaların da sürekliliğinin güvencesi olacak.

Sınıfın bölünmesi

Burjuvazi'nin iktidarı sınıfı sendikal örgütlenme anlamında da bölmeye çalışıyor. Türk-İş'e ve Hak-İş'e ayrı yerlerde bindirilmiş kıtalar ile 1 Mayıs gösterileri düzenletiyor. Türk-İş Zonguldak'ta, Hak-İş geçen yıl Kayseri'de, bu yıl ise Konya'da bu amaçla ayrı merkezi 1 Mayıs mitingleri gerçekleştirdi. Burada verilmek istenen bir mesaj var. Görünürde sendikal hareket ama özünde sınıf bölünmeye çalışılıyor. Sınıfsal birliği geçici olarak milliyetçi, dini etkenler altında ayrıştırılmaya çalışılıyor. Halbuki, sendikal örgütlenme, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik örgütlenmesidir. Sınıf örgütlenmesidir. Her farklı siyasi görüşe mensup, dine, mezhebe mensup işçi ve emekçilerin, sadece ekonomik ve demokratik hakları temelinde bir araya geldikleri örgütlenmelerdir. Burjuvazi bu birlik örgütlenmesini ayrıca bölerek sınıf mücadelesini zayıflatmaya ve kendi kontrolü altına almaya çalışıyor. Sendikal çalışmayı bölme faaliyeti, özünde sınıfı bölmeye ve yönetmeye yönelik planlı bir politikadır. Türk-İş ve Hak-İş örgütlenmeleri devlet olanakları ile yürütülmektedir. Devlet olanakları ile yürütülmesi bu konfederasyonlara devlet bütçesinden resmen ve doğrudan para aktarma biçiminde olmayabilir. Devletin sahibi burjuvazi, kendi işyerlerinde, devlet de resmi iş yerlerinde bu konfederasyonlara bağlı iş kolu sendikalarının yetki almalarını teşvik ediyor. Bu sayede örgütlü iş yeri sayılarını ve üye sayılarını geliştiriyor. Bu sendikalara, devletin eğitim ve araştırma fonlarından kaynaklar akıtıyor. Böylece ek maddi kaynak da sağlıyor.

Hak-İş'in Konya mitingine, çevre illerden Belediye Park ve Bahçeler Müdürlüklerinden, Temizlik İşleri Müdürlüklerinden, Güvenlik Müdürlüklerinden, yevmiye fişi kesilerek, günlük yevmiye ücreti ödenerek binlerce işçi ve emekçi taşınmıştır. Yasadışı uygulamalar ile sınıf yanlış yönlendirilmeye çalışılmaktadır. İşbirlikçi, büyük bir çoğunluğu dönek sendikacılar da bu değirmene su taşımaktadırlar. Sınıf ve kitle sendikacılığı deneylerinden öğrendiklerini, kendilerini satarak burjuvazinin hizmetine sunmaktadırlar ve sınıfı bölmeye militanca hizmet etmektedirler. İşçi sınıfının sendikal ve politik öz örgütleri bu unsurları, bölge bölge, şube şube, işyeri işyeri teşhir etmelidir. İş kolu sendika yönetimlerinde ve konfederasyon yönetimlerinde bu uğursuz görevi yerine getiren unsurlar ile mücadele edilmelidir.

Sınıf ve Kitle Sendikacılığı geleneğinin temsilcisi görülen DİSK bu oyunların bozulmasında yetersiz kalmaktadır. Bu yetersizliğin nesnel ve öznel nedenleri vardır. Nesnel nedenler, sınıfın örgütlenmesi ve mücadele ile aşılır. DİSK yönetimi ve iş kolu sendikalarının yönetimleri kaybedilen iş yerlerini geri kazanma, örgütlenme ve sendikal eğitim alanında somut gelişmeler sağlanmasıdır. Öznel nedenlerin

aşılması için ise iki yol vardır. Birincisi, iş kolu sendikaları ve Konfederasyon yönetiminde bulunan yönetici seçilmiş işçilerin öz eleştirel yaklaşım yoluyla DİSK'in sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde sadece sözde değil, pratikte de adımlar atmalarıdır. İkincisi ise bunu yapmıyorlarsa işçi sınıfının politik örgütlenmesinin tabanda, işyerlerinde, şubelerde örgütlenerek sendikaların ve konfederasyon yönetiminde küçük siyasi hesaplar peşinde koşanların yerine sınıf ve kitle sendikacılığını örgütleyecek militan kadrolar yetiştirmesidir.

Dürüst olmak

Evet, dürüst olmak zorundayız. En başta, sorumluluğunu taşıdığımız işçi sınıfına, proletaryaya karşı dürüst ve samimi olmak zorundayız. Taksim 1 Mayıs Alanı için izin baş vurusu, İç İşleri Bakanı ve İstanbul Valisi, "Taksim 1 Mayıs kutlamalarına kapalıdır" açıklamasından çok önce yapılmalıdır. En az 6 ay önce bu başvuru yapılmalı, red edilirse hukuki yollardan itiraz edilmeli, itiraz süresi ve temyizi için gerekli süre hesaplanmalıdır. Bu süreçte kamuoyu oluşturulmalı 1 Mayıs yasağı, burjuvazinin istediği zamanda değil, işçi sınıfının belirlediği zamanda ülke gündemine taşınmalıdır. Söz konusu İstanbul ise, bölge bölge, şube şube, işyeri işyeri, işçilerin hangi sendikal konfederasyona bağlı olduklarına bakılmaksızın, DİSK'li işçilerin önderliğinde bir kampanya örgütlenmelidir. Her görüşten işçilere 1 Mayıs yasağının gerekçesi açıklanmalı, bu konunun sınıfsal anlamı bilince çıkarılmalıdır. İşçiden, emekçiden yana sendikal, demokratik kuruluşlar, emekten yana partiler, siyasi gazete ve dergiler, yığın örgütleri bu çalışmalarda DİSK etrafında kenetlenmelidir.

HDK/HDP'nin 1 Mayıs'tan 2 hafta önce Taksim'de 1 Mayıs'a destek açıklaması yapması, DİSK'in 4 hafta önce izin başvurusu yapması kadar gülünç ve gayrı ciddidir. DİSK bu adımı kendiliğinden atmıyorsa, bu adıma zorlanmalıdır. Değilse, 1 Mayıs günü Şişli veya Beşiktaş'ta bir kaç yüz kişi ile toplanıp, yanına CHP yöneticilerini de alıp açıklama yapmak dürüst ve sınıfsal bir duruş değildir. CHP, emekten yana tavır koyuyorsa ve madem ki bunun iddiasında, o zaman buna zorlanmalı ve aylar öncesinden başlatılacak bir kampanyanın içinde olmalıdır.

Öz eleştiri yeteneği

DİSK, İstanbul 1 Mayıs'ı konusunda 2013, 2014 ve 2015 yıllarında başvuru ve hazırlıkların geç yapılması konusunda, işçi ve emekçiden yana geniş siyasi, demokratik örgüt yelpazesini bir araya getirip güçlü bir kampanya örgütlemeye ön ayak olmama konusunda öz eleştiri yapmalı ve 2016 yılı için gerekli doğru hazırlıklara yönelmelidir. Biz **Politika Gazetesi** olarak, bu konuda üzerimize düşen tüm sorumlulukların bilincinde olarak hareket ettik ve etmeye devam edeceğiz. 2015 yılı için başta HDP ve DİSK olmak üzere Ekim 2014 tarihinde gerekli önerileri ve başvuruları yaptık. Değişik söylemler ile "erken olduğu" gerekçesi ile, seçim çalışmaları, Newroz kutlamaları, Kobani eylemleri, Metal grevleri öne sürülerek sürekli oyalandık. Bize göre, bütün öne sürülen gerekçelerin hiç bir maddi temeli yoktur. Seçim çalışmaları da, Newroz kutlamaları da, Kobani eylemleri de, Metal grevleri de, 1 Mayıs'a yönelik bir kampanya örgütlenmesi ile çelişmez, tam tersine o eylemlere ve kampanyalara her siyasi görüşten işçi ve emekçilerin katılımını güçlendirir.

1 Mayıs 2016 ve görevlerimiz

Politika Gazetesi, 2016 İstanbul 1 Mayıs hazırlıkları konusunda işçi sınıfımızın sendikal sınıf örgütü DİSK öncülüğünde geliştirilecek insiyatifin merkezi ve yerellerde örgütlenmesinde düşünsel ve fiilen tüm olanaklarını seferber ederek aktif bir katılımcısı olmaya hazırdır. Bu anlamda DİSK'in emekten yana tüm siyasi, demokratik, toplumsal örgütlenmeleri bir araya getirecek nitelik ve yetenekte olduğuna inancı tamdır. Türk-İş, Hak-İş ve bağımsız sendikalar üyesi işçilerin bu çalışmalara katılmaları mümkün ve gereklidir. Bu anlamda tabanda ayrı bir çalışma yapılmalıdır. Böyle bir girişim bir yandan somut olarak 1 Mayıs'ın sınıfımıza layık anlamda kutlanmasını sağlayacak, burjuvazinin oyunlarını boşa çıkaracak, diğer yandan da sınıf sendikacılığının sendikal hareket içinde mevziilerini güçlendirecektir. Bu görev anlayışımızı, yayın kurulumuz, temsilcilerimiz, dağıtım aktivistlerimiz, tüm okurlarımız ve en geniş çevremiz adına ilan ve beyan ederiz. **Politika Gazetesi'**nin de, işçi sınıfının politik ve sendikal köklü geleneklerine bağlı, sınıfın gazetesi olarak bu çalışmalarda ne işlev üstlenmesi gerekiyorsa, üstlenme kararlılığında olduğunu açıklarız. Tüm okuyucularımızı, temsilci ve aktivistlerimizi bu doğrultuda göreve çağırıyoruz. "Savaşsız ve Sömürüsüz Bir Dünya" şiarı ile Barış, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelemizde, sınıfımızın sorumluluğunu yerine getirmek için görev başına!

Politika

Bursa'da metal işçisi ayakta...

Bursa'da Türk-İş'e bağlı Türk Metal üyesi işçiler günlerdir direniyor. MESS'le sendikalarının bağıtladığı 3 yıllık grup toplu sözleşmesinin tadil edilmesini, insanca yaşanacak çalışma koşulları ve ücret için işyeri işyeri direnişe geçiyorlar ve sendikalarını işçiyi "satmakla" suçluyorlar. İşçilerin bu eylemliliği metal toplu iş sözleşmesinin işçilerin onayı alınmadan imzalandığını gösteriyor.

Bu isyanın fitilini ateşleyen Bosch işyerinde bir dönem önceki grup toplu iş sözleşmesinin üzerinde artışlar sağlayan ücret düzenlemesi olmuştur. Bosch işçisinin diğer işyerlerinden daha iyi sözleşme yapması Renault, Coşkunöz, Mako işyerlerinde çalışan metal işçilerini de harekete geçirdi.

Türk Metal üyeleri, daha önce kendilerine iyi diye yutturulmaya çalışılan sözleşmenin üzerinde zamlar alındığını duyunca, haklı olarak isyan etmişlerdir.

Bosch işyerinin bir dönem önceki sözleşmesinin diğerlerinden yüksek bitmesinin nedeni ise Birleşik Metal-İş'in Bosch işçileri üzerindeki etkisi ve 29 Ocak'ta başlayan grevlerdir.

2012 döneminde sendikamızda örgütlenen ancak MESS, sarı sendika, işveren üçgeninde boğulmaya çalışılan Bosch işçilerinin onurlu mücadelesi örgütlenme anlamında olmasa da ücret artışları açısından başarıya ulaşmıştır.

Burada bir söz de yetki davası devam eden Bosch Rexroth işyerinde baskılandırılmaya çalışılan Rexroth işçilerine. Onların da kazanmalarının yolu Birleşik Metal-İş'in davadan çekilmesinde değil, Birleşik Metal-İş'in Bosch Rexroth işyerindeki güvencesinden ve yapacağı bir dönemlik değil sürekliliği olan sözleşmelerden geçmektedir.

Birleşik Metal-İş olarak bize dayatılan Grup sözleşmesini reddederken gerekçelerimiz şunlardı:

- Önerilen ücret zammı düşüktür.
- Düşük ücretli işçilere hiçbir iyileştirme yapılmamaktadır.
- İki yıllık yerine üç yıllık sözleşme düzeni ile düşük ücret sistemi kalıcılaştırılmakta, metal işçilerinin satın alma güçlerindeki erimeyi durdurma süreleri uzatılmaktadır.

Şimdi soruyoruz:

Satış sözleşmesini imzalayan mı yoksa greve çıkan mı haklı?

İmzalayan mı yoksa greve çıkan mı metal işçilerinin gerçek temsilcisi?

Politika / Bursa

Trakya'da direniş pratiği

❑ Armağan BARIŞGÜL

Son dönemde Trakya'da Küçük ve Orta Düzeydeki İşletmelerde işçi direnişleri yaşandı. **Hakan Plastik, Senapa, Uniteks, Bross, Mavi Jeans, Ülker Gıda, Vatan Kablo** bunlardan bir kaçıdır.

Büyük bir işçi kitlesini bünyesinde barındıran ve nicel olarak yaygın olan Küçük ve Orta Düzeydeki İşletmelerdeki işçilerin ezici çoğunluğu örgütsüzdür ve herhangi bir sendikaya üye değildir. 12 Eylül faşizminin ilk saldırdığı kesim, işçi sınıfının sendikal ve politik alanları oldu. Faşist darbeyi yapan cuntacı generallerin yayınladığı ilk bildiriyle o dönem fabrikalarda süren işçi direnişleri ve grevleri yasaklandı. DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar ile ilerici sendikaların kapısına kilit vuruldu. Amaç, faşist darbeye karşı direnişleri ezmek ve Türkiye'yi çok ucuz bir emek ülkesi haline getirmekti. Bunun için 1982 Darbe Anayasasıyla getirilen "Taşeronlaştırma Sistemi" yasal güvence altına alındı.

Aradan 35 yıl geçmesine rağmen faşist darbenin etkileri bugün de bütün şiddetiyle sürüyor.

İşsizlik, ucuz çalışma, iş güvencesizliği, sendikasızlaştırma ve iş cinayetleri, bugün had safhadadır. Türkiye ucuz işgücünün en çok olduğu dünya ülkelerinin başında yer almaktadır. Bu korkunç durum, gittikçe derinleşmekte ve her tarafa yayılmaktadır. Direnen, sorgulayan bilinçli işçiler, işten atılıyor. Sadece bununla da kalınmıyor. İşletmelerin İnsan Kaynakları Departmanları irtibatları aracılığıyla kara listelere alınıyor ve hiç bir işletmede işe alınamaz konumuna getiriliyor. Tablo budur. İşçilerin bu kara tabloya karşı tutumları ve mücadeleleri ne durumdadır? Yaşanan pratiklere ve sonuçlara hep beraber göz atalım:

Hakan Plastik: Kapaklı Organize Sanayi Bölgesi'nde 600 işçi çalıştıran bir işletme. İşçiler esnek, kuralsız ve güvencesiz çalışma sisteminin ağır koşullarında yoksulluk sınırında çalıştırılmaktadır. 10 kadar işçi **Lastik-İş**'ten ayrılarak **Petrol-İş**'e üye oldu. Sendikal örgütlenmeyi sağlamak için işçilerin çalışmalaryla İşçi Komiteleri oluşturuldu. Bu süre içinde işten atılan işçiler Çerkezköy **Umut-Sen**'de yaptıkları toplantıda içeride ve dışarıda direniş kararı aldı. Gelişen direnişe karşı patronların baskısı da arttı.

Lastik-İş'le yapılan toplantıda dört talep gündeme getirildi. 8 saatlik çalışmanın esas alınması, 8 saatlik iş günü ücretlerde düşüşe neden olmayacak, taşeron sistemi uygulanmayacak, atılan işçiler geri alınacak.

Direniş 141 gün sürdü. Ustaların sendika üyeliğinin kapsam dışı bırakılmasını içeren bir Toplu Sözleşme imzalandı. GF-Hakan Plastik'e DİSK/Lastik-İş girdi. Bu kazanım işçiler arasında moral yarattı.

Senapa Stempa'nın adı, *"İŞİMİ İSTİYORUM! Direnen Senapa Stempa işçisi"* afişiyle duyuldu. Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesinde kurulu fabrikada sözleşmeli çalışan işçi **Salih Savaş**, kadrolu olmayı beklerken işten atıldı. Fabrikaya girişleri engelleyerek "kadrolu olmak" talebiyle direndi. 156 gün direnen **Salih Savaş**, bütün haklarını kazanarak direnişe son verdi. Direniş boyunca bölgedeki işçiler ve esnaflar onu yalnız bırakmayarak dayanışma içinde oldular.

Uniteks Tekstil: Ekonomik ve sosyal hakları için **Giyim-Sen** Sendikasına üye oldukları için 5 işçi işten çıkarıldı. Sendikal örgütlenme yaptıkları gerekçesiyle işten atılan Uniteks işçileri fabrikanın önünde direniş çadırı kurarak direnişi başlattılar. Fabrika yönetimi tarafından yeniden işe alınacakları sözüyle eylemlerini durduran işçiler, bunun bir aldatmaca olduğunu görünce bir süre sonra yeniden direniş çadırını kurarak direnişi başlattılar. İşten atılan 5 işçiden 3'ü işe geri alınırken 2'si işe alınmadı. Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı fabrikada işçilerin hak mücadeleleri devam etmektedir.

Bross Tekstil: Tekirdağ Çerkezköy Bross fabrikasında işçiler, işçi sağlığı ve iş güvenliğiyle ilgili taleplerini dile getirdikleri için işten çıkarıldılar. Sendikal çalışmalar yaptıkları gerekçesiyle işten atılan işçiler 15 Ocak 2015 günü direnişi başlattılar. 71 gün süren direniş, *"sendikal tazminatla beraber kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi, işçiler ve sendikacılar hakkında yapılan şikayetlerin geri alınması, işçilere kesilen idari para cezalarının patron tarafından ödenmesi, iş güvenliği ve ilgili düzenlemelerin yapılmasının"* taahhüt edilmesiyle sona erdi. Atılan işçiler ise işe geri alınmadı.

Mavi Jeans: Çerkezköy'de Mavi Jeans işçileri ücretlerinin 3 ay gasp edilerek ödenmemesi üzerine 2,5 milyon liralık ürünlere el koydu.

Ülker Gıda: Son aylarda en çok kendilerinden söz ettirenler Ülker Gıda işçileridir. Üye oldukları **Öz Gıda-İş**'ten istifa ederek **DİSK/Gıda-İş**'e geçtikten sonra işten atılan Ülker işçileridir. 4 ay süren işçilerin direnişi kazanımlarla noktalandı. İşçiler kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi, 16 aylık ücret tutarında sendikal tazminatı ödenmesi, 4 ayın sigorta primlerinin ödenmesi hakkını kazandılar.

Asıl talepleri ise atılan işçilerin geri alınmasıydı, verilen bütün mücadeleye rağmen bu başarılamadı.

Vatan Kablo: Çorlu'da bulunan Vatan Kablo'da işçiler **DİSK/Birleşik Metal-İş**'e üye oldukları gerekçesiyle 16 işçi işten çıkarıldı. Fabrika önünde çadır kuran işçilerin direnişi devam ediyor.

Çıkarılması gereken ders ve sonuç:

Yukarıda adı geçen bütün direnişlerin ortak noktası, düşük ücretler, iş güvencesizliği ve sendikal örgütlenmedir. Hepsinde de atılan militan işçilerdir ve hiç biri işe geri alınmamıştır. Altı çizilmesi gereken nokta budur. Bireysel veya fabrika bünyesiyle kıyaslandığında sayıları birkaç kişiyi geçmeyen direnişçi işçilerin mücadeleleri sendikal örgütlenme konusunda yeterli olamamakta ve patronlar tarafından kırılmaktadır.

Bütün bu bunları dikkate alındığımızda ***"demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı"*** gerçeği kendisini bütün yakıcılığıyla dayatmaktadır. Bilinçli işçilerin iş kolu sendikalarında işçiyi örgütlemek için girişimde bulunmaları ve sınıf ve kitle sendikacılığı mantığı ile işçiyi örgütlemeleri, gerekirse geçici olarak bağımsız sendikalarda örgütlenip yetki almak için mücadele edilmesi gerekiyor. Bağımsız sendikalar yetki alacak konumda olmazlarsa, işçi mücadele etme riskini göze almayabiliyor.

Asıl amaç işkolunda etkin ve nicel olarak yaygın olan sendikalarda örgütlenip, bu sendikalar içinde sınıf sendikacılığı düşüncesini geliştirmek olması gerekirken verili koşullar buna her zaman olanak tanımıyor. Bağımsız sendikal örgütlenmeyi bu anlamda bir geçiş aracı olarak görmek ve kalıcılaştırmamak yaklaşımı önem kazanıyor. Veya bağımsız sendikaları belli bir plan dahilinde gerçekten sonuç alacak niteliğe kavuşturmak gerekiyor. DİSK ve özellikle Türk-İş gibi Konfederasyonların iş kolu sendikalarının yönetimlerinde her zaman sınıf mücadelesi ahlakına sahip kadroların yer almaması işçiler üzerinde olumsuz ve kalıcı etkiler bırakıyor. Sendika yöneticileri arasında işverenlerin taşeronu olarak işyerlerinde şirket kuran unsurların olması, işçiler açısından sendikal mücadeleden dahi uzaklaşma etkisi gösteriyor. Komünistler, sınıf içinde çalışırken bir yandan bu sorunlarla uğraşmak, diğer yandan da işçiyi örgütlemek zorundalar. Bu görev ise, işçi sınıfının politik öncülüğüne sadık kadrolar tarafından er veya geç yerine getirilecektir. İşçi sınıfının politik öncü partisinin asli görevi de budur.

Gerilla'nın seçimlere katkısı

❑ **İnci KARA**

Bu başlık da nereden çıktı şimdi diyebilirsiniz. Ne ki, **Tuğçe Tatari**'nin ***"Anneanne Ben Aslında Diyarbakırda Değildim"*** adlı kitabını okurken edindiğim izlenim bu oldu. Özellikle kitabın Doğan Yayınlarında yayımlanması ve D&R Kitap evlerinde *"Son Çıkanlar"* ve *"En Çok Satanlar"* kategorisinde raflarda öne çıkması benim bu intibamı güçlendirdi. Daha önce bir çok Gerilla kitabı yayınlanmıştı. Ancak bu kitabın belki de bir özelliği seçimler öncesi bir dönemde yayınlanmış olması ve yazarıydı.

Özellikle HDP'nin yeni oy potansiyelleri yaratarak barajı aşma mücadelesinde kendi kemikleşmiş oy potansiyeline ilaveten oy almaya çalıştığı belirli kesimler var. AKP'den, CHP'den oy kaymaları olacağı biliniyor. AKP'ye oy vermiş Kürtler, CHP'ye oy vermiş Aleviler bu çerçevede ilk akla gelen toplum kesimleri. Fakat bunun yanı sıra bir kesim daha var. Genellikle kendilerini demokrat ve liberal olarak adlandıran belirli burjuva çevreler. Bu kesimler nitelikli yüksek öğrenim görmüş aydın burjuva kesimler olarak da tarif edilebilir. Sadece Türkiye'yi değil, dünya politikalarını yabancı dillerde düzenli takip ediyorlar. Kimi zaman CHP'ye, kimi zaman AP/DYP'ye hatta dönemsel olarak ANAP'a da oy vermişler. Bu kesimler aynı zamanda Atatürk devrimciliğinin de savunucuları.

Dersim katliamı, Kürt imha ve inkar politikalarını yanlış bulduklarını söyleyip, terazinin kefesine koyduklarında getiri/götürü hesabı yapmış ve sessiz kalmış bir kesim. Statükonun taşıyıcı bir parçası olmuşlar. Kendilerine bir çerçeve çizmişler, bunu da *"laik cumhuriyet Türkiyesi"* olarak adlandırmışlar ve bu olgu onlar için belirleyici olmuş. Şimdi ilginç bir şekilde HDP'ye yönelenleri var.

Bu kesimin en büyük sorunu şu: *"HDP ve **Selahattin Demirtaş** Türkiye için bir şans. CHP'nin ve diğerlerinin bir icraat yapamadıklarını gördük. AKP'ye karşı etkili bir muhalefet dahi yapamıyorlar. Toplumu inandırıcı alternatifler sunamıyorlar ve toplumdan kopuklar. Bunu için AKP'den kurtulmak için HDP'yi seçmek gerekiyor. Ayrıca HDP dile getirdiği görüşlerini hayata geçirebilirse Türkiye'nin geleceği için de çok olumlu olur. Çok renkli, demokratik ve kardeş kavgasının olmadığı bir ortam yaratılır, bu da ekonomi için iyi bir taban oluşturur."* Ancaaaak, bu kesimlerin bir sorunu var. O da PKK ve **Abdullah Öcalan** olgusu. Bunu aşmak istiyorlar ama aşmakta zorlanıyorlar. Yıllarca korkunç derecede devletin resmi söyleminin etkisinde kalmışlar. Ne kadar burjuva aydın yapıları da olsa Kürdistan'da yaşanan gerçeği hissedememişler, algılayamamışlar. Şimdi bu gerçekler onların bilincine çıkıyor ve "olmaz böyle şey" diyorlar.

Bizzat bu kesimlerin bir üyesi olan ve kendi içinde selamlanacak bir dönüşüm yaratan **Tuğçe Tatari**'nin kitabı tam da bu kesimlerin imdadına yetişti. PKK ve **Abdullah Öcalan** olgusu ile ilgili netleşmelerine küçümsenemeyecek derecede katkıda bulundu. Onun için bu kitap Nişantaşı'nda, Etiler'de, Levent'te, Şişli'de, Erenköy ve Göztepe'de elden ele dolaşıyor. Boğaziçi Üniversitesinde, Bilgi, Koç ve Sabancı Üniversitelerinde hocaların birbirlerine tavsiye ettiği bir kitap oldu. PKK ve **Abdullah Öcalan** olgusu ile hesaplaşıp bunu içselleştiremeyenler ise CHP ile devam diyorlar. CHP ile AKP zayıflatılamaz diyenler ise bu seferlik MHP'ye kayıyorlar. Ancak konumuz bu değil.

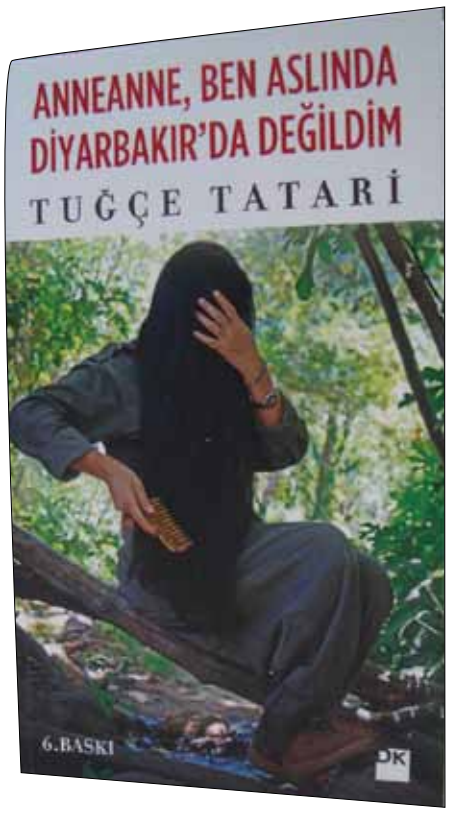

Bu somut değişim olgusunu bizzat bu toplumsal kesimlerden dinleyince kendimi *"demek ki Gerillanın böyle bir işlevi de olacakmış"* demekten alı koyamadım ve sizinle de paylaşmak istedim. Ayrıca kitabı edinip okumanızı da hararetle öneririm, bir çekişte biten sürükleyici bir kitap.

Mücadelenin içinde öğrenmek

❑ **Kerim YILDIZ**

Sovyet yazarı **Nikolay Alekseyeviç Ostrovskiy** 'in *"Ve Çeliğe Su Verildi"* adlı eserini okudunuz mu?

Yazar, *"Bugünkü Ukrayna'nın Rovno bölgesinde bir köyde dünyaya geldi. Çocukluğu yoksulluk içinde geçti. Pek çok işte çalıştı. **Kızıl Ordu** saflarında iç savaşa katıldı. Yaralandı. Sağlığı ayakta çalışmasına elvermeyecek derecede kötüleştiği zaman kendisini yazmaya verdi. 1935 yılında **Lenin Nişanı** aldı. İç savaştan kalan yaralar ve hastalıklara karşı verdiği mücadeleyi 32 yaşında kaybetti.*

Ve Çeliğe Su Verildi'nin baş kişisi yazarın otobiyografik niteliklerini barındıran Pavel Korçagin'dir. Ostrovski sosyalizm ülküsünü, proleter ahlakı ve çalışma disiplinini Korçagin'de somutlamıştır. Bu karakter, döneminde Sovyetler Birliği'nde çok popüler olmuş ve sosyalist emeğin ve çalışma azminin sembollerinden birisi haline gelmiştir." ***Vikipedi***

Zamanımın çoğu, fabrikada geçiyor. Her ay yaklaşık 15 gün mesaiye kalıyorum. Asgari ücretin durumu ortada. Asgari ücretten biraz daha fazla aylık alıyorum. Buna ek mesailerden aldığım ücret de eklenince çoğu arkadaşlarımdan daha iyi bir ücret almış oluyorum. Burada sınıfımızın bilincini almış arkadaşlarımın olması her şeye değer. Çalışmaya ayrı bir keyif ve sosyal ilişkilere dostane bir hava veriyor. Yemek saatinde, çay molasında ve iş çıkışında birbirimizi bekliyoruz. Özellikle kadın ve kız arkadaşlarımız gelmeden ve onları görmeden arabaya binmek istemiyoruz. Fırsat buldukça çoğunlukla tatil günlerinde birbirimize misafir oluyoruz. Eş ve çocuklarımız bu buluşmalarda birbiriyle tanıştılar, arkadaş oldular. Herhangi birimizin bir sıkıntısı olduğu zaman önce iş arkadaşlarımızla paylaşıyoruz. Beraber çalışıyor ve üretiyoruz. Ortalama günde 10 saat çalışmamıza rağmen rahat geçinemiyoruz. Halbuki her çalışan insan bu çalışma karşılığında doyurucu bir ücret almalıdır. Konut, yiyecek ve giyim ihtiyaçlarını rahatlıkla çözmeli ve sosyal faaliyetlerini rahatlıkla yapabilmelidir. Elektrik, doğalgaz, yakacak, su, telefon ve internet faturalarını hiç zorlanmadan ödeyebilmelidir. Kitap, dergi ve gazete almak ve okumak gibi bir sorunu olmamalıdır. Bunlar asgari ihtiyaçlardır. Bunları rahat karşılamayan bir asgari ücret, gerçekçi bir Asgari Ücret olamaz.

Ortada bir haksızlık var. Patron-işçi farkı, bir eşitsizliği ifade ediyor. Biri üretim araçlarına sahip olan KAPİTALİST, diğeri ise işgücüne sahip olan PROLETER. **"Sınıf"** farkı olunca, yaşam farkı, düşünce farkı da oluşuyor. Her insan dayandığı sınıfın gerçekliğiyle politik kimlik kazanıyor.

Çay molasında **Zuhal** arkadaş, *"Kışın, bahar bir gelseydi etimizi, ekmeğimizi, sebze ve meyvemizi alır pikniğe gider, h bir gün geçirirdik, diyordum. Bahar geldi, havalar güzel. Bu sefer de biz o imkanı yakalayamıyoruz."* dedi.

Çay molasında **Şakran Cezaevi**'nde 18 yıldan beri yatmakta olan PKK hükümlüsü arkadaşımın hafta başında elime geçen mektubunu arkadaşlara okumak için **Dilek**'e uzattım. Mektup okununca kimseden çıt yok. Mektup, *"Özgür günlerde buluşmak dileğiyle."* sözleriyle noktalanıyordu. Özgürlük, tutsak insanlar için ayrı bir anlam taşır, emek ise işçiler için.

Sendikalar, bizim okulumuzdur. Ekonomik mücadele için büyük bir araçtır. İşçilerin öz örgütüdür. Bunun için sendikal örgütlenmeye çok önem vermeliyiz. İşçi kardeşinin hakkı için iyi mücadele veren sendikacıyı her işçi sever. Gazetelerden örgütlendikleri veya sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin haberlerine sık rastlamaktayız. Kendimiz için çalışmayıp da patronların yalakası mı olalım?

Açlığın, yoksulluğun ve katliamların olmadığı demokratik bir yaşam, hepimizin ortak özlemidir. Demokrasi kendiliğinden oluşur mu? Toplumların tarihine baktığımızda ezen-ezilen, köle ve köle sahipleri, kapitalistler ve işçi sınıfı diye üretim güçleri karşısında çıkarları ayrı olan **"Sosyal Sınıflar"** ortaya çıkmıştır. Son dönemlere kadar bu gerçeğe farklı yorumlar getiren bilim adamlarının çalışmalarının karşısına **Karl Marks**, *"şimdiye kadar filozoflar dünyayı değişik yorumladılar. Önemli olan onu değiştirmektir. İnsanlığın tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihidir."* diyerek tartışmalara son noktayı koydu. Kapitalistler, **K. Marks**'tan çok korkarlar. **K. Marks**'tan *"O sakallı denilen bela"* diye söz ederler. **K. Marks**, büyük bir öğretmenimizdir. O'ndan çok şey öğrendik, öğreneceğimiz daha çok şey var.

Yaşamdan biliyoruz ki **"işçi sınıfının öğretisi"**ni özümsememiş işçi, işçi değildir. O, sadece çalışır, üretir ama yaşamın değişmesine ve kollektifleşmesine katkı yapamaz. İşçi sınıfının öğretisini özümseyen devrimci bir işçi, her zaman kendisini yeniler. Ekonomik ve demokratik hakları için **sendika**da örgütlenir. Sosyal yaşamın değişmesi ve sıçrama yapması için işçi sınıfının politik öncüsü olan **Parti**'ye yakınlık duyar ve onunla bağ kurar

Demokratik ve sömürüsüz bir toplum düzeni, devrimci ideallere sahip bireylerin gücüyle kurulacaktır. Bu duyguyla **1 Mayıs** kutlamasına işçi tulumlarımı giyerek katılacağım, eşim ilerici, devrimci ve yurtsever bir kadın olmanın sembolü olan **kırmızı çatkı**sını başına bağlayarak, çocuğumuz ise eline **kırmızı karanfil** alarak...

Yaşam hakkının olmadığı bir yerde hiçbir hakkın anlamı yoktur

100 yıl önce 24 Nisan 1915 tarihinde evlerinden gözaltına alınıp bir daha geri dönemeyen İstanbullu Ermeni aydınlarımızı anmak için buluştuk.

Dünyada gözaltında kaybetmenin tarihi, Fransa'daki Alman İşgal Kuvvetleri Komutanlığı'nın "Gece ve Sis" adını verdiği kararnameye göre, tutukladığı binlerce Fransız direnişçiyi gece trenleriyle Almanya'ya götürmesi ve yok etmesiyle başlatılır.

Oysa gözaltında kaybetmenin tarihi 100 yıl önce bu topraklarda başladı...

24 Nisan 1915 tarihinde İttihat ve Terakki hükümetinin İçişleri Bakanı **Talat Bey**'in emriyle İstanbul'da 250 Ermeni evlerinden gözaltına alındı. Tutuklanacak Ermenilerin listesi aylar öncesinde Siyasi Şube Müdürü **Mustafa Reşat Bey** yönetiminde hazırlandı. Operasyonu İstanbul Emniyet Müdürü **Bedri Bey** yönetti.

Gözaltına alındıkları andan itibaren başlarına geleceklerden hükümetin sorumlu olduğu bu insanların çoğu Ermeni -toplumunun en saygın isimleri, kanaat önderleriydi. Milletvekili, yazar, şair, avukat, doktor, gazeteci, eczacı, müzikolog, yayıncı, siyasetçi olan bu aydınlar Osmanlı toplumunun da en parlak beyinleriydi.Önce Sultanahmet'teki Merkez Cezaevi' ne götürüldüler. Sonra özel bir trenle Ankara'ya doğru yola çıkarıldılar. Neden tutuklandıklarına ve nereye götürüldüklerine dair kendilerine bilgi verilmedi. 158 kişilik grup Çankırı'ya, 92 kişilik grup Ayaş'a sevk edildi. Gözetim altında tutulan bu insanlardan 174'ü Jandarma ve polis eşliğinde ıssız vadi ve ormanlara götürülerek katledildi. Açıkta bırakılan bedenleri doğanın yok etmesine terk edildi. Bir mezar taşları bile olmadı. Resmi kayıtlarda ise ya firar ettikleri ya da serbest bırakıldıkları yazıldı.

24 Nisan İstanbul tutuklamaları Ermeni varlığına devlet eliyle son verilmesinin başlangıç noktası oldu. Onlar yok edilerek Ermeni halkınının kamuoyu oluşturması, sesini duyurması engellendi ve bir halk tüm varlığıyla bu topraklardan silindi.

Devleti yönetenler, resmi inkarcılık üzerine inşa ettikleri politikaları ile bu hakikati ulaşmaz kılarak, toplumun gerçeklerle yüzleşmesini imkansızlaştırdı.

Biz insan hakları savunucuları, duyarlı insanlar Türkiye'nin dört bir yanından yıllarca haykırıyoruz;

Hiç bir insanlık suçu geçmişte kalmaz.

İnkâr edilen, yüzleşilmeyen, hesaplaşılmayan her suç bir sonraki suça yataklık ederek sistematikleşir.

İnkâr edilen, yüzleşilmeyen, hesaplaşılmayan insanlık suçları derin devlet geleneğinin ve devlet şiddetinin devam etmesini sağlar.

Bu toprağın hakikatlerinin unutturulmasına itirazımız bu yüzdendir. Resmi yalanlara boyun eğmeyerek, hakikati yaşatma çabamız bu yüzdendir. Biliyoruz ki adalet ve hakikat içiçedir. Hakikatin açığa çıkartılması ve kabul edilmesiyle başlar adalet. Bu nedenle inkar edilen gerçeklerin tanınması, bu gerçeklerle yüzleşilmesi talebi barış ve demokrasi mücadelesinin önemli bir parçası olmak zorundadır.

24 Nisan'ın 100 yılında: Devleti yönetenlere sesleniyoruz; İnkâr en kapsamlı insan hakları ihlalidir. İnkâr suçun devamıdır. İnkâra son verin! Bu topraklarda işlenen bütün insanlık suçlarını ve soykırım suçlarını kabul edin!

Topluma sesleniyoruz; muktedirlerin gerçekle aranıza ördüğü inkâr ve suskunluk duvarının esiri olmayın!

Gerçeği bilmek hakkınıza sahip çıkın.

Mezarsız Ermeni aydınlarımıza sesleniyoruz: unutmamız üzerine kurulan inkâr politikalarına inat gerçeği yaşatacağız; sizi unutmadık, unutmayacağız.

İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İzmir Şubesi

2015 yılının ilk 3 ayında 1970 çocuk hak ihlali tespit ettik

Çocukların yaşam hakları, ruhsal ve bedensel bütünlüklerini ortadan kaldıran ağır hak ihlallerinin artarak sürmesi biz insan hakları savunucularını kaygılandırmaktadır.

Çocukların gözaltına alınması ve tutuklanmasına tüm evrensel hak belgelerinde "istisnai" durumlarda olanak tanınırken; ülkemizde başta toplumsal olaylarda olmak üzere; çocukların karıştığı iddia edilen tüm asayiş olaylarında çocuklar özensizce gözaltına alınmakta ve cezaevlerine konulmakta.

Öyle ki toplumsal gösterilere katıldıkları için; çocuklara ve ailelerine trafik cezaları bile verilmektedir.

Mevcut yasaların çocuklar ve tüm toplumsal kesimler için yol açtığı hak ihlalleri ortada iken; çıkarılan" İç Güvenlik Yasası" ile bu ihlallerin artarak devam edeceği görülmektedir. NİHAT KAZANHAN'ın öldürülmesi olayında olduğu gibi; kolluk güçlerinin ölümden sorumlu olduğuna dair kuvvetli emarelerin olduğu olaylarda bile etkin soruşturma yoluna gitmekte isteksiz davranılmaya devam edilmektedir. Ülkelerinde yaşanan iç savaşlarda canlarını zor kurtaran mülteci çocuklar sağlıksız çadırlarda, soğuktan ya da ısınmak için kullandıkları ısıtıcıların çıkardığı yangınlarda, trajik bir şekilde can vermekte.

Evrensel insan hakları belgelerinde ifadesini bulan " Her çocuğun kendi anadilinde eğitim alma hakkı" ile " Farklı İnanca mensup yurttaşların çocuklarının tabi tutulduğu zorunlu din eğitimi" uygulaması uluslararası hukuk otoritelerinin kararlarına rağmen devam

ettirilmektedir.

Sayıları milyonlara varan engelli çocuklar uğradıkları tüm diğer hak ihlallerinin yanında bir de engellerinden kaynaklı olarak pek çok haklarına erişmekte zorluk yaşamaya devam etmektedirler.

2015 yılının ilk 3 ayında derneğimiz çocuk hakları çalışma grubunca toplamda 1970 çocuk hak ihlali tespiti yapılmıştır. Bu hak ihlallerinin 122'sini çocukların yaşam haklarının ihlalini oluşturmaktadır.

122 ölümün 13'ünde intihar iddiası mevcuttur. 8'i kolluk güçlerinin müdahalesi sonucu olmak üzere; toplam 640 çocuk çeşitli şekillerde yaralanmaya maruz kalmıştır.

Yine bu yılın ilk 3 ayında 205 çocuk gözaltına alınmış 18'i tutuklanmıştır.

872 çocuk Milli Eğitim Bakanlığına bağlı bir eğitim kurumu tarafından "potansiyel suçlu" çocuklar olarak kurumun internet sayfasında fişlenerek teşhir edilmişlerdir.

Taciz, tecavüz ve işkenceye uğradığını iddia eden toplam 107 vakanın 100 tanesi devletin gözetimi ve denetimi altında bulunan cezaevleri, yurtlar ve okullarda bu iddiaların yaşandığını belirtmişlerdir.

57 çocuk gözaltı ve cezaevlerinde tacize tecavüze ve işkenceye maruz kalmıştır.

12 çocuk hakkında kayıp başvurusu resmi makamlara yapılmıştır.

Türkiye'nin de 1995 yılında yürürlüğe koyarak taraf olduğu ÇOCUK HAKLARI SÖZLEŞMESİ 1989 yılında BM genel kurulunda kabul edilmiş ve dünyada en çok devletin taraf olduğu bir sözleşme haline gelmiştir. Ülkemiz çocuklarının dünyadaki diğer akranlarının kullandıkları tüm hakları kullanarak gerçek bir bayramı yaşayacakları günleri birlikte yaratabileceğimize inanıyor;

Çocuklarımıza yüzlerinde gülüşlerin eksik olmadığı yarınlar diliyoruz.

İşçi semtlerinde devrimci olanaklar...

❑ Mazhar DENİZLİ

Gazetemizin 10. sayısında metropollerdeki işçi semtlerinin 1950'li yıllardan başlayarak gelişimlerini, Türkiye Kapitalizminin ve siyasi atmosferinin değişimine bağlı olarak bu güne gelişlerini irdelerken, devletin bu mahalleler üzerindeki senaryolarına dikkat çekmiştik.

Yazımızda öne çıkan başlıklar, özellikle AKP iktidarı ile birlikte ötekileştirme ve itibarsızlaştırmanın iyice derinleşmesi, yaygın uyuşturucu kullanımının da yine bu döneme denk gelmesidir.

Sermaye devleti bu dönemde bir taşla iki kuş vurmanın peşine düşmüştür. Yıllardır başına bela olan işçi mahallerindeki muhalefeti kırmayı hedeflerken, aynı zamanda buradaki yerleşim alanlarını tasfiye ederek son on yılda ekonomik politikalarının temelini oluşturan inşaat sektörüne yeni rant alanları yaratmayı istemektedir.

Bu yazımızda, tüm bu politikalara karşı yer yer direniş gösterebilen işçi mahallelerine sınıf mücadelesi açısından bakacağız ve var olan potansiyeli değerlendireceğiz.

TÜİK'in 2014 yılı itibarı ile açıkladığı anket sonuçlarında çalışanların % 20'si sanayi işçisi gözüküyor. Bu oran inşaatta % 7'yi, hizmet sektöründe ise % 50'yi bulmaktadır. Yine TÜİK verilerine göre ülkemizde işgücünün giderek gençleştiği görülmektedir. Çalışanların % 45'i 15-35 yaş grubundadır ve yine çalışanların % 80'i kent merkezlidir. Geçtiğimiz sayımızda da belirttiğimiz gibi kırdan kente göç süreci emeğin kentlerde yoğunlaşmasına yol açmış ve başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerde emekçi yoğun mahalleler oluşmuştur. Bu mahallelerin sınıfsal yapıları yanı sıra muhalif bir karakter barındıran Alevi nüfustan oluşması ve zorunlu Kürt göçünün de bu yapıya eklenmesi karşımıza sistemi sürekli tehdit eden bir 'Muhalif Mahalleler' tablosu çıkarmıştır.

Sınıf çalışmasının asli alanları fabrikalardır. İşçi sınıfının üretimden gelen gücü örgütlü sınıf hareketiyle buluştuğu zaman nasıl bir enerji oluşturduğunu, sermayenin hükmünü nasıl tehdit ettiğini geçmişte yaşadığımız deneylerden çok iyi biliyoruz... Bu büyük potansiyelin işyerlerinden çıkıp yine başka sektörden işçilerle buluştuğu bir başka ortam da yaşadıkları mahallelerdir. Mahallelerin siyasi zemin olarak elbette fabrikalardan farklı bir yanı vardır.

Mahalleler çalışan nüfusun yanı sıra işsiz nüfusu da bünyelerinde barındırdıkları gibi devletin her türlü provokasyonuna ve dezenformasyonuna da daha açık yerlerdir. Bir başka deyişle her türden yozlaşmanın yeşermesinin daha kolay olduğu zeminlerdir mahalleler.

Ancak bu olumsuzlukların yanı sıra işçi mahalleri devrimci çalışma açısından büyük potansiyel taşıyan alanlardır da aynı zamanda. Çalışan nüfusun yanı sıra işsiz nüfus da buralarda yoğunlaşmıştır. 2015 Nisanında TÜİK, Türkiyedeki işsizliğin % 11,3 e dayandığını bildirmektedir. Üstelik gençler içerisinde işsizlik oranı % 20'lere dayanmıştır. Elimizde istatistiki bir bilgi olmamakla birlikte emekçi mahallerde yaşayan gençler arasında işsizlik oranının % 20'lerin çok üzerinde olduğunu söylemek mümkündür.

Birçok hizmetten yoksun mahallelerde yaşamın üzerine bir de işsizlik eklendiğinde sorunlara karşı duyarlı, isteme tepkili bir gençlik grubu çıkmaktadır karşımıza. Ancak bu durum her zaman sisteme muhalif gençlerin sınıf hareketiyle buluşmasıyla sonuçlanmamaktadır. İşsiz ve eğitimleri yarım kalmış gençleri lümpenleşme yolunda zengin bir burjuva menüsü beklemektedir. Zamanlarının büyük bir çoğunluğunu geçirdikleri mahalle kahvehanelerinin birer kültür yuvası olamadığı açıktır.

Zamanın diğer kısmını karşısında geçirdikleri televizyonlar da gençlerin karşısında zengin bir ideolojik menüyle hazırdır. Televizyon programları, kahramanlaştırılan mafya liderleri ya da ırkçı faşist tiplerin cirit attığı dizilerle doludur. Dizilerden sıkılanlar içinse bu dizilerde fırlayıp geldiği imajını veren kabadayılardan oluşan, ilişkilerde her türlü seviyesizliğin yaşandığı survivor ,ütopya türü yarışmalar beklemektedir genç izleyici kitlesini. Üstelik programlar gün ve hafta boyunca değerlendirme sohbetleri adı altında stüdyo seviyesizlikleriyle devam etmektedir. Bu programlara 7 gün 24 saat her kanalda rastlamaktayız.

Sokak başındaki torbacı da bunlara eklenince genç işsizlerin nasıl bir kıskacın içerisine girdiğini ve ne tür bir ideolojik saldırı altında olduğunu görmek çok zor değil. Giydiği kıyafetten dinlediği müziğe, mahalle arkadaşlarıyla kurduğu ilişkilere kadar bu ideolojik saldırının altındadır mahalle genci. Karşı cinsle kurduğu ilişki de erkek egemen söylemin yanı sıra bu ideolojik saldırının izlerini taşımaktadır.

Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi sisteme karşı tepki de duyan emekçi mahalle gençleri devrimci hareketlerle çok kolay ilişkilenebilmektedir. Ve bu ilişkilenme ne yazık ki genellikle genç bireylerin zaaflarını ve problemlerini dışarıda bırakarak bir devrimci örgüte gitmesi şeklinde olmamaktadır.

Yeterli bir devrimci eğitim almaksızın ve sınıf bilincinden çok uzakta olan bu gençler tüm zaaflarını da içinde yer aldıkları siyasi hareketlere taşımaktadırlar. Mahallelerde dernek çalışmaları, sportif faaliyetler, kültürel faaliyetler ve şenlikler düzenleme gibi çok zengin çalışma olanakları özellikle genç nüfusu kolaylıkla bir araya getirebilmekte, özellikle de eylemlilik dönemlerinde herhangi bir siyasi hareket söz konusu mahallelerde ciddi bir kitleselliğe ulaşabilmektedir. Ancak ne yazık ki sınıf bilincini arttıran devrimci bir eğitim bu sabırsız gençler arasında pek başarılı olamamaktadır. Sonuçta bu sabrı ve kararlılığı gösteremeyen siyasi hareketler, kitleselleştikleri hızla eriyebilmekteler.

Bu zaman zaman bizlerin de başına gelmiştir. Bu nedenle üst perdeden bu zaafın küçük burjuva hareketlere mahsus olduğunu söylemek yerine olanakların ve tehlikelerin yan yana bulunduğunu görmek ve her mahallenin kendi özgünlüklerini de gözeten ama her şeyden önce sabır ve ısrarı başa koyan bir çalışma gerekliliğini vurgulamaktır amacımız. Sınıf bilinçli öncü işçiler de bu mahallelerde oturmaktadır sonuç olarak. Buraların da birer mücadele alanı olduğu gerçeğiyle sınıfın ortak talepleri doğrultusunda yapılacak çok iş var. Komünistler, mücadeleyi başa koyan, sınıf bilincini yükseltmeyi mücadeleyle birlikte örgütleyen mahallerdeki direnişçi ruhu anlayan ve içerisinde yer alan bir çalışma tarzı benimsemelidir. Önümüzdeki dönem içerisinde gazetemizde mahallelerde yürütülen siyasi çalışmaların sıklıkla yer alacağı inancını taşımaktayız.

Politika Gazetesi'ni Oku, Okut!

Her sınıf kendi ölüsüne ağlar

❑ Yusuf KÖSE

Akdeniz'de son günlerde batan (batırılan) göçmen gemi ve teknelerinde 1500'e yakın insan öldürüldü. Yoksulların çığlıkları yine yıldızlara ulaştı, ama AB emperyalist burjuvazisine ulaşamadı.

Akdeniz'deki kitlesel yoksul göçmen katliamlarının acısı yine yoksullar üzerinde ağıt bırakırken, emperyalist Batı burjuvazisi kendi sınıfına yakışır bir şekilde; daha fazla "askeri önlemler"in alınmasından söz etti. Bu katliamların birinci derecede sorumlusunun kendisi değilmiş gibi, yine suçu Akdeniz'in sularında boğulanlarda buldular.

Boğulanlara göz yaşı dökenler yine yoksullardı. Zenginler ise, yoksullar gözyaşı dökmedi. Çünkü, orada boğulan sermaye değildi. Şu anda sermayenin gereksinim duymadığı işgücü ihtiyacı fazlası "Yeryüzü Lanetlileri"ydi. 24 Mart 2015'de Fransız Alplerinde düşen bir Alman uçağında ölen 150 kişiye karşı verilen tepki ile Akdeniz sularında boğulan binlerce yoksulla gösterilen tepki aynı değildir. Çünkü Alman ve Avrupa burjuvazisi uçakta ölen 150 kişi için değil, Lufthansa Havayolları tekelinin borsada değerinin düşmesine üzülmüştü. Yakılan ağıtlar sermayenin değer kaybınaydı. Burjuva gazeteleri, haberi : "Lufthansa'nın kara günü" diye verdi. Bu da her sınıfın kendi ölüsüne ağladığının bir gerçeğidir. Burjuvazinin insanlığı "sermaye"dir. İşçi ve emekçilerin, yani yoksulların insanlığı ise insanın kendisidir. Her iki sınıfın arasındaki fark bu denli niteliklidir.

Alman emperyalist burjuvazisinin Nazi rejimi, istemediklerini, kendinden olmayanları toplama kamplarında ve fırınlarda yakarak öldürdü. Günümüzün emperyalist AB burjuvazisi ise istemedikleri göçmenleri Akdeniz'de boğarak öldürüyor. Aynı sınıf, kendi karşıtı sınıflara karşı değişik zamanlarda aynı davranışta bulunuyorlar.

İnsanlığın doğduğu kara Afrika'nın zengin ve bereketli topraklarından dünyaya yayılan insanlık, kendine yabancılaşmış olarak doğduğu toprakları, sonradan geri dönüp yağmaladı. Doğduğu topraklarda kalan atalarını köleleştirerek kendini zenginleştirdikçe Afrika'yı çölleştirdi. Afrika'nın topraklarının çölleşmesi Afrika insanın çölleşmesiyle koşut gitti. Başka türlü olması da beklenemezdi.

Afrika, dünyayı insanlaştırmanın bedelinin köleleşmek olduğunu bilemezdi o zaman. Afrika köleleri Amerika ve Avrupa'yı yarattı. Bugün Amerika ve Avrupa zenginlik üzerine

oturuyorsa, bu Afrikalı kölelerin emeğidir. Afrikalı kölelerin, yani Akdeniz sularında batırılarak öldürülen yoksul göçmenlerin atalarının yarattığı değerlerdir. Göçmenler de, yağma ve savaşlarla kurutulan, çölleştirilen ve kendilerine yaşam alanı bırakılmadığı için ölüm pahasına Avrupa kapılarına dayandılar. Çünkü kendilerine başka bir alternatif bırakılmamıştı. Ya orada açlık ve savaştan öleceklerdi ya da bir ihtimal, bir kısmının Avrupa kapılarından içeriye girme ihtimali olursa ötelenme pahasına ayakta kalma şansları olacaktı. İşte onları emperyalist Avrupa burjuvazisinin ırkçı ve yabancı düşmanı sistemleri altında kerhen yaşamaya "razı olmaya" iten nedenler esasları bunlardır.

Acıları Değil, İstatistikleri Paylaşılan Ölüler

Burjuvazi acıları paylaşmaz. İstatistiklere vurur insanlığı. Özellikle de yoksulların acıları onların sermayesini ilgilendirdiği oranda etki yaratır. Eğer sermayenin büyümesine hizmet ediyorsa, daha fazla yoksulun ölmesi için elinden gelen çabayı harcarlar. Yok, işgücü kaybı olacaksa, biraz dikkat ederler, çünkü sermayenin sömürmesi için işgücüne gereksinimi vardır. Bunu da her yıl ihtiyaçları oranda alıyorlar. Bazen övünerek söylüyorlar. "şu kadar göçmen aldık" diye. Oysa, nüfusu her geçen gün yaşlanan Avrupa burjuvazisine, artı-değer yaratacak genç ve dinamik işgücü gereklidir.

Bir gerçek var ki; Avrupa burjuvazisine göçmen işgücü lazım. Çünkü kendi nüfusu yetmiyor. Hem yaşlanıyor, hem de yedek işgücü sayısı azalıyor. Bunu dengelemesi gerekli. Örneğin, Almanya'nın her yıl yaklaşık 500 bin göçmene ihtiyacı var. Alman sermayesi bu olmadan kendini yenileyemez, diğer emperyalist sermaye kesimlerine karşı egemenlik mücadelesi veremez. Bir taraftan anti-göçmen yasaları çıkarılıp yabancı düşmanlığı körüklense de, bir yandan da göçmen işçi almadan Alman sermayesinin büyümesi ve palazlanması söz konusu olamıyor. Bu salt Alman sermayesi için değil, İngiltere, Fransa ve diğer irili ufaklı emperyalist Avrupa ülkeleri içinde geçerlidir.

Almanya'ya AB ülkelerinden yılda ortalama 70 bin göçmen işçi geliyor. Ancak bu sayı Alman sermayesinin ihtiyacını karşılamıyor. Alman burjuvazisi "kalifiye göçmen" istemesine karşın, bunu bulması olasılık dahilinde değil. Bu nedenle, belli sayıda ilticacı ve göçmenin Almanya'ya girmesine izin veriyor. En son olarak Suriyeli göçmenleri (Türkiye, Ürdün ve Lübnan'da bulunan göçmen kamplarından) alması, onun iyi niyetinden öte, sermayenin ihtiyacına göre hareket etmesinden kaynaklandı. Ayrıca Suriyeli göçmenler ise seçmeli olarak, yani, kalifiye (özellikle "nitelikli" meslek sahibi) olanlar seçilip getirildi.

AB burjuvazisi, Akdeniz'i göçmen mezarlığı haline getirmesi, gelenlerin kontrolsüz gelmesi ve sınır gevşetildiği anda daha fazlasının akın edeceğini bildiği içindir. Bu nedenle de, göçmen tekneleri genelde Avrupa kıyılarına belli bir mesafede batı(rılı)yor. Avrupa kıyılarına yaklaşmasına izin verilmiyor. Elbette göçmen teknelerinin batmalarının çeşitli "nedenleri" bulunuyor. Göçmen ölülerinin üzerine basarak sermayesini ve gücünü artıran AB burjuvazisi kendini temize çıkarıyor. Ayrıca, ne kadar insanın deniz dibine gönderildiği ise gerçekte belirsiz kalıyor ya da saklanıyor.

Uluslararası Af Örgütü'nün verdiği bilgiye göre, 2011-2015 arası Akdeniz'de 5.979 göçmen boğuldu. Sadece 2014 yılında 3500 (üç bin beşyüz) göçmen boğuldu. Yine Uluslararası Af Örgütü'nün (Amnesty) verdiği bir tahmine göre bu yıl göç yollarında 30 bin göçmenin ölmesi bekleniyormuş.

Göçmen olmaktan kurtulmanın yolu

AB burjuvazisinin ileri gelenleri, göçmen akınını kesmek için daha fazla askeri önlem istiyor. Bunu, göçmenlerin ölmelerine üzüldüklerinden değil, kendi ülke halklarının burjuvazinin gerçek yüzünü görmelerinden korktukları içindir. Daha fazla teşhir olmamak içindir. Onlar, artı-değer yaratmayanların yaşamasını değil, "telef" olmasını yürekten istiyorlar.

İnsan kendi doğduğu toprakları kolay kolay terk etmez. Orada yaşam koşulları kalmamışsa terk eder, daha yaşanır bir yere doğru yola çıkar. Afrikalı ve Asyalı göçmenlere de yaşam koşulları bırakılmadığı için Avrupa'ya akın ediyor.

Emperyalist burjuvazi, elini Afrika'dan çektiğinde ya da çektirildiğinde, Afrikalılar Avrupa'ya gelmekten vazgeçeceklerdir. Çünkü o zaman emperyalist uşağı efendileri rahatlıkla alt edip özgürce yaşayacakları bir sistemi kurabilirler. Kendi yaşamlarına kendileri karar verebilirler. Ne var ki, emperyalistler, baskıyla, katliamlarla, savaşlarla, böl-yönet politikalarıyla halkları birbirine yabancılaştırdığı

gibi düşünemez hale getirdi. İnsanları bir lokma ekmeğe muhtaç hale getirdiler.

Afrika insanın bu denli yıkımlarla karşı karşıya olmasının esas nedeni elbette emperyalist politikalar ve bunlar arasındaki egemenlik dalaşmasıdır. Afrika'nın bitmeyen tarihsel zenginlikleri bütün emperyalistlerin iştahını kabartmıştır. Afrika insanın vahşice katledilmesi de bundandır. Ne yazık ki, Afrika üzerindeki yıkım her geçen gün daha da artmaktadır.

Libya açıklarında batan göçmen taşıyan botta ölen 45 kişinin cesetleri sahile vurdu.

Sorun bütünüyle sınıfsaldır. Afrikalı ve Asyalı göçmenlerin Akdenizde boğ(du)ulmaları, AB içinde sadece Almanya'nın 2050 yılına kadar yılda 500 bin göçmene ihtiyaç duyduğu ve ondan sonra ise bunun 600 bine çıkacağı, Afrika'nın yoksulluğu ve savaşlarla imha edilmesi, yine Afrika'nın en gelişmiş ülkelerinin yılda yaklaşık 1,5 trilyon dolar tüketim (konsum) maddesi ihtiyacı olduğu vs. vs. bütünüyle politik ve emperyalist burjuvazinin soruna, insani duygular açısından değil, kendi sınıf çıkarları açısından yaklaştığı bir gerçektir.

Burjuvazi, yoksul Afrikalıların Avrupa akınlarından korkuyor. Belki de Roma'yı yıkan kavimler göçünün tekrarlanmasından korkuyorlardır. Avrupa burjuvazisini elbette bu ülkelerde yaşayan işçi sınıfı yenecektir. Ancak, emperyalizmin baskı ve sömürüsü altındaki ülkelerde devrimler gerçekleştiğinde ise emperyalizmin hareket alanı iyice kısıtlanarak, hızla yıkılmasının koşulları hazırlanmış olacaktır. Bu kez burjuvazi için kavimler göçü işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi olacaktır.

Yüzyıl önce Ermeni soykırımı gerçekleşmişti. O günden bu güne burjuvazinin ve gericiliğin sınıf tavrında değişen bir şey yok. Soykırımlar hala devam ediyor. Yüzyıl önce Anadolu ve Mezopotamya topraklarında yapılan soykırım, bu kez Avrupa burjuvazisinin eliyle Afrikalılara uygulanıyor. Bu ise bir sınıfsal soykırımıdır.

Sınıflar arası mücadelede duyguya yer verilmez. Özellikle burjuvazide insani "duygu", "vicdan" vb. aramanın hiç bir anlamı yoktur. Onun vicdanı sermayenin çıkarları doğrultusunda çalışır ve sermaye ne emrederse burjuva vicdanı da ona göre çalışır. Sermaye ise insani bir duygu taşımadığından, artı-değer için işçi sınıfına ve ezilen halklara ölümlerden ölüm beğendirir. Bu nedenle de, emperyalist burjuvazinin "demokrasi" heveslisi kesilmesi, sermayenin büyümesi içindir. İşçi sınıfı için demokratik hakların yüksek olduğu yerlerde ise sermayenin karı düşer. Baskı ve yasaklamaların yoğun olduğu alanlarda ise sermayenin karı artar. İşçi ve emekçilere yasakların yoğun olduğu yerlerde ise ne ekonomik ne de insani gelişme olabilir. Ya da çok sınırlı bir gelişme olabilir. Bütün emperyalist burjuvazi ve uşaklarının yasaklamalara bu denli düşkün olmalarının bir nedeni de budur. İnsanın kültürel ve entellektüel gelişmesi yanında örgütsel gelişmeside kısıtlı olur. Ayrıca bunlar birbirini koşullar ve biri olmadan diğerinin nitelikli bir gelişme göstermesi olası değildir.

Elbette, emperyalizm var oldukça, işçi ve emekçilerin ölmesi, yakılması, katledilmesi, kurşunlanması, işten atılıp işsiz kalması ve yoksulluk ve açlık eksik olmayacaktır. Bu durum, kapitalizmin nedeni değil onun doğal bir sonucudur.

Kapitalizm varolmaya devam ettikçe, savaşlar sürecek, yıkımlar olacak, Afrika ve diğer yoksul kıtalar yoksullaşmaya devam edecek, işçilerin yarattıkları değerler bir avuç emperyalist burjuvazinin egemenlik aracı olan sermayeye dönüşecektir. Kapitalizm yıkılmadıkça, bu yıkımlar artarak devam edecektir. Ancak, işçi sınıfı ve tüm yoksullar üzerindeki yıkımın önlenmesi sosyalizmle durdurulabilecektir. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen kitleler bunu kavradıklarında, sınıf bilincini aldıklarında ve örgütlenip burjuva sınıfına karşı mücadele ederek kendi düzenlerini kurduklarında, o güzelim Akdeniz göçmenler mezarlığı olmaktan kurtulabilecektir.

Soma Katliamının Birinci Yıl Dönümünde:

Soma'da Yürüyüşe

Somalı Madenci Aileleri 10 Mayıs 2015 günü katliamın yıl dönümü haftasında Soma Katliamının unutulmaması ve unutturulmaması, sorumlularından hesap sorulabilmesi için bir miting yapacaklar. Ailelerin çağrısı iş cinayetlerine dur diyebilmek için Soma'nın sesinin tüm ülkede yayılması ve 13 Mayıs haftasında yapılacak miting, anma ve diğer etkinliklerin güçlü bir biçimde gerçekleşmesi önem taşıyor. Bu çerçevede 13 Mayıs Haftasının ilk kitlesel eylemi olan 10 Mayıs mitingine tüm yurttaşlardan destek bekleniyor.

Soma Şehit Madenci Aileleri imzalı çağrı şöyle:

Unutmamak ve Hesap Sormak İçin Soma'ya 10 Mayıs Miting'ine Davet

Tam bir yıl önce 301 canımızı kaybettik. 301 evladımızı, sevdiğimizi, yakınımızı… Onlar birer rakam, birer isim değillerdi. Hepsinin hikayeleri, umutları, hayalleri; evimizde, kalbimizde yerleri vardı. Çok özledik onları ve unutmadık. Acıları da, anıları da bizimle birlikte yaşıyor. Unutmamızı istediler. Para verelim, ev dağıtacağız dediler, gerekenler yapılıyor siz evinizde oturun ve artık unutun dediler. Ama biz unutmadık ve unutmayacağız. Onların anıları, resimleri, çocukları, eşyaları, baretleri gözümüzün önündeyken nasıl unuturuz. Unutmak onları bir kez daha öldürmek olmaz mı?

Bizim evlatlarımız bir kazayla, doğal bir felaketle ölmediler. Onlar bir iş cinayetinde katledildiler. Ülkenin enerji politikalarının, insana değer vermeyen maden işletmeciliğinin, emekçiyi yok sayan politikacıların, rödovans, taşeron, dayıbaşılık gibi ilkel çalıştırma biçimlerinin, denetimsiz hadi-hadi sisteminin, acımasız kâr isteğinin, üç kuruşluk maskeyi, beş kuruşluk yaşam odasını esirgeyen zihniyetin, baştan savma müfettiş raporlarının, özelleştirme çılgınlığının, ucuz kömürle oy avcılığı yapma telaşının, patronla danışıklı sendikacılık yapmanın, bunların hepsinin birlikte hazırladığı bir katliamın kurbanı oldu bizim canlarımız.

Şimdi bize hesap sormayın diyorlar. Nasıl sormayız? Onları ölüme götüren tüm bu sistemi görürken nasıl susarız? Yalnızca canlarımızın anılarına ihanet etmemek için değil; her gün ülkenin dört bir yanında ocaklara inen binlerce madencinin geleceği için de susmamamız gerekiyor. Çünkü madenlerde bu düzen sürdükçe daha nice insanımızı toprağa vereceğimizi görüyoruz, biliyoruz. Kendimizi onlara karşı da sorumlu hissediyoruz. Tüm yaşananlara rağmen bugün Soma'da bile değişen birşeyin olmadığını izliyoruz. Gerçeği en yakından görenler, yaşayanlar olarak herkese anlatmayı, göstermeyi borç biliyoruz.

Tekmeyle, yumrukla, rüşvetle, şovlarla bizi kandırmaya, öfkemizi yatıştırmaya çalışıyorlar. Ama biz hesap soracağız. Yüzlerce insanı toprağın yedi kat altına gömmenin öyle ucuz, öyle kolay olmayacağını göstereceğiz. Bizi davadan caydırmak istediler, bize mahkeme salonlarını kapatmak istediler, sesimiz çıkmasın diye ablukaya aldılar. Ama kararlıyız, hesap soracağız. Davalarımızı takip edeceğiz, mahkeme salonlarında suçu birbirlerinin üzerine atma oyunu oynayanların gözlerine bakmaya devam edeceğiz, en alttakinden en üsttekine kadar tüm gerçek suçluların ve tüm bu insanlık düşmanı sistemin sorgulanması, hesap sorulması için elimizden geleni yapacağız.

Bir yıl önce eşlerimizi evlatlarımızı toprağa verirken tek avuntumuz ülkenin her yerinde ayağa kalkan insanlarımızdı. Soma Türkiye'nin yarası, vicdanı ve öfkesi oldu. Her yer Soma oldu. Şimdi katliamın birinci yıl dönümünde bir kez daha herkesi Soma olmaya, Soma'da olmaya çağırıyoruz. Biliyoruz ki yalnızca biz değil, bu ülkenin emekçileri, vicdanlı insanları, örgütlü güçleri, direnişçileri de Soma'yı unutmadılar. Hesap sormak için, adalete ulaşmak için, yalnız olmadığımız bilmeye, görmeye ve göstermeye ihtiyacımız var.

Emeğin dayanışması, acının paylaşılması ve adalete ulaşılması için 10 Mayıs pazar günü sendikaları, partileri, hareketleri, kitle örgütlerini, aydınları, gençleri, ülkenin tüm emekçilerini Soma'ya davet ediyoruz. Gelin düzenleyeceğimiz mitingle Soma'yı unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı tüm dünyaya birlikte gösterelim.

1 Mayıs ve Gençlik

❑ **Meryem GÜZEL**

Bu yıl yine Taksim Meydanı, 1 Mayıs uluslar arası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü kutlamalarına yasaklandı. Bu yasaklama, işçi sınıfının devrimci savaş yolunda yürüyen ilerici, devrimci, yurtsever ve özgürlükçü gençliği derinden etkiliyor. Gençlik, işçi sınıfının yolundan sapmadan ve üretimle olan bağını koparmadan yasak zincirinin bir bir kırılmasında üzerine düşen rolü oynayacaktır.

Gün, özgürleşme günüdür. Gün, özgürleşmek için birlik olmanın, dostluk ve dayanışmalarımızı güçlendirmenin günüdür. AKP iktidarına ve faşizme karşı Serhad'ta, Botan'da, Çukurova'da, Ege'de ve Karadeniz'de güçlü örgütlenmeler gerçekleştirerek ancak karşı durabiliriz.

Gençlik, burjuvazinin yasaklarına karşı elini kolunu bağlayıp bir kenarda oturmuyor. Ülkemizde ve dünyada olup bitenlere karşı sessiz değildir. İşçi sınıfının ve halklarımızın düşmanı burjuvaziye ve onun politik sözcüsü AKP iktidarına karşı sokaklarda, okullarda, tarlalarda ve fabrikalarda var gücümüzle mücadelemizi sürdüreceğiz. Sesimizi dosta düşmana duyuracağız.

Kürdistan gençliği, asimilasyona karşı dişe dişe bir mücadele veriyor. Kürt halkının ulusal kimliğini kazanması için Türkiye'nin her tarafında dayanışma ve mücadele daha da yükseltilmelidir. Kürt gençliği ve halkıyla dayanışmadan "ortak bir yaşam" gerçekleşemez. Bugün Kürt gençliği de çok iyi biliyor ki 1 Mayıs'a sahip çıkmak, özgürlük ve demokrasi mücadelesini güçlendirecektir.

Sınıf düşmanımız burjuvazi işini biliyor! Kendi "mezar kazıyıcıları" olan işçilerden korkuyor. Gençliğin işçi sınıfının (proletarya) saflarına katılmasından ürküyor. Bir kere daha bilinmelidir ki korkunun ecele faydası yoktur.

Dünyanın her yerinde her ulustan, dilden, dinden ve ırktan bir işçinin en sevdiği ve en çok özlediği evrensel gün 1 Mayıs'tır. Emek, en yüce değerdir. 1 Mayıs'da emeğin uluslar arası bayramıdır. 1 Mayıs'ın rengi kızıldır. Devrimcilerin yüreği ateşlidir, Gençliğin geleceği sosyalizmdir. Sosyalizmi ise proletarya ve onun saflarında savaşanlar kuracaktır.

İlerici, yurtsever, özgürlükçü ve devrimci gençlik olarak var gücümüzle haykırıyoruz:

"1 Mayıs, 1 Mayıs, İlk dileğimiz, yaşatacak seni tunç bileğimiz!"

Mersin Üniversitesi'nde yaklaşık 500 kadar öğrenciye açılan soruşturmaları protesto etmek için ilerici, devrimci öğrenciler yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Fen Edebiyat Fakültesi'nde toplanan ilerici, devrimci öğrenciler, sloganlar eşliğinde yemekhane içine girerek Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu önüne geldi. Eylem halinde olan ilerici, devrimci öğrencilerin görüntüsünü almaya çalışan polislere izin verilmedi. "Size polise işini yaptırmadığınız için soruşturma açayım da görün" sözleriyle tehditler savuran polisler, öğrencilerin direnmesi sonucu çekim yapmayı durdurmak zorunda kaldı. Açıklamada sermaye temsilcisi AKP iktidarının İç Güvenlik Paketi'yle toplumun geneline yönelik baskıları arttırma çabaları ve ilerici, devrimci öğrencilere yönelik başlatılan soruşturmaları, baskıları ve yasaları tanımadıklarını açıkladılar.

Eylemin ardından öğrencilerin oturduğu kafeye yaklaşan faşist bir grup, "Vatan hainleri, hepinizi öldüreceğiz, siz görecek-siniz" tehditleri eşliğinde öğrencilere saldırdı. Saldırıyı püskürten ilerici, devrimci öğrenciler, daha sonra da olay yerine gelen çevik kuvvet polislerinin barikatıyla karşılaştılar. Bu saldırıya da yanıt verilirken polis "dağılın" dayatmasında bulundu. Polislere üniversiteyi terk etmedikleri sürece dağılmayacaklarını belirten öğrenciler, "Polis defol üniversiteler bizimdir!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarıyla bekleyişe geçtiler. Öğrencilerin kararlılığı karşısında, geri çekilmek zorunda kalan çevik kuvvet polisleri olay yerini terk etti. Polisin okuldan çıkmasından sonra öğrenciler sloganlar atarak alanı terk etti.

İTÜ MED KANTİNİ'nde Ağrı'daki provokasyona tepki olarak asılan pankart

ODTÜ Kolektif İstanbul Üniversitesi Rektörlük seçiminde birinci olmasına rağmen Tayyip Erdoğan tarafından atanmayan Raşit Tükel'e destek olmak için bir açıklama yaptı. ODTÜ Kolektif'in açıklamasını yayınlıyoruz:

"Biz Mahmut Ak'ları Hasan Tan'lardan biliriz!

Hasan Tan ODTÜ'ye rektör olamaz! Mahmut Ak'ın İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne atanmasıyla bugün bu sözü bir kez daha hatırlamakta fayda var. Mahmut Ak'ı atayarak üniversite iradesini karşısına alan Tayyip Erdoğan'a da hatırlatmakta fayda var.

13 Şubat 1977'de ODTÜ Rektörlüğü'ne Hasan Tan'ın gelmesiyle başlayan, onun istifası ve üniversiteye yerleştirdiği faşist kadroların gitmesiyle son bulan süreç, 6 Nisan 2015'te Mahmut Ak'a karşı üniversiteyi terk etmemeyle başlayan süreç için daha da anlamlı duruyor. 38 yıl önce söz, yetki, karar hakkının en uzun soluklu ve militan örneği sadece ODTÜ öğrencileriyle kısıtlı kalmamış, rektör yardımcılarından dekanlara, özetle tüm akademik kadroda karşılık bularak üniversitenin bütün bileşenlerini kapsayan bir kampanyaya dönüşmüştür. İstanbul Üniversitesi'nde de yine benzer bir şekilde, akademinin de Raşit Tükel'in yanında olması üniversitenin tek ses olması bakımından oldukça değerli.

KIZILTEPE'DE 19 ÇOCUK HAKKINDA 20'ŞER YIL CEZA İSTEMİYLE DAVA AÇILDI

Kobanê'ye yönelik yapılan saldırıları protesto etmek amacıyla 6-8 Ekim protestoları sonrasında Kızıltepe'de gözaltına alınıp daha sonra tutuksuz yargılanmak üzere bırakılan 19 çocuk hakkında her birisi için 20 yıla varan dava açıldı.

Davaya ilişkin yazılı açıklama yapan İHD Mardin Şubesi, yargı zihniyetinin bu ülkede barışını önündeki en büyük engel olduğu belirtildi.

6-8 Ekim 2014'te İŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik yapmış olduğu saldırılar yurdun birçok yerinde protesto edildi. Yaşanan protesto olayları sonrasında aralarında 18 yaşının altında bulunan çocuklar da olmak üzere çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların çoğu tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken kimisi de "Örgüt Üyeliği" gerekçesi ile tutuklanarak cezaevlerine konuldu.

İHD Mardin Şubesinin yapmış olduğu yazılı açıklamaya göre Kızıltepe İlçesi'nde yaşanan protesto olayları sonrasında gözaltına alınıp ve yaklaşık bir ay tutuklu kaldıktan sonra Kızıltepe Sulh Ceza Mahkemesi tarafından serbest bırakılan yaşları 18'den küçük 19 çocuk hakkında Mardin savcılığınca 20 yıla varan dava açıldığı belirtildi. Serbest bırakılan 19 kişi için Ocak 2015'te Mardin Savcılığınca açılan dava sonrasında ilk duruşması 2 Nisan'da gerçekleşen mahkemede çocuklar için "Örgüt üyeliği, Mala zarar, Direnme ve 2911 sayılı yasa" gerekçeleri ile her biri için 20 yıla varan cezalar istendiği kaydedildi.

"Yargı zihniyeti barışın önüne geçmektedir"

Mevcut adalet sisteminin çocuklar için yetişkin ceza sistemi ile uygulandığına dikkat çekilerek BM çocuk hakları sözleşmesinde yazılı hiçbir ilkenin çocuklar hakkında gözetilmediği vurgulandı.

Açıklamanın sonunda ise "Tüm çocukların çocuğa özgü koşullarda yargılanması gereklidir.Uluslar arası sözleşmelerde ve çocuk hakları sözleşmesinde tutuklanma en son başvurulması gereken tedbir olarak belirtilmiştir. Çocukların yargılanmaları uluslararası sözleşmelere aykırıdır. Yargı zihniyeti bu ülkede barışını önündeki en büyük engeldir" ifadelerine yer verildi.

Babadan Oğula Üniversite!..

Bilal Erdoğan Üniversite sahibi oldu.

İbn-i Haldun Üniversitesine ilişkin kanun, Erdoğan tarafından imzalanarak yürürlüğe girdi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın yöneticisi olduğu TÜRGEV tarafından kurulacak olan İbn-i Haldun Üniversitesi'ne ilişkin kanun, Erdoğan tarafından imzalanarak yürürlüğe girdi.

Böylelikle baba Erdoğan tarafından oğlu Bilal için hazırlatılan ve AKP milletvekillerince TBMM'de onaylanan kanunu tasarısı önce kanunlaştı, sonra yine baba Erdoğan tarafından imzalandı.

21 Nisan 2011'de barış istedikleri için, Demokratik Çözüm Çadırı'nın yıkılmasına engel olmak isteyen Ege Üniversitesi öğrencilerinden **Ali Emre Ecer** ve **Seçkin Savaş** 26 Nisan 2011 sabahı şafak baskınıyla evlerinden alınmış ve 29 Nisan günü tutuklu yargılanmak üzere cezaevine gönderilmişti. Mahkemeye bilirkişi raporlarının ulaşmaması nedeniyle birinci ve ikinci duruşmalarda tahliye edilmeyen öğrenciler, 2 Mart'ta raporların hazır olmasına ve rapor sonucunda kuvvetli suç şüphesinin olmamasına rağmen 2 yıl tutuklu kalmış ve 2 yılın sonunda tahliye edilmişti.14,5 yıl hapis istemiyle tekrar tutuklanan Ali emre ve Seçkin bugün tahliye edildi."

Tayyipist Eğitim Sistemi !

❑ Ali ÖZBEK

Pek tabii ki önce eğitim sisteminden başladılar değişikliklere. Çünkü ağaç yaşken eğilir.

Cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllarda da benzeri olmuştu. Alfabe değişti, modern eğitim sistemine geçildi. Ve "Milli" tarih dayatması başladı yetiştirilen çocuklara.

Kemalizmi oluk oluk akıttılar tazecik beyinlere.

Şimdi ise başka bir tek adamın yeni gerici sürecinin en ağır darbelerini eğitim sistemi alıyor.

Şu son birkaç yıla bakın.

Öğretmen yerine imamları atamadılar mı?

İlahiyat Fakültesi mezunlarını mevcudiyeti bile sorgulanması gereken "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersleri dışındaki branşlara görevlendirmediler mi?

Atanamadığı için çaresiz kalan 360 bin öğretmeni sırf memuriyete tamah etsinler diye polisliğe zorlamadılar mı?

Hepsini yaptılar...

Şimdi son aşamaya gelindi.

Bilal oğlanın tapelerinden çıkan o "hayallerindeki" eğitim sistemini gün gün icraata koyuyorlar.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Fethullahçı dershanelerden bildiğimiz "abi-abla" sistemini yürürlüğe koymaya hazırlanıyormuş.

Ayrıca İmamlara pedagojik – formasyon eğitimi aldırılarak bilgi evlerinde Kuran eğitimi verdirilecekmiş.

Ve ayrıca Osmanlıca da öğretilecekmiş bilgi evlerinde.

Dönelim bakanlığın yeni yönetmeliğine...

Öğretmen Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliği'nin aday öğretmenlikle ilgili maddelerinde değişikliğe gidilmiş. Artık aday öğretmenlerin öğretmen olarak atanmaları için KPSS yeterli olmayacakmış.

Aday öğretmenlik hakkını kazananlar, 1 yıl içerisinde 3 kez performans değerlendirmesine tabi tutulacakmış.

Zaten 'Ücretmenlik' diye tanımlanan sözleşmeli, "ücretli kölelik" nedeniyle mağdur edilen ataması yapılmayan öğretmenlere yeni bir engel bu.

Amaç gün gün yozlaştırılan "bilime dayalı eğitim" körelsin, dine dayalı eğitimin önü açılsın.

90 yıldır halka dayatılan Kemalist eğitim, yapılan değişikliklerle Tayyipist eğitime evriliyor...

6 Mayıs 1972/Deniz , Yusuf, Hüseyin

❑ **Kemal ATAKAN**

Geçmiş yıllarda sosyal medyada paylaşılmıştı; *"Siz hiç çocuğuna Cellat adını koyan kimseyle karşılaştınız mı? Ama yeni doğan yüzbinlerce çocuğa Deniz adı verildi..."* Mealen aktardığımız bu cümle çok fazla anlam içeriyor.

Deniz Gezmiş, **Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan**, çok genç... Yirmili yaşlarının başlarında, uğruna mücadele ettikleri ilkeler için yiğitçe ve soğukkanlı olarak idam sehpasına çıktılar. Tarih 6 Mayıs 1972'yi gösteriyordu.

Deniz'ler için ne söylense, yazılsa azdır. Bu genç devrimciler üniversite yıllarının başında politize oldular, özellikle Küba devriminin, Vietnam direnişinin, Filistin bağımsızlık mücadelesinin ve Avrupa'da gelişen 68 gençlik hareketlerinin etkisi altında, SSCB ve Dünya Sosyalist Sistemi'nin varlığı koşullarında, ABD emperyalizmine karşı, Bağımsız Türkiye mücadelesine giriştiler. Dönemin legal sosyalist partisi Türkiye İşçi Partisi'ne üye oldular. Tek başına TİP'e üye olmaları dahi onların mücadelelerini işçi sınıfının yolunda sürdürmek istediklerinin önemli bir işaretiydi. Aynen **Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, İbrahim Kaypakkaya** ve diğerleri gibi. TİP üyesi olmak Bağımsız Türkiye isteminin yanında Sosyalist Türkiye amacının da bir ifadesiydi.

Kızıldere için kaleme aldığımız yazıdaki görüşümüzü burada tekrar edeceğiz. TİP içindeki farklı kanatların çatışması, TİP içinde devrimci gençlere sahip çıkacak, onlara yol gösterecek verili koşulların gelişmemesi, TKP'den atılan **Mihri Belli** tayfasının gençleri yanlış yönlendirmeleri, **Deniz**'lerin, aynen **Mahir**'ler gibi ayrı bir mücadele çizgisi gerçekleştirmelerine neden oldu. Pratikleri yanlış mıydı? Bu soruya çok dikkatli yanıt vermek gerekir. Şöyle ki; Eğer **TİP** içindeki **TKP** kadroları, TİP yönetimi ve o dönemde de yasaklı olan TKP, bu gençlik damarını doğru değerlendirip yönlendirseydi, onları maceracılık ile suçlamasaydı izledikleri çizgi sınıf mücadelesi yolunda daha başarılı olur ve örgütlülükleri, teşkilatlanma yöntemleri daha farklı olur, sonuç bu şekilde gelişmezdi. Dönem ile ilgili bütün kitapları okuduğunuzda, canlı şahitleri dinlediğinizde varacağınız sonuç, örgütlenme ve mücadele pratikleri konusunda yaşadıkları yetersizlikler, eksiklikler ve deneyimsizliklerdir. Özellikle örgüt çalışmalarında, konspirasyon yöntemlerinde, maddi, teknik ve lojistik hazırlıklarında, böyle bir mücadeleye başlayanların sahip olması gereken 'cephe gerisi' örgütlenmelerinde ciddi eksikliklerin olduğu maalesef bir gerçektir. Bu eksiklikleri o dönemde karşılayabilecek tek örgüt TKP idi ve TİP içindeki TKP kadroları üzerinden bu eksiklik giderilebilir, gerekli ilişkiler kurulabilirdi. Denizler ve Mahirler bu ilişkileri aradılar da. Gerek Ankara'da gerekse de İstanbul'da terzilik, marangozluk yapan emektar TKP kadrolarına ulaştılar. Ancak TKP'nin o dönemde kendi içindeki ilişki ve iletişim sorunları ve de en önemlisi yaklaşım farklılıkları bu olanakların değerlendirilmesine olanak vermedi.

Emek Gençliği üyesi gençler, Ankara'da düzenlenen 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'nde 6 Mayıs'ta idam edilen Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in posterleri ile 6 Mayıs'taki anma yürüyüşlerine katılmaya çağırdılar.

Böyle bir ilişki, aynı zamanda ideolojik ve politik olarak bu örgütlenmelerin gelişmelerine katkıda bulunurdu. Gençliğin devrimci dinamizmini ve mücadele azmini yansıtan tüm özellikler pekala TKP tarafından doğru bir şekilde değerlendirilip Çin'de, Vietnam'da ve daha sonra Kolombiya'da, El Salvador'da değerlendirildiği gibi mücadelenin ayrı fakat uyumlu unsurları haline dönüştürülebilirdi. Gerek Deniz'lerin ve Mahir'lerin gerekse de **Mustafa Suphi** önderliğine ayrı bir önem atfeden **İbrahim**'in doğru bir yaklaşım olması durumunda belirli konularda farklılık olsa dahi uyum sağlamamaları mümkün değildi. Belirli farklılıkların olması da zamanla giderilecek çok doğal unsurlar olarak değerlendirilmelidir. Çünkü farklılıkların ortadan kalkması ancak doğru bir Marksist Leninist askeri ve siyasi eğitim ile mümkün olabilirdi. O dönemde SSCB ve Dünya Sosyalist Sisteminin varlığı koşullarında da bu eğitimi gerçekleştirmek mümkündü.

Düşünün ki, **Deniz**'lerin idamını engellemek için cezaevinden özgürlüğe adım atan **Mahir**'ler ve **Cihan**'lar çıkış yolu bulamadıkları ve bir şey gerçekleştirme gayreti içinde yiğitçe Kızıldere'de ölüme yürümüşlerdir. Deniz ve Yusuf'un, Nurhak'lara ulaşmak için bir motosiklet üzerinde tüm olanaksızlıklar içinde seyahat etmeleri, gerekli önlemleri alamamaları, onların yakalanmalarını getirmiş ve sonucu idama kadar gitmiştir. Artık değiştirilemeyecek tüm bu olaylar o dönemde farklı bir örgütlü yaklaşım ile aşılabilirdi. Bugün bunları dile getirmek, Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri geri getirmiyor. Yiğitçe, bir amaç uğruna ölüme yürümeleri dahi devrimci harekete bir katkı sağlamıştır. O genç yaşlarda olanaksızlıklar içinde geliştirdikleri görüşler değerlidir. Ancak bizlerin de o dönemdeki yaklaşımdan öz eleştirel sonuçlar çıkarmamızın zamanı gelmiş ve geçmiştir.

Değilse, ideolojik açıdan aileleri ve mücadeleye başlama dönemlerindeki Kemalist fikirlerin, mücadele süreci içinde nasıl **Marksizm Leninizm**'e evrildiğini hepimiz görüyoruz. Bu açıdan bakıldığında da *"Denizler Kemalist idi, ilk cezaevine düştüğünde babasına yazdığı mektup bunun belgesidir"* söyleminin ne kadar yanlış olduğunu tespit ederiz. Herhalde Kemalist olan ve o uğurda mücadele eden bu genç devrimciler idam sehpasında *"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye", "Yaşasın Marksizm Leninizmin Yüce İdeolojisi", "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Devrimci Bağımsızlık Mücadelesi", "Yaşasın İşçiler, Köylüler", "Kahrolsun Emperyalizm"* yerine *"Yaşasın Mustafa Kemal"* diye slogan atarlardı. **Mustafa Suphi** de devrimci sürecine ilk başlarda İttihatçı olarak başlamamış mıydı? Kadroların mücadele içinde gelişip ideolojik ve politik anlamda olumlu yönde değişmeleri olağan bir durumdur. Demek ki, Denizler, Mahirler aynen İbrahimler gibi Marksizm Leninizm uğruna bu mücadelede her tür sonucu göze almışlardır. Bunun değerini görmek, bilmek ve yeni kuşaklara doğru bir biçimde aktarmak gerekmektedir.

Bütün bu yazdıklarımız birilerinin dillendirdiği gibi parti tarihini bilmemek anlamına gelmiyor. Tam tersine, 68 devrimci gençlik hareketinde ölmeyen, katledilemeyen, yaralı kurtulan, uzun yıllar cezaevlerinde yatan kadrolara karşı partinin daha sonraki yaklaşımları ve yapılan değerlendirmeleri bilmeden, dikkate almadan bu konuda dışarıdan yargıda bulunulması doğru değildir. Parti tarihine olumlu ve olumsuz yanları ile sahip çıkmak ve ama, aynı zamanda gerekli dersleri çıkarmak görevi ile karşı karşıyayız. Nasıl ki Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mücadelelerinde onlarla birlikte İstanbul ve Ankara'da üniversite gençliğinin örgütlenmesinde yer alırken, gölgelerinden dahi korktukları için teslimiyet yolunu seçenleri partiye doldurulup, onların eliyle daha sonra partiyi likidasyona kadar götürenleri eleştiriyorsak, bunun tam tersi olarak da canını verme pahasına Marksizm Leninizm'e inanmış genç kadrolara karşı partinin eksik ve yanlış yaklaşımını eleştiririz. Çünkü, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfının, Türk, Kürt tüm emekçi halkların öncü politik örgütüdür ve işçi sınıfına, devrimci harekete doğruları, yanlışları ile hesap vermek, eleştirel ve öz eleştirel davranmak zorundadır. Bu da O'nun sorumluluğunun gereğidir. Kimse kusura bakmasın...

Aşık İhsani Baba,
Seni unutmadık, çok özledik...

❑ Ali TURALI

"Asıl adı **İhsan Sırlıoğlu**'dur. 1932 yılında Diyarbakır'da doğar, küçük yaşta şiir yazmaya başlar. İki yaşında iken babası **Filit**'i kaybeder ve annesi tarafından sıkıntılı ve yoksul bir ortamda büyütülür. Çalışmak için sürekli diğer köylere ve şehirlere gitmeye başlar. 17 yaşındayken İstanbul Büyükçekmece Mimarsinan Köyü'nde maden ocağında çalışmaya başlar. Maden kapanınca lastik fabrikalarında çalışır, daha sonra Erzurum'a askere gönderilir. Askerlik sonrası kendi kendine saz çalmaya başlar. Sazı ile Anadolu'yu dolaşmaya başlar. Bu seyahatlerinin birinde **Manisa Tarzanı** ile tanışır ve bir müddet yanında kalır. **Aşık İhsani** türkülerini **Güllüşah** ismindeki hayali bir kıza söylemektedir. 1957 yılında Uşak Şeker Fabrikası'nda çalışmaya başlar. Uşak'ta bir hapisane müdürü ona, 'senin **Güllüşah**'ı bulduk' der, kız her ne kadar **İhsani**'nin hayallerindeki Güllüşah değilse de bu kızla evlenir. **İhsani** ona da saz çalmayı öğretir ve **Aşık İhsani** ve **Güllüşah** olarak şehir şehir dolaşmaya başlarlar. Bu ikili halk tarafından oldukça ilgi görmeye başlar. *Aşık İhsani ve Güllüşah* adlı kitapları yapılır. 1958'de Ankara Radyosu Yurttan Sesler programının şefi **Muzaffer Sarısözen** tarafından programa davet edilir. Her hafta Çarşamba günleri Güllüşah ile birlikte radyoda türkü söylemeye başlarlar.

Bu esnada **Celâl Bayar** ve **Adnan Menderes** ile tanışır ve görüşmeye başlarlar. DP'nin mitingleriyle Türkiye'de dolaşmaya başlar. *"Evvel Allah sonra Demokrat Parti"* ve benzeri şarkılar yapar. Bu esnada 27 Mayıs Darbesi olur. Türk Ocakları'nın 51. Yıldönümü dolayısıyla TRT'de verilen bir törende alel acele sahneye çıkarılır. Sakalı göğsünde, saçı belinde bir halde sahneye çıkan İhsani'nin söylediği şarkı Başbakan **Fahri Özdilek** tarafından beğenilmez. Başbakan ayağa kalkarak *"Atın şu komünisti oradan..."* der ve İhsani şaşkınlık içinde kendini karakolda bulur. Bir yıl sonra Fransızlar tarafından yapılan bir Türkiye tanıtım filminde karısı ve oğlu **Garip** ile birlikte yer alır. 1962'de milletvekilleri maaşlarına yapılması istenen zam ile ilgili kararın görüşüldüğü günlerde meclise giderek protesto gösterilerinde bulunur. Belçika Kültür Bakanı ile bir Türkiye ziyareti sırasında tanışır ve gezi dönüşü *"Saçı ve sakalı gibi uzun görüşlü Aşık İhsani"* olarak Belçika gazelerinde boy gösterir. **Türkiye İşçi Partisi**'nin kuruluşuyla birlikte sol hareketlere ilgi duymaya başlar. İlk yazdığı devrimci şiir *"Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar Geliyoruz, geleceğiz, yakındır"* şiiridir. Daha sonraki röportajlarında bu döneme kadar ki ya-

şamını cahillik olarak tanımlayacaktır. Bu dönemde *Ağalı Dünya* adlı kitabı yayınlanır. Daha önce içinde olduğu Adalet Partisi ile artık düşman olurlar. 22 Kasım 1967'de öğrenci örgütlerinin düzenlediği Kıbrıs mitingi sırasında **Deniz Gezmiş** ile birlikte Amerika Birleşik Devletleri bayrağını yakarlar. Şiirleri birçok dergide yayınlanmaya başlar. Bu arada **Çetin Altan** ile tanışırlar. Çetin Altan ve sol çevreden birçok kişi yazdığı şiirlerin, kitapların Sovyetler Birliği'nden gönderildiğinden şüphelenmektedir. Bu şiirleri okul yüzü görmemiş birinin yazdığına inanmazlar. En son onu konunun uzmanı olan **Pertev Naili Boratav**'a götürürler. Boratav, **İhsani**'yi dinler ve *"İhsani bir halk ozanıdır."* diyerek **İhsani** üzerindeki şüpheleri kaldırır. 1977'de Almanya ve Belçika'ya gider ve bu ülkelerde de televizyon programlarına katılır, ödüller alır. 1979'da Avustralya'ya gider. Son yıllarında Diyarbakır'da yaşayan Aşık İhsani 21 Nisan 2009'da Diyarbakır'da öldü."

***Wikipedia, Aşık İhsani**'yi böyle tarif ediyor.*

***

İhsani Baba ile İstanbul'da sohbet ederken söz **Musa Eroğlu**'nun söylediği, sözleri **Dursun Ali Akınet**'e ait olan *"Yolun Sonu"* türküsüne geldi. **İhsani Baba** hiddetle:

"Ne demek, 'Bana ne yazdan baharda'n', böyle bir söz olur mu?" Ve devamında, *"kendine ozanım diyen kişi hiçbir zaman sözlerine 'bana ne' diye başlayamaz,"* diyerek, "çünkü halkın baharı da, yazı da, üzüntüsü ve sevinci de ozanı ilgilendirir. Ozan bunların hiç birine 'bana ne' deyip sırtını dönemez." bitirdi sözünü.

Doğru söze kim ne diyebilir. Söylediklerinin hepsi gerçeklerin ve ozan olmanın ta kendisi idi. Çünkü **İhsani Baba**, hiç, bahara veya yaza bile "bana ne" diye seslenmemiştir. Şöyle ki:

"Mevsimlerden ilkbahardı
Yerler benek, benek kardı
Gönlümce bir hava vardı
Kandil dağı yaylasında"

İhsani Baba ile İstanbul'da kaldığı on gün boyunca çok renkli sohbetlerimiz oldu. Bu sohbetlerin çoğu kendi yaşadığı olaylar ve halk ozanlığı üzerine idi. Söz dolandı geldi **Aşık Veysel** ve onun halk şiirinin son halkası yaygarasına. Aşık Veysel'in büyüklüğüne sözü yoktu. Onun sözü halkının derdine ve sorunlarına karşı duyarsız oluşuna idi. Halkından kopuk, sadece kendini avutmasına idi sözleri. Buna örnek olarak ta 1969'da onun ile yaşadıkları bir olayı anlattı.

*"**Can Yücel**, **Yaşar Kemal** ve birkaç arkadaş, ilk defa **Şah Hatayi** gecesi hazırlamaya karar verdik. Bu zaman içinde büyük ozan **Aşık Veysel**'in Ankara da opera meydanında ki bir otelde devlet tarafından kendine tahsis edilen otel odasında olduğunu öğrendik. **Can Yücel** ve **Yaşar Kemal** ile kalkıp yanına gittik. Kendisinin de geceye katılmasını söyledik. Parmağını çenesine dayayıp bir müddet düşündükten sonra **'Beni bu işe karıştırmayın'** dedi.*

*Devletin engelleme çabalarına rağmen geceyi yaptık. Çok da başarılı geçti. Fakat ertesi gün gazeteler şöyle yazdı. **'Büyük ozan Aşık Veysel bir grup solcu ozan ve yazarın düzenlemiş olduğu geceye katılmadı.'** Aşık Baba geceye katılmadı diye de devrin hükümeti ona maaş bağladı."*

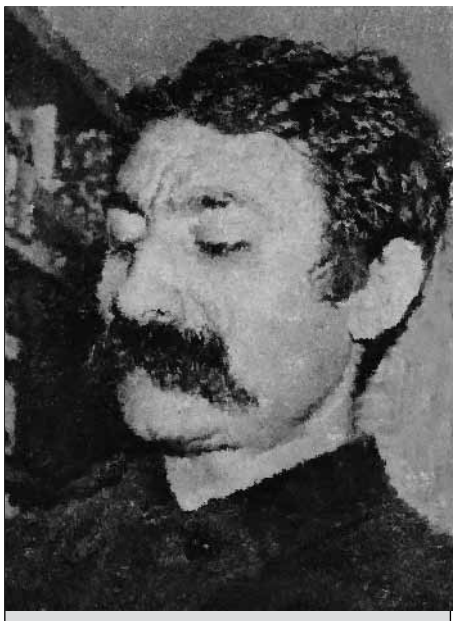

İHSANİ BABA

Gideli altı yıl oldu tam bugün
Dizeler sazında soldu tam bugün
Hasretin kalbime doldu tam bugün
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

Yokluğuna dayanmadı şiirler
Seni anlamadı sahte şairler
Bir İhsani vardı, hani ya derler?
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

Ozanım demekle olur mu Ozan?
İktidara yamak var birkaç sazan
Kızıldere için ağıtlar yazan
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

Her dizesine kavgasın katan
Kavgası uğruna hücrede yatan
Şu kel ağalara var mıydı çatan?
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

Zalimin zulmüne başı dik duran
Halkı için sazın teline vuran
Hücreleri yıkan zincirler kıran
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

Dursunoğlu Ali gözlüyor yolun
Bilirim her zaman canlıdır solun
Ozanı eksilmez Anadolu'nun
Bir daha gelir mi? İhsani Baba

KOMÜNİST OZAN
21.04.2015

Alman emperyalizminin yeni "sorumluluğu"

❑ **Murat ÇAKIR**

Avrupa Birliği'nin (AB) patronu haline gelen Federal Almanya sermayesi, yeniden dünya gücü olma hedefiyle attığı adımlarını hızlandırmaya başladı. Münih'te her yıl düzenlenen ve uluslararası silah tekellerinin temsilcileriyle, dünya çapındaki neoliberal elitlerin bir araya geldikleri geleneksel *"Güvenlik Konferansının"* 2014 Şubat'ındaki toplantısı, emperyalist hırsları kabaran F. Almanya sermayesinin 1945 sonrasında ilk kez böylesine pervasızca planlarını sergilediği bir sahne olmuştu. Azılı bir antikomünist olan F. Almanya Cumhurbaşkanı **Joachim Gauck**, yaptığı açılış konuşmasında *"Almanya yeni sorumluluğunu üstlenmeye hazırdır."* diyerek, propaganda savaşına yeni bir ivme katmıştı.

Aslında bu propagandanın nasıl bir yol izleyeceği 2011'de Libya'ya karşı gerçekleştirilen müdahale savaşı esnasında görülmekteydi. Bu propaganda, daha sonra, doğrudan Şansölye **Angela Merkel**'in bütçesinden finanse edilen ve F. Alman devlet aklının biçimlendirildiği bir merkez olan *"Bilim ve Politika Vakfı"* SWP'nin hazırladığı *"Yeni Güç – Yeni Sorumluluk"* başlıklı strateji belgesiyle sistematikleştirildi. Ancak F. Almanya kamuoyunda hâlâ yaygın olan savaş karşıtlığı nedeniyle, propaganda kamuoyunu etkileme çabalarına yoğunlaştırıldı.

Bizzat F. Cumhurbaşkanının başını çektiği bu çabalar, farklı alanlarda da yürütülüyor. Örneğin muhafazakâr tarihçilerin yürüttükleri tartışmalara burjuva basınında geniş yer verilerek, Almanya'nın Birinci Dünya Paylaşım Savaşı'nda hiç bir suçu olmadığı algısı yaygınlaştırılmak isteniyor. Bu tarih revizyonizminin ardında yatan temel hedef, bugüne kadar geçerli olan *"savaşta suç işledik, bu nedenle savaşlara katılma konusunda çekingen davranmalıyız"* anlayışını değiştirmektir.

Kısacası F. Almanya egemenleri başlattıkları bu topyekün propaganda atılımı ile F. Almanya'nın dış ve güvenlik politikalarında esaslı rota değişikliklerine meşruiyet kazandırmak istemektedirler. Bunun için F. Almanya siyasetinde geçerli olan iki temel ilkenin: yani, dış politikanın *"çekingenlik kültürü"* yerine *"savaşabilme yetisine sahip olma kültürü"* ve *"değerler kültürü"* yerine *"çıkarlar kültürü"* tarafından yönlendirilmesini sağlamak istiyorlar.

Değişim Süreci

1945 - 1999 yılları arası dönemde F. Almanya'nın yurtdışında herhangi bir savaşa katılacak olması düşünülemezdi bile. Ancak iki kutupluluğun sona ermesinden ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin başarıyla F. Almanya'ya ilhak edilmesinden sonra, burjuvazinin yayılmacılık hırslarının önü alınamaz oldu. Toplumsal ve bilhassa emek örgütlerinin direncini kırma ve olanaklı olan en geniş toplumsal mutabakatı sağlayarak *"askeri tabunun yıkılması"* görevini sosyal demokratlar ve yeşiller üstlendi. Dönemin SPD'li Şansölyesi **Gerhard Schröder** o nedenle hatıratında 1999'da Yugoslavya'ya karşı gerçekleştirilen saldırı savaşını, *"hükümetimin belki de en büyük başarısı, askeri tabuyu yıkmak olmuştur"* diye yorumlamaktaydı.

Ancak Yugoslavya savaşına karşı F. Almanya barış hareketinin yaratabildiği kamuoyu tepkisi, özellikle 2001 Afganistan savaşına F. Alman ordusunun katılmasıyla yaygın bir savaş karşıtlığına dönüşünce, F. Almanya egemenleri geri adım atmak zorunda kalmışlardı. Nitekim 2009'da kurulan ikinci muhafazakâr-liberal hükümet, koalisyon protokolüne *"hükümetimiz çekingenlik kültürüne bağlı kalacak ve askeri adımları yalnızca BM, NATO veya AB kararları çerçevesinde atacaktır"* biçiminde bir bölüm eklemişti.

F. Almanya bu bölüm nedeniyle BM'in 2011'de alınan 1973 nolu Libya kararına çekimser oy kullanmış ve Libya'ya yönelik müdahale savaşına katılmayı reddetmişti. Kamuoyunun tepkisinden çekinen muhafazakâr-liberal hükümete en sert tepkiler SPD ve Yeşiller partisinden geldi. Dönemin liberal FDP'li Dış İşleri Bakanı **Guido Westerwelle** o zamanlar en fazla eleştirilen isimdi. **Westerwelle**'nin selefi ve ünlü Yeşil politikacı **Joseph Fischer**, F. Almanya'nın Libya savaşına katılmamasına ateş püskürüyor ve şöyle diyordu: *"Hükümetin başarısız politikası nedeniyle utanıyorum. (...) BM Örgütündeki ve Ortadoğu'daki Alman politikası inandırıcılığını yitirmiştir. Almanya'nın BM Güvenlik Konseyi'nde daimi koltuğa sahip olma talebini artık çöpe atabiliriz. Avrupa'nın geleceği ürkütücü*". İlk kez kot pantolon ve spor ayakkabılarıyla bakanlık yemini ederek *"skandal"* yaratan **Fischer**, böylelikle bir zamanların pasifist Yeşillerinin, aynı SPD gibi nasıl Alman emperyalizminin şahinlerine dönüştüklerini kanıtlıyordu.

SPD ve Yeşillerin çıkışından cesaret alan muhafazakârlar ise kendi kurdukları hükümetin dış politikasını eleştirmeye başladılar. Örneğin dönemin Savunma Bakanı **Thomas de Maiziére** Libya tartışmalarına katılarak, *"Federal Orduyu gerektiğinde Almanya'nın çıkarları doğrudan etkilenmese de kullanmak zorunda kalabiliriz."* diyordu. Benzer tartışmalar Suriye'de 2011'de başlayan olaylar konusunda da yaşandı. Dış İşleri Bakanı **Westerwelle "Suriye'de siyasi çözüm gereklidir."** derken, muhafazakârlar, SPD ve Yeşiller müdahale edilmesini savunuyorlardı. Ancak kısa zamanda Suriye'nin Libya olmadığı ve stratejik müttefik ABD'nin çekimser kaldığı ortaya çıkınca, teorik tartışmalar siyasi pratiğe uygulanamadı.

"Yeni Güç Yeni Sorumluluk"

Gene de bu teorik tartışmalar orta vadede siyaseti etkilemeye başlıyorlardı. Bu noktada SWP merkezi bir rol oynadı. SWP "uzmanlarından" **Markus Kaim**'ın *"Çekingenlik kültürü, eski F. Almanya'nın dış politika anlayışıdır. Ancak bugün koşullar değişmiştir: söz konusu olan soğuk savaş döneminin ihtilafları değildir. Birleşik Almanya elde ettiği yeni gücün gereğini yerine getirmelidir."* biçimindeki görüşü hükümet görüşü hâline geldi.

Nitekim Dış İşleri Bakanlığı'nın finanse ettiği ve SWP ile*"German Marshall Fund"* GMF'nin üstlendiği *"Yeni Güç-Yeni Sorumluluk"* başlıklı bir proje başlatıldı. 2012 Kasım'ı – 2013 Eylül'ü arasında *"Federal Parlamento, hükümet, üniversiteler, şirketler, vakıflar, düşünce kuruluşları, medya ve sivil toplum örgütlerinden yaklaşık 50 kişinin katıldığı toplantılarda"* F. Almanya'nın güncel dış politikasını belirleyen raporlar hazırlandı.

Bu toplantıların en önemli özelliklerinden birisi, *"Almanya'nın dış politik hedefleri partiler üstü bir mutabakatla hazırlanıyor"* görüntüsü vermekti. Raporlarda öncelikle *"Bonn Cumhuriyeti, Avrupa'da ve transatlantik partnerlik içerisinde belirleyici rol oynayabilmek için yeterli ağırlığa ve özgürlüğe sahip değildi. Bugün ise Almanya'nın artan gücü yeni etkileme olanaklarını ortaya çıkartmaktadır. Ancak Almanya bugüne kadar iktisadi gücüne, jeostratejik ağırlığına ve uluslararası saygınlığına oranla yönlendirici rolünü yeterince oynayamamaktadır."* tespiti yapılıyordu.

F. Almanya'nın potansiyelinin çok daha fazlasını olanaklı kıldığı iddiasıyla, dış ve savunma politikalarında esaslı değişimlerin yapılması talep ediliyordu: *"Almanya'nın stratejik çevresindeki devinimler, Avrupa ve güvenlik politikaları, yeni güçlerle olan ilişkiler ve küresel düzenin yenilenmesi, Alman devlet hedeflerinin yeni tanımını gerekli kılıyor."* Raporları hazırlayanlar, Avrupa ülkelerinin geleneksel olarak yeniden güçlenen bir Almanya'dan çekindiklerini bildiklerinden, siyaset değişimi taleplerinin ancak AB çatısı altında olanaklı olacağının bilincindeydiler.

Geliştirilen siyasi çizgi bu çerçevede sadece F. Almanya'nın değil, bütünüyle AB'nin esaslı dönüşümünü öngörüyor. Ancak AB'nin dönüşümünün asıl hedefi, F. Almanya'nın öncü güç olmasına hizmet etmesidir. Bu nedenle *"Yeni Güç-Yeni Sorumluluk"* sonuç raporu F. Almanya'nın *"ön sırada"* olması gerektiğini şöyle gerekçelendiriyor: *"Almanya gelecekte daha çok ve daha kararlı yönetmek zorundadır. Tarihi, konumu, ama daha fazlasıyla şu andaki iktisadi gücü ve yeni jeopolitik ağırlığı, AB'nin korunması ve geliştirilmesi için Almanya'ya özel bir sorumluluk yüklemektedir. O nedenle Almanya ortak hedefler için ve sadece diğer AB üyesi ülkelerle birlikte daha kararlı yönetmek zorundadır. Diğer yandan BM içerisindeki rolü de değişmelidir. Güvenlik Konseyi'nde, uluslararası düzeni koruma sorumluluğunu üstlenmeye hazır olan yeni öncü güçler yer almalıdır. Almanya bu öncü güçlerden birisidir."*

Alman Emperyalizminin Meydan Okuması

Gerek AB'de, gerekse de BM de *"öncü"* rol talep eden F. Almanya sermayesi, elde ettiği gücün cesaretiyle emperyalist hırslarını açıklamaktan ve gerekçelendirmekten de çekinmiyor. Örneğin sonuç raporunun 33. sayfasında şunlar yazılı: *"Almanya kendi yaşam tarzını korumak istiyorsa, o zaman devletin elindeki, askeri olanlar dahil, tüm meşru olanakları kullanarak kurallara dayalı olan dünya düzeninin korunması*

için çaba göstermelidir. (...) Almanya, hiç bir ülkede olmadığı kadar küreselleşmeden ve barışçıl, açık ve özgür dünya düzeninden faydalanmaktadır. Ama Almanya aynı zamanda bu düzenin işlemesine bağımlıdır. Bu nedenle sistemde olası bozuklukların sonuçlarından özel bir biçimde yara alabilir."

Dünyanın geri kalan büyük bir kesimi için sömürü, açlık, yoksulluk, savaşlar, işkenceler, zorunlu göç, sefalet ve milyonlarca kez ölüm anlamına gelen güncel dünya düzeninin, F. Almanya sermayesinin ne denli çıkarına olduğu ancak bu kadar açık yazılabilir. *"Sistemde olası bozukluklar"*, yani dünyanın herhangi bir yerinde dünya düzeninin işleyişini aksatabilecek kalkışmalar veya iktidar değişiklikleri bu nedenle F. Almanya'nın *"çıkarlarını"* tehdit eden düşmanlıklar olarak ilân edilmektedir.

Böylelikle de dünya düzeninin hiyerarşik yapısı ve sömürü mekanizmaları ile hammadde kaynaklarına engelsiz ulaşımın ayakta kalmasının askeri araçlarla sağlanmasının gerekçesi hazırlanmaktadır: *"Almanya'nın askeri güçleri yurt ve ittifak savunması için gereklidir; aynı zamanda krizleri engellemeye, ihtilafları sınırlama ve sonlandırmaya ve nakliyat yollarının güvenceli kalmasına da yardımcı olmaktadır"* denilerek, Federal Ordunun *"asli"* görevleri tanımlanmaktadır.

"Rahatsız Edici Yeni Güçler"

Muhalif kesimler arasında yapılan kimi yorumda, F. Almanya'nın dış ve güvenlik politikalarındaki bu değişimlerin emperyalist blok içerisindeki çelişkilerin sertleştiğine ve ABD-AB çatışmasına işaret ettiği iddia edilmektedir. Sermaye fraksiyonları arasındaki çelişkiler kapitalizme özgü özelliklerdir ve elbette emperyalist güçler arasında da çıkar çelişkileri söz konusudur. Ancak F. Almanya politikalarındaki değişimler, ABD-AB çatışmasının değil, tam aksine Batılı emperyalist güçlerin aralarındaki çelişkileri en aza indirme ve stratejik iş bölümünü geliştirme çabalarının bir sonucudur. F. Almanya, ABD'nin Pasifik'e yönelme stratejisi çerçevesinde ABD ordusunun Doğu Avrupa, Akdeniz ve Afrika'daki görevlerini üstlenmeye hazırlanmaktadır. Güncel dünya düzeninin korunmasının ancak iki emperyalist merkezin sıkı işbirliği ile olanaklı olacağı bilinmektedir. Nitekim sonuç raporunda, ki bunu günümüz F. Almanya'sının devlet aklı olarak okumak gerekmektedir, ABD, AB çatısı altında hareket eden F. Almanya'nın dış politika gücünü artıran ve vazgeçilmez partner olarak tanımlanmaktadır.

Buna karşın emperyalist hedeflere engel çıkarabilecek ülkeler iki kategoride ele alınmaktadırlar. Rusya ve Çin, iktisadi ilişkilerin geliştirilerek,*"istikrar ilişkisi çizgisine"* çekilebilecek *"meydan okuyucu ülkeler"* olarak nitelendirilirlerken, İran ve Venezuela veya Mali gibi ülkeler *"rahatsız edici yeni güçler"* olarak kategorize edilmektedirler. İlginçtir: Türkiye ile olan ilişkiler eskiden olduğu gibi, bugün de *"istikrar ve güvenlik işbirliği"* çerçevesinde değerlendirilmektedir.

Rusya ve Çin'in iktisadi güçlerinin olası rekabet sorunlarına yol açabileceği tespit edilerek, şöylesi bir öngörüde bulunulmaktadır: *"Dünyanın yeni iktisadi ve siyasi merkez güçleri olabilecek bu ülkeler ile Almanya arasında etki alanları, kaynaklara ulaşım, uluslararası düzenin mimarisi ve kuralları konusunda rekabet ve ihtilaflar meydana gelebilir. Bu güçler süreç içerisinde Almanya'nın gerçek partnerleri olabileceği gibi, çatışmayı da seçebilirler."* Güncel Ukrayna krizi çerçevesinde bakıldığında, F. Almanya egemenlerinin 2013'de yapılan bu öngörüye göre hareket ettikleri ve Rusya'nın *"çatışmayı seçtiği"* görüşünde olduklarını görebiliriz.

"Rahatsız edici güçler" konusundaki tespitleri ise çok açık: *"Uluslararası düzeni ve geçerli normlarını çiğneyen; ortak alanlar veya küreselleşmenin kritik altyapıları üzerinde egemenlik talepleri ileri süren rahatsız edicilere karşı uzlaşmacılığın yeterli olmadığı zamanlarda Almanya, bu emtiaların, normların ve birlik çıkarlarının korunması için uluslararası hukuk temelinde askeri şiddet uygulamaya veya en azından uygulayacağı tehdidini inandırıcı bir biçimde kullanmaya hazır olmalıdır."* F. Almanya egemenleri bu şekilde emperyalist dünya düzenini, yani neoliberal kapitalizmin yayılmasını aksatabilecek veya engelleyebilecek ülkelere karşı açıkça savaş ilân edeceği tehdidini savurmaktadırlar.

Aynı şekilde AB'nin bütünüyle F. Almanya'nın hegemonyası altına sokulması hedeflenmektedir. F. Almanya'nın bugünkü AB politikası AB'nin sadece hükümetlere yönelik değil, *"aynı zamanda ülke halklarına da"* yönelik bir düzen koruma gücü olarak hareket etmesini sağlamaya çalışmaktadır. Şansölye **Merkel**'in AB konusunda 2015'de yaptığı son hükümet açıklamasında, *"AB, Avrupa'ya komşu ülkeleri ve bunların halklarını ortak hedeflerimize kazanmak için elindeki iktisadi, diplomatik ve güvenlik politikası araçlarını kararlı bir biçimde kullanacaktır."* sözü, bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Toplumsal Meşruiyet Kazanma Stratejileri

F. Almanya egemenleri, işçi sınıfını ve toplumsal kesimleri bu politika değişimini meşruiyete kavuşturma amacıyla geniş bir propaganda stratejisiyle kazanmaya çalışmaktadır. Burjuva basınının da yardımıyla kamuoyu etkileme araçlarının tümü uygulamaya sokulmaktadır. Bir yanda, gazetemizin 6. sayısında yayınladığımız yazıda gösterdiğimiz gibi, Pegida benzeri sağ popülist akımlarla refah şovenizmi ve ırkçılık körüklenmekte, diğer yanda ise kilit sanayi alanlarındaki çekirdek kadrolara ücret artışı sağlanarak ve (otomotiv sektöründeki gibi) şirket yönetimleri tarafından prim ödemeleri yaptırılarak, hissedilen ve gerçek refah düzeyi artırılmaktadır. Burjuva basını, bu *"refah artışını"* F. Almanya'nın *"dünya ihracat şampiyonu"* olmasına bağlamakta ve ihracatın tehlikeye düşmesinin *"halkın refahını tehlikeye düşüreceğini"* telkin etmektedir.

Bu çerçevede F. Almanya'daki üniversiteler ve kimi bilim insanı da özel rol oynamaktadır. Bir taraftan üniversitelere doğrudan Savunma Bakanlığı bütçesinden ve silah tekellerinden proje paraları sağlanarak, savaş stratejilerinin geliştirilmesi, işgal öncesi ve sonrası sivil toplum örgütlerinin ilgili bölgelerde görevlendirilmeleri, F. Almanya iç kamuoyuna yönelik *"enformasyon"* çalışmaları ve yüksek teknolojili savaş araçları ve silahlarının geliştirilmesi için projeler yürütülmekte ve Federal Ordu-Üniversiteler işbirliği derinleştirilmektedir. Diğer taraftan da bilhassa tarihçiler, sosyologlar ve siyaset bilimcileri üzerinden bu (neoliberal) politikaların *"alternatifsiz olduğu"* tezi işlenmekte, *"kültürler çatışmasının kaçınılmazlığı"* kanıtlanmak istenmekte ve tarih revizyonizmine yönelik algı çalışmaları yürütülmektedir.

Nihâyetinde, geleneksel olarak F. Alman kamuoyunda saygınlığı olan F. Cumhurbaşkanlığı makamı bizzat devreye sokularak, askeri tabunun yıkılması, Alman faşizminin insanlık ve savaş suçlarının izafileştirilmesi, *"çıkarlarımızın korunması askerlerimizin yaşamına mal olabilir."* anlayışının olağanlaştırılması ve emperyalist stratejilerin meşrulaştırılması için kamuoyu algısının değiştirilmesi çabaları yönetilmektedir. Transatlantik partnerliği *"kökleştirecek"* TTIP antlaşmasının savunulması, Yunanistan'a yönelik yaptırımlar, Ukrayna'daki gerici hükümetin desteklenip, Rusya'ya yönelik propagandanın artırılması vb. nice konu, kamuoyunda *"dünya düzenini korumak Almanların çıkarınadır"* algısının yaygınlaştırılması için araç olarak kullanılmaktadır.

Kısacası, emperyalist hırsları kabaran F. Almanya sermayesi tüm kibri ile dünya sömürü düzenini kalıcılaştırmak, neoliberal kapitalizmi yerküreye yaymak ve dünya işçi sınıfı ile emekçilerini burjuvazinin sınıf egemenliği altında tutmak için eline geçen yeni gücünü kullanmak, *"sorumluluğunu"* üstlenmek istiyor. Bunu engelleyebilecek olan F. Almanya işçi sınıfı ise kendi sorumluluğunu üstlenebilecek mi, işte onu zaman gösterecek.

Merhaba Politika Emekçileri,

Gazetenizin 8. sayısını okuma olanağım oldu. Öncelikle başarılar dilerim. Devrimci bir tutsak olarak gazetenizi takip etmek istiyorum. Teorik yayın/dergi vb. varsa okumak isteriz.

Kendinize iyi bakın. Peşinen teşekkürlerimi sunar, devrimci duygularla başarılar dileriz. Selam ve saygılarımla.

Veysel Kaplan
2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi/Kocaeli

Biz Çocuktuk,

Biz çocuktuk
Tarihin eskitemediği devrimci çocuklar
Çocukluğumuz eski bir fotoğraf karesinde
Yüzlerimizdeki o masum gülücüklerimizle
herbirimiz büyüdük,
Ama çocuk kaldı hep bir yanımız
Herbirimiz zamanın akışına doğru yüzdük
Bu zamanda devrim için ölümsüzleşenler...
Ve sosyalizm için ekmek kavgasına
tutuşanlar oldu
Kapitalizmin sınırsız sömürüsüne
başkaldırdık
Dağlar yolumuz
Zindanlar evimiz oldu
Bir çok acılar gördük
Bir çok idamlar
Savaşlarda en çok biz öldük
Dünya döndükçe zamanla çiçek olduk
Denizlerden, Mahirlerden, İbolardan,
Kemal Pirler, Mazlum Doğanlar'a
Onlardan geriye nice çocuklar yetişti
O çocuklardan biri de biz olduk
Ülkemdeki toprağın altında büyük
yaralar var
Dokunursan toprağa çıplak ağlatır seni
Türkülere dönüşür ağıdının dili
Hüzünlü anılar kalır sana hep
Sonra özgür kuşlara selama durursun
Bir bir toprak olsa da düşler
Geriye kalır masum ve tatlı gülüşler
Sorsana kimler bu yoldan geçti?
Devrimcileri nice sanatçılar anlatsın sana
Keşke hep çocuk kalsa bir yanımız
Zamanla sevmeyi
Zamanla gülmeyi
Zamanla aşkı
Zamanla sevdayı
Ve unutulan sevgiyi
tekrar yeşertirdik
bir fidan gibi...
Dünyaya aşkımızı kazıdık
Bir göz dünyaya gözlerini açarken
Ve bir göz de dünyaya gözlerini kaparken
Hepimiz zamanın değirmeninden geçtik
Ölümüne direnişleri konuştuk
Mutluluğun tablosunu
Onuru ve şerefi
yüreğimize kazıdık
Dünyanın muhteşem güzelliğine
O doyumsuz sevdasına
Ölümsüz kahramanlara
Kapitalizmin çakallarına inat
Bir kez daha
Devrimci enternasyonalist ruhumuzla
Yüzbinlerin özgürlük çığlığı ile
Selama durduk...

Recep MOTUR
Dinar T Tipi Kapalı Cezaevi

Özgür yüreklerinize merhabalar...

Merhaba Arkadaşlar,

Yoldaşlık ruhu ile sizlere selamlarımızı gönderiyoruz. İyi ve sağlıklı olmanızı, yoldaşlık ruhu ile diliyoruz. Bizler de iyiyiz, direnişe devam...

Sevgili Arkadaşlar; bir kez daha siz yoldaşlara mektup yazmanın heyecanı ve mutluluğunu yaşadığımızı söyleyebiliriz. Biz siyasi tutsaklardan duygu ve düşüncelerimizi paylaşmamızı istemişsiniz. Bizler de gönlümüzden geçen duygu ve düşüncelerimizi sizlerle paylaşmak isteriz. Bu kapitalist neoliberal sistemin değirmeninde, tüm yasaklara karşı devrimci enternasyonalist ruhla, sosyalizm için emek ve mücadele edenlere teşekkürlerimizi iletiriz. Politika gazeteniz elimize düzenli ulaşıyor. Özellikle ülkemizdeki devrimci hareketlerle ve dünyadaki çeşitli devrimci hareketlerle ilgili yazıları içtenlikle okuyoruz. Devrimci hareketlerin yazıları ve devrim uğruna ölümsüzleşen yoldaşların anılarının yazılmasını anlamlı buluyoruz. Dünyanın dört bir yanında; Kürdistan'da, Rojava'da, Şengal'de, canla başla devrimci enternasyonalist ruhla mücadele verilmesi bizi hem duygulandırıyor hem de heyecanlandırıyor. Çünkü bu kapitalist neoliberal sistemi ancak devrimci enternasyonalist dayanışmanın ruhu ile etkisizleştirebiliriz. Dünyanın neresi olursa olsun devrim uğruna ölümsüzleşen yüzbinlerce ölümsüz kahramanı anıyoruz. Bu büyük ölümsüz devrimcilerin yaşamlarını kaleme aldığınız için elinize sağlık diyoruz.

Türkiye cezaevlerinde onbinlerce siyasi tutsak vardır. Kuşkusuz cezaevlerinde yaşamak, her şeyden mahrum olmak demektir. Haksızlığa ve keyfi cezalara maruz kalmak demektir. Kibrit kutusu gibi bir gökyüzüne bakmak ve kibrit kutusu gibi bir mekanda yıllarca yaşamak demektir ve özgürlüğümüz, kafesteki kuşun özgürlüğü kadardır. Zindanlar, sözde egemenlerin terbiye ve ıslah ettirme merkezleridir. Ha, terbiye ve ıslah olanlar var mı diye soranlar varsa:) kuşkusuz ıslah olmadığımız gibi demirden bir irade ile güçleniyoruz. Okudukça derinleşen ve derinleştikçe özgürlük yürüyüşümüzü zafere götürmek için daha da mücadelemize sarılıyoruz. Onun için bu kapitalist faşizan düzen her zaman kaybetmeye mahkumdur. Bizler halkımız için verdiğimiz her mücadeleden ve bedelden büyük onur duyuyoruz. Elbet birgün güneş halkımızın üzerine doğduğunda ve zindanlar boşaldığında o zaman özgür yarınlarda buluşacağız.

Politika gazetenizin yazıları anlamlı ve güzeldir. Özel olarak sizlerden isteyeceğimiz bir şey yok. Ancak gerilla resimleri ve anıların olduğu zenginleştirilmiş doğal yazıları severiz. Siyasi tutsaklar için

de gerekenleri yaptığınız için bir şey söyleyemeyiz. Yalnız yazımsal olarak birçok cezaevinden de sizlere katkılar olabilir. Ben de bir şiirle ilk katkımı yapmak isterim. Mektup üzerinden sizleri tanıdığımız için mutluyuz. Bizler de zindanda karlı bir fotoğrafımızla sizlere kendimizi tanıtmaktan sevinç duyarız. Bu güzel duygu ve düşüncelerle o güzel yüreklerinize selamlarımızı gönderiyoruz. Her şey gönlünüze göre olsun. Hoşçakalın.

ÖZGÜR YARINLARDA BULUŞMAK DİLEĞİYLE... Sevgilerimle...

Recep MOTUR
Dinar T Tipi Kapalı Cezaevi

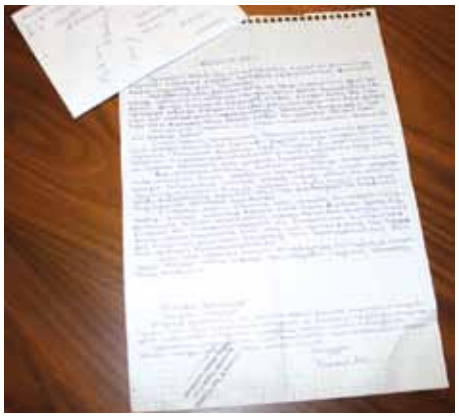

Yalan ve Leş...

Yalanların ahlak dışı olmasının nedeni, kutsal ve dokunulmaz hakikati çiğnemesi değildir. Zorbalıkla, yalana "hakikat" dedirtene kadar uyguladığı fiili şantajdır.

Hakikatsizlikteki şehvani arzu ve kendi kudretinin gözükaralığı, yalancının yalanını her gün biraz daha banalleştirir. Kırbacın zindan dehlizlerindeki sesi Esat OKTAY'vari bir kahkahanın izdüşümleriyle, vahşetin çoğalacağını haber verir. Kurban leşe dönene kadar bu seremoni devam eder.

Ancak Leş, zindancı için zafer emaresi olmaktan, çabucak bir belaya döner.

Leşin hacmi, zindancının işkencesine eşlik etmiş güruhun suç açlığını doyuracak hacimde değildir. Oysa zindancının, işkence ritüeline davetteki vaadi buydu. Bu vaadi kesin emir bilenler, boğazlarında sakladıkları dişlerini ağızlarına doğru itmiş ve iştahla kurbanın leş olmasını beklemiştiler.

Çok olmanın avantajı, kurban leş olduğu andan itibaren bela olmuştur. Büyük yalanların sürdürülemezliği, büyük yangınlar gibidir. Büyüdükçe yutmak zorunda olduğu artar, bu artık bulabileceğini azaltır. Büyük yalanların tıpkı büyük yangınlar gibi, dehşetlerine ters bir biçimde küldağları ve enkazlar yığınlarına dönmeleri bundandır.

Zindancı, bunu bilmese bile, hissedar bu nedenle leşe daha şiddetli vurmaya devam eder. Oysa kurban daha ilk kırbaçla düşen maskelerin yürek çökerten acısıyla, hiçbir fiziksel acı hissetmemektedir. Ve zindancının kırbaçlara eşlik eden barbarca sesi, Leş için geride kalmış bir hayata ait binanın yıkılırken çıkardığı sesi anımsatmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Leş bile vahşete teslim olmadığında bir hakikat emaresidir. İktidar sahip olduğu tüm bilgilere rağmen, bilmediği bilgi budur...

***

Merhaba Arkadaşlar, Sevgiler, Saygılar

Politika Gazetesi'nin üç sayısını aldım. Komünal paylaşım ve duyarlılığınız için teşekkürlerimizi iletiyoruz ve Politika'yı beğeniyle okuyoruz. Güzel çalışmadır. Emeğinize, yüreğinize sağlık. Sizleri kutluyoruz.

Tekrardan paylaşımınız için teşekkürler. Tüm arkadaşların selamlarını iletiyorum. Siz halk emekçilerine saygıyla...

Ebedin ABİ
Kırıkkale F Tipi Kapalı Cezaevi

1 Mayıs ve seçimde HDP'nin desteklenmesi

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Kürt halkı Mart ve Nisan aylarını ayakta geçidi. 8 Mart Emekçi Kadınların Direniş Günü, Özgürlük ve Devrim Şehitleri Haftası, 21 Mart Amed Newroz'u ve öncesinde bir hafta boyunca Kürdistan şehirlerinde düzenlenen Newroz etkinlikleri, 4 Nisan Halfeti ve Amara kutlama şöleni... Ardından bu coşkunun tümü, 1 Mayıs İşçi Sınıfı ve Emekçi'lerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'ne aktı.

1 Mayıs'lar Türkiye işçi sınıfı, komünistleri ve sosyalistleri için çok önemlidir. 1 Mayıs'larda verilen mücadeleler ve ödenen bedeller barış, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi açısından çok önemli bir yere sahiptir. Bugün Türkiye'de bir demokrasi ve özgürlük mücadelesi varsa bunda 1 Mayıs'larda yürütülen mücadelenin, ayağa kalkan özgürlük, eşitlik ve adalet istemlerinin payı büyüktür. Nasıl ki Newroz Kürdistan ve Türkiye'nin demokrasi ve özgürlük mücadelesinde büyük bir öneme sahipse, 1 Mayıs da Türkiye'nin ve aynı zamanda Kürdistan'ın özgürlük mücadelesinde çok önemli bir yere sahiptir. Türkiye, hem 1 Mayıs'ların hemde Newroz'ların objektif anlamına ulaştığı ve gerçek anlamına göre kutlandığı bir ülkedir. Bu nedenle Türkiye'nin demokratik, özgür ve sosyalist geleceğine güvenle bakmak gerekir.

Bu yıl 1 Mayıs, Kürt Halk Önderinin demokratik çözüm hamlesi yaptığı sürece denk gelmektedir. Şu anda Türkiye'de gündem Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesidir. Bunu Türkiye'nin temel sorunu haline getirmiş olmak önemli bir gelişmedir. Egemen güçler yıllardır baskıcı bir sistem yaratmak isterken, emekçiler, ezilenler, tüm halklar ise demokratik ve özgürlükçü bir ülke kurmak için birlikte mücadele vermişlerdir. Bu mücadeleden demokrasi güçleri, ezilen halklar başarılı çıkmıştır. Bugün gündem Türkiye'nin demokratikleşmesi ve barış ise, bunu sağlatan Türkiye işçi sınıfı, devrimci demokrasi güçleri ile Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi olmuştur. 1 Mayıs'larda yaşamlarını veren emekçilerin ve devrimcilerin rolü vardır. Bu şanlı kahraman mücadeleye sahip çıkılması gerekir. Bu güne kadar baskıcı faşizan güçlere karşı en büyük mücadeleyi veren güçler ve ağır bedeller ödeyenler Türkiye'nin devrimci güçleri ve Kürt özgürlük hareketi olmuştur. Bu açıdan 1 Mayıs'ta emekçilerin ve ezilenlerin bu sürece ve yaklaşan seçimlere yaklaşımları ciddi ve aktif müdahale eder hale gelmeleri çok önemlidir.

Sol güçlerin önüne tarihi fırsat gelmiştir. Politikaya etkili biçimde girmeleri ve Türkiye'nin özgür geleceğinde rol almaları açısından, bu tarihi fırsatı doğru değerlendirmek çok önemlidir. Özellikle büyük bedeller veren devrimci hareketin ve halklarımızın, tüm devrimci şehitlerinin, **Mustafa Suphilerin, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin, Mazlumların, Kemal Pirlerin, Kemal Türkler** ve daha nicelerinin anısına, özlemine ve kimliğine uygun davranılmamış olur. Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin bu değerlerimizin, şehitlerimizin gücüyle gerçekleşeceğine ve bu değerlerimizin önümüzü aydınlattığına, ülkemize demokrasi, özgürlük, eşitlik, kardeşlik yolunu açacağına kimsenin şüphesi olmasın. Bu özgür gelecek çok yakındır. Bu yol, barış içinde yaşanması için savaşsız sömürüsüz özgür demokratik bir Türkiye ve özerk Kürdistan'ın yolunu açacaktır. 1 Mayıs'ların özlemi olan güzel ve güneşli günleri görme imkanı artmıştır. Bu konuda tüm devrimci ve demokrasi güçlerinin birlik ve dayanışması önemlidir. 2015 1 Mayıs'ı sürece damgasını vurmalı ve demokratik devrimin lokomotifi olmalıdır. 1 Mayıs bu yıl halkların kardeşliği ve demokratik devrim güçlerinin birliğinin ortak mücadelesinin ortaya konulduğu bir gün olmalıdır. Devrimci demokrasi güçleri ve radikal demokratlar artık verdikleri emeğin ve ödedikleri bedelerin somut sonuçlarının olacağı bir duruşu ve tutumu ortaya koymalıdırlar. Türkiye'nin demokratikleşmesinde kimin rolü büyük olursa Türkiye ve Ortadoğu'nun özgür geleceğinde onların rolü büyük olacaktır. Kürt halkının büyük demokratik devrim gücüyle, Türkiye'nin işçi sınıfı, ezilen emekçi halkları, devrimcileri, komünistleri, sosyalistleri, hep birlikte ortak mücadeleyle bu 1 Gulan'da geleceğin Özgür Türkiye'sini kurmak için alanlarda olmalıyız. Kürt halkı bu yıl her zamankinden daha yığınsal 1 Mayıs meydanlarını doldurmalı, Türkiye'yi demokratikleştirme mücadelesindeki kardeş müttefikleriyle 1 Mayıs meydanlarında buluşmalıdır. HDP'ye bu konuda büyük görev düşmektedir. Çünkü bu güçler seçimlerde HDP'yi desteklemektedir. HDP, seçmenine kulak vermeli ve işçilere, emekçilere, ezilenlerin sözcüsü olarak seçmen tabanını da geliştirmelidir. Halklarımız, işçi sınıfımız, ezilenler bu konuda HDP'ye destek verecektir.

1 Mayıs'tan sonra, devrimci demokrasi güçleri, tüm halklar, Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Laz, Süryani, Ermeni, şanlı Türkiye işçi sınıfıyla birlikte ortak hareket edip bu muazzam güçleri HDP için seferber etmelidirler. HDP halklarımız için bir şanstır, kol kola birlikte hareket etmeli, düşmana kardeşliğimizi birlikteliğimizi candan dostluğumuzu göstermeliyiz.

GÜN DARILMA KÜSME GÜNÜ DEĞİL, BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜDÜR. 1 GULAN'DA VE SEÇİMDE, HALKLARIMIZIN KARDEŞÇE YAŞADIĞI DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ GERÇEKLEŞTİRME İRADEMİZİ HERKESE GÖSTERELİM.

Önce açıldı sonra kundaklandı
Gün geçmiyor ki HDP Seçim Bürolarından birisi saldırıya uğramasın

Rize'nin Fındıklı ilçesinde 14 Nisan günü HDP Fındıklı ilçe teşkilatı tarafından, Haziran ayında gerçekleşecek seçimlere yönelik seçim çalışmalarını yürütmek için ilçenin en işlek caddesi olan Cumhuriyet caddesinde bir seçim irtibat bürosu açıldı. Fındıklı'da çeşitli HDP bileşenlerinin ortak çalışmasıyla açılan seçim bürosu 7 Haziran'a kadar yürütülecek seçim çalışmalarınnda önemli bir işlev görecek.

Ancak, Fındıklı'daki seçim irtiibat bürosu 18 Nisan günü gece 4.00 sıraların içeri atılan yanıcı maddeyle kundaklandı. Kimsenin olmadığı bir saatte gizlice gelen kimliği belirsiz kişi veya kişiler, seçim bürosunun camını kırıp, içeri yanıcı madde atarak yangın çıkardı. Bir süre sonra farkedilen yangın mahalle sakinleri tarafından, çevredeki evlerde can kaybına sebebiyet vermeden söndürüldü. Yangında bir miktar maddi hasar meydana geldi.

Aynı gün HDP ilçe seçim bürosunun önünde halkın katılımıyla bir basın açıklaması okundu. Açıklamada yapılan bu saldırının aslında, demokrasiye, halkların kardeşliğine, barışa ve Fındıklı'daki tüm demokrasi güçlerine karşı yapılmış bir saldırı olduğu ve bu tür saldırıların mücadelelerine zarar veremeyeceği vurgulandı.

Saldırıya dair Birleşik Haziran Hareketi Fındıklı Meclisi de internet üzerinden bir açıklama paylaştı. Haziran Fındıklı meclisinin açıklaması şu şekilde:

"Bu gece saat 4.00 civarlarında Fındıklı'da HDP'nin seçim bürosuna düzenlenen faşist saldırıyı Birleşik Haziran Hareketi Fındıklı meclisi olarak kınıyoruz. Seçim süresince ve seçim sonrasında faşizme karşı duran, sol, ilerici değerleri sahiplenen tüm parti ve oluşumlarla dayanışma içinde olacağımızı bir kere daha buradan belirtiyor, Fındıklı'da faşizme geçit vermeyeceğimizi herkesin bilmesini istiyoruz. Birleşik Haziran Hareketi Fındıklı Meclisi"

Politika / Rize - Fındıklı

Kadın kaptanlar geliyor

Balıkesir'in Ayvalık ilçesinde, Denizcilik Anadolu Meslek Lisesi kız kaptanlar yetiştiriyor. Kız öğrencilerin hedefinde denizcilik sektöründe en büyük gemilere kumanda etmek.

260 öğrencisi bulunan ve bu yıl ilk defa 22 öğrencisini mezun etmeye hazırlanan Kenan Kaptan Denizcilik Anadolu Meslek Lisesi, denizcilik ve gemi inşa alanlarında eğitim veriyor. Okulda kız öğrenciler güverte bölümünde okuyor. Mezun olduklarında yeterlilik belgelerini tamamlamaları halinde 3 bin grostona kadar olan gemilerde 3. kaptan unvanı almayı hak edecek öğrenciler, eğitimlerinde ise teknolojinin son imkanlarını kullanıyorlar. Kız öğrenciler, teorik eğitimlerin yanı sıra okulda kurulan gemi simülasyonu ile dünyanın 6 boğaz geçiş noktasında 9 çeşit gemiyi sanal olarak tecrübe etme imkanı buluyor.

16 yaşındaki **Nisa Örs**, *"Lise iki öğrencisiyim. Güverte bölümünü okuyorum. Küçüklüğümden beri hayalimdi. Babam da denizci. Ona çok özeniyordum. O yüzden bu mesleği seçtim. Okulun ve mesleğin pek bir zorluğunu görmedim"* dedi.

Denizcilik Anadolu Meslek Lisesi Müdür Yardımcısı **Selda Aslan**, okula kız öğrencilerin ilgisinin her geçen gün arttığının altını çizerek, *"Okulumuzda 20 kız öğrencimiz var. Giderek ilginin arttığını görüyoruz. Kız öğrencilerimiz güverte bölümünü tercih ediyor. İleride gemi yapımına hevesli öğrencilerimiz çıkacağını da düşünüyorum. Ama daha çok güverte bölümü ilgi görüyor. Denizciliğin erkeklere has bir sektör olduğu inancını yıkmaya çalışıyoruz"* dedi.

Okul Müdürü **Hüseyin Aday** ise, *"Kız öğrencilerimiz sadece denizcilik alanında güverte dalında eğitim görüyor. Doğrudan kaptan olarak mezun olup, gemi ve yatlarda çalışıyorlar. Son yıllarda yat için kadın kaptan talebi giderek artıyor. Kızlarımızın gelecekte işleri hazır. 9. sınıfta ise 20 kız öğrencimiz bulunuyor"* dedi.

Politika / Balıkesir - Ayvalık

Silopi'nin ilk kadın zabıtaları

Şırnak'ın Silopi ilçesinde ilk kadın zabıtalar, görevlerine başladı.

Silopi Belediyesi kadınların toplum içerisinde daha aktif rol alacağını düşünerek, ilçede görev yapacak 3 yeni kadın zabıta personeli aldı. Bir aylık eğitimin ardından çalışmalarına başlayan kadın zabıta ekipleri, ilçedeki çalışmalarına başladı. Silopi Belediyesi'nde yapılan törenle görevlerine başlayan kadın zabıtalar, toplum içerisinde rutin olarak görev yapacak. Kadınların sadece ev işlerini yapmakla hükümlü olmadıklarını dile getiren kadın zabıtalar, *"Biz burada tüm kadınları temsil ediyoruz, görevimizin bilincindeyiz"* dedi.

Silopi Belediye Eş Başkanı **Emine Esmer**, Silopi'nin kadınların ilçesi olacağını söyledi. Kadınların sadece evde oturup, çocuk besleyip yemek hazırlamayacağını ifade eden **Esmer**, *"İnanıyorum ki zabıta ekiplerimiz büyük işlere imza atacak. İlçemizde kısa bir süre içinde kadın birimleri açacağız ve birçok birimimizde kadınlarımız görev yapmaya başlayacak. Fen işleri ya da imar sadece erkeklerin işidir gibi gösteriliyor. Hayır biz bunun tam tersini ispat ediyoruz. Birçok birimimizde kadınlarımız görev yapmakta olduğu gibi yeni birimlerimizde de kadınlarımız görev yapacaklardır. İlçemizde görev yapmaya başlayan bayan zabıta ekiplerine başarılar diliyorum"* diye konuştu.

Başkan Esmer'n açıklamalarının ardından konuşan kadın zabıta **Beybin Tekeş**, *"Biz sadece kendimizi temsilen değil, Silopi'nin tüm kadınlarını temsil etmek için buradayız. Neden zabıta diye soracak olursanız, ben çevre koruma ve ayrıca işletme mezunuyum. Kendi alanım olduğu için bu mesleği seçtim."* şeklinde konuştu.

Göreve 1 hafta önce başlayan bir diğer kadın zabıta **Suzan Beğenir** de, *"Tepkiler ilk başta olumsuzdu. Biz bunun üstesinden gelip bu algıyı yıkacağız ve esnafımıza kadından zabıta olabileceğini kanıtlayacağız."* dedi.

Politika / Şırnak - Silopi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Niğde'de eylem yaptı

Hükümet meydanında toplanan kadınlar, adına konuşma yapan **Hülya Yıldız**, *"Kadın cinayetlerinin sürmesine de sebebiyet veren esas eğilim, 'erkek şiddetini aklamak' eğilimidir. Bunun en kristalize olmuş şekli ise kadın cinayeti davalarında verilen ceza indirimleridir. İndirimlerin devam ediyor oluşu, cinayet işlemeyi aklından geçiren erkeği rahatlatarak, **Ayşe Paşalı**'nın katilinde olduğu gibi suça yöneltiyor. Duruşma salonlarında o indirimin masada duruyor olması, adaletsizliğin utanç verici bir boyutunu yaratıyor. Kadın öldüren adamlar, kendi elleriyle öldürüp toprağın altına koydukları, dili dönmeyen kendini savunamaz haldeki kadın kardeşimiz hakkında, indirimden faydalanmak için istediği gibi konuşabiliyor, istediği iftiraya başvurabiliyor. Sırf o indirim o masada durduğu için yapabiliyorlar bunu. Bu durum öldürülen kadın kardeşimizin ailesi nezdinde adaletsizliğin çok uç bir boyutunu yaşatıyor. Bu aileler, evlatlarını kaybetmiş olmanın acısı ile o duruşma salonunda zar zor ayakta duruyor iken, bir de saatlerce evlatlarını elleriyle öldüren adamın yalanlarını, kara çalmalarını dinliyorlar. Ailede, özellikle çocuklarda onulmaz yaralar açan bu insanlık ayıbının ortadan kalkması için, o indirimler o masadan kalkmalıdır. Toplum dediğimiz zaten işte bu ailelerdir, yaralı kadınlardır. Bu yüzden tüm Türkiye **Özgecan** ile en çok indirimleri konuştu, rahatsız oldu"* dedi.

Yıldız, *"İstanbul Sözleşmesi'nden hareketle, Ceza Kanunu'nun kadına yönelik şiddetle ilgili maddelerinin gözden geçirilip güncellenmesi hukuken de zorunludur. Kadın cinayetlerinde devreye 2 temel mevzuat girer; bunlardan ilki 6284 sayılı Koruma Kanunu, Sözleşme ışığında güncellenmiştir. Ancak ikincisi Ceza Kanunu'na dokunulmamıştır ve bir gün mutlaka yapılması zorunlu olan bu düzenleme daha fazla can kaybı olmadan bir an önce yapılmalıdır. İdam, hadım etme gibi insan haklarına aykırı önerilerin önünü kapatacak olan, evrensel adalete uygun düzenleme indirimlerin kaldırılmasıdır. Bugünlerde öldürülen kadın kardeşimiz **Özgecan Aslan**'ın katillerine ağırlaştırılmış müebbet isteniyor, olması gereken ve tüm toplumun ayağa kalkıp meydanlardan haykırdığı talebi de buydu, tüm kadınların ve toplumun bir talebi daha var tüm kadın katillerine indirim değil ağırlaştırılmış müebbet. Bizler kadınların yaşam hakkı için meydanlarda, eylemlerimizle tüm kadınlarla buluştuğumuz gibi önerilerimizin yasalaşması için meclisle de görüşmeler yapıyoruz. Meclis Kadına Yönelik Şiddeti araştırma komisyonuna indirimlerin kaldırılmasını ve Ağırlaştırılmış Müebbeti anlatmıştık, üzerine komisyonun çalıştığını biliyoruz ve takipçisiyiz. Yasa yapıcı meclisimiz ise apar topar tatile girdi"* diye konuştu.

Politika / Niğde

Erkekler, kadınlardan fazla internet kullanıyor

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2014 yılı hane halkı bilişim teknolojileri kullanım istatistik verilerine göre erkeklerin kadınlardan daha çok internet kullandığı belirtildi.

TÜİK verilerine göre; İnternet kullanım oranı 2014 yılı Nisan ayında 16-74 yaş grubundaki bireylerde yüzde 53,8 oldu. Aynı yaş grubunda internet kullanımı ise erkeklerde yüzde 63,5 iken, kadınlarda yüzde 44,1 oldu.

İnternet kullanım oranı 2014 yılının ilk üç ayında (Ocak-Mart) üniversite ve üzeri eğitimli kadınlarda yüzde 92,8 iken, erkeklerde bu oran yüzde 92,9 oldu. Düşük eğitim seviyelerinde ise internet kullanım oranında erkekler lehine fark görüldü.

Hanelerde internet erişim oranı 2014 yılında yüzde 60,2 oldu. Aynı dönemde Avrupa Birliği (AB-28) ortalaması ise yüzde 81 olarak gerçekleşti.

9 MAYIS 1945: İnsanlığın Sovyet Halklarına Saygı Günü

❑ Sinan DERVİŞOĞLU

Bu ay, Hitler faşizmine karşı kazanılmış büyük zaferin 70. yıldönümü. Başta Rusya Federasyonu olmak üzere birçok ülkede coşkuyla kutlanılacak bugünün tarihi anlamı ve politik önemini irdelemek, komünistlerin, sosyalistlerin, devrimcilerin ve ilericilerin önünde bir görev olarak durmaktadır. Yazımızın konusu da budur.

Bilindiği gibi 25 Haziran 1941'de Nazi orduları SSCB sınırını geçtiler. Kızıl Ordu'nun farklı bir strateji çerçevesinde sınırlara yığılmış olmasını fırsat bilen faşistler, ilk başta hızla ülke içinde ilerlemeye başladılar. Ukrayna'nın büyük kısmı ve Kiev kaybedildi. Leningrad kuşatıldı; düşman Moskova kapılarına dayandı.

Stalin konuşuyor: İnsanlığın gözleri bizim üzerimizde

Bu zor koşullarda, hükümetin başkent Moskova'dan taşınması ve 7 Kasım Ekim Devrimi törenlerinin iptali önerilerinin ikisini de **Stalin** reddeder, ve 7 Kasım 1942'de **Kızıl Meydan**'da tarihi konuşmasını yapar. Süslü sözlerden uzak, ancak alabildiğine net, kararlı ve cesur bir konuşmadır bu. *"1919'da 12 yabancı ülkenin ordusu topraklarımıza girmişti. Ne Kızıl Ordu'muz vardı, ne de sanayimiz. Büyük Lenin'in önderliği altında ülkemizi dev bir savaş karargâhına çevirdik ve düşmanı yendik. Bugün güçlü bir Kızıl Ordumuz ve Kızıl Donanmamız var. Sanayileşmeyi başaran ülkemiz büyük bir ekonomiye sahip. Yurt dışında bizle birlikte olan müttefiklerimiz var. Kazanmak için gerekli her şeye sahibiz."* Şöyle bitirir sözlerini: *"Bugün Nazizm altında inleyen ve o tehlikeyle karşı karşıya olan tüm insanlığın gözleri bizim üzerimizde. Halklar bizden zafer bekliyor. Bu göreve layık olalım!"* Törene katılan birliklerdeki askerler, tören bitiminde hep birlikte yemin ederler: Zafer kazanıldıktan sonra sağ kalanlar her sene 7 Kasım'da Kızıl Meydan'a gelerek bu muhteşem günü birlikte kutlayacaktır. Sonra beklemeden direkt cepheye doğru yola çıkarlar.

Partinin önderliğinde Sovyet halkları muazzam bir organizasyon ve disiplin örneği verirler. İlk aşamada 10 milyon insan ve temel askeri endüstriler Ural'ların gerisine taşınır. Ağırlıkla kadınların ve gençlerin iş gücüne dayanan sanayi, üretim kapasitesini katlayarak binlerce uçak, tank ve top üretir. Cephe gerisinde kurulan partizan birlikleriyle bağ kurularak ortak operasyonlar planlanır.

Moskova Savunması: Nazizmin yüzüne inen ilk tokat

"Yıldırım Savaşı" taktiğine güvenen Naziler, yazın başlattıkları saldırı sonunda Moskova'yı alacaklarına o kadar emindir ki, tüm giyim ve mühimmatları yaza göre ayarlanmıştır. Ağır kuşatma koşullarında **Stalin** ve **Parti** önderliği Moskova'yı bir gün bile terk etmez. Kadın, çocuk, yaşlı, milyonlarca Moskovalı şehrin etrafına siperler ve hendekler kazar. Moskova kışa kadar dayanmayı başarınca faşistler için ölüm çanları çalmaya başlar. Kızıl Ordu'nun karşı-saldırısı sonucu faşist ordular sonunda püskürtülür. Bu savaşta halkın ve askerlerin yanı sıra, komutanlar da insanüstü bir çaba sarf etmiştir. Savunmayı yöneten Mareşal **Georgi Jukov** 1 hafta boyunca bir dakika bile uyumaksızın savunmayı yönetir. (Nazilerin püskürtüldüğü haberi geldiğinde ise aralıksız 48 saat uyuyacaktır!)

Leningrad: "Devrimin başkentini kurtaralım"

Savaşın başında Leningrad'ı ablukaya alan faşistlerin amacı, halkı açlıktan ölüme mahkum etmek; öte yandan da bombardımanlarla şehri haritadan silmektir. Parti yönetimi önce, Rus halkının olduğu kadar insanlığın ortak hazinesi olan (ve bugün de dünyanın en büyük sanat müzelerinden biri olan) **Ermitaj Müzesi**ndeki sanat yapıtlarını garantiye alarak cephe gerisine taşır. Mümkün olduğu ölçüde çocuklar diğer şehirlere yollanır. Halka ve askerlere sınırlı bir miktar ekmek verilmektedir. Başta çocuklar olmak üzere çok sayıda insan açlıktan ölür. Bu zor koşullarda (kendisi de o sırada Leningrad'da bulunan) Sovyet bestecisi **D. Şostakoviç**, ünlü *"Leningrad Senfonisi"*ni besteler ve Moskova'ya yollar. Yardım birliklerinin gelmesiyle abluka kırılır ve 900 gün sonunda **Lenin**'in şehri özgürlüğüne kavuşur.

Stalingrad: "Dişle, tırnakla, metre metre kazanılan zafer"

Moskova'dan püskürtülen faşistler Stalingrad'a yüklenirler. Amaç, Sovyet sanayisinin belkemiğine darbe vurmak ve Kafkasya'ya giden yolu açarak Baku'nun petrolüne el koymaktır. Savaşın kaderini tayin edecek olan bu şehir, insanlık tarihinin en kanlı muharebelerinden birine sahne olur. Kızıl Ordu ve Naziler, bazen tek bir bina için, bazen de bir binanın tek bir katı için günlerce savaşırlar. Şehir harabeye döner, ama ele geçirilemez. Sibirya'dan gelen Kızıl Ordu destek tümenlerinin Volga nehrine varmasıyla muharebenin kaderi değişir ve Almanlar teslim olur. Faşizme karşı savaşan tüm halklarda, Stalingrad zaferi

öylesi bir coşku ve sevinç yaratır ki, Fransa ve İtalya'da "Stalingrad" adını taşıyan çok sayıda cadde ve sokak, bugün dahi var olmaya devam etmektedir.

Dünyada ve Türkiye'de komünistler: "Bizim sokağımıza da bayram gelecek"

Kızıl Ordu'nun kahramanca mücadelesi, tüm dünyada faşizme karşı savaşan komünistlere moral ve ilham kaynağı olur. Fransız direnişçi ve komünist **Paul Camphin**, Almanların idam mangasının önüne çıkmadan önce şu satırları yazar: *"Bugün bu Cermen sürülerinin bizim büyük Stalin'imizin yönettiği kahraman Kızıl Ordu'nun darbeleri altında çöktüğünü görmenin sevinciyle yaşama veda ediyorum. Yaşasın Fransız Komünist Partisi!"* Tüm komünistler bunun Alman halkına karşı değil, faşizme karşı bir savaş olduğunu asla unutmazlar. Bir diğer Fransız komünisti, **Jean Pierre Timbaud**, Nazi idam mangasının karşısına çıktığında, Alman askerlerinin suratına şu sözleri Almanca haykırır: *"Yaşasın Almanya Komünist Partisi!"*

Çoğu illegalitede veya hapishanede olan Türkiye komünistlerinin de kalpleri Kızıl Ordu ile atmıştır. **Nazım**, Bursa cezaevinde diğer **TKP** tutukluları ile birlikte gün be gün harita üzerinden savaşı izlerler, ve kendi

kaderleriyle birlikte tüm insanlığın kaderinin Kızıl Ordu'nun mücadelesine ve zaferine bağlı olduğunu derinden hissederler. O günlerde **Stalin**'in, eski bir Rus atasözünden ilham alarak Moskova Radyosu'nda söylediği şu sözler, Türkiyeli komünistlerin ortak şiarı ve umudu olur: *"Bizim sokağımıza da bir gün bayram gelecek!"*

Karşı saldırı: Halkların kurtuluş süreci

Stalingrad zaferinden sonra, muazzam bir moral, savaş tecrübesi kazanan Kızıl Ordu, dev Sovyet endüstrisinin desteğiyle büyük bir karşı saldırı başlatır. Başta Kiev olmak üzere işgal altındaki Sovyet toprakları kurtarılır. Sıra faşizm altında inleyen Avrupa halklarını kurtuluşuna gelmiştir. Parti önderliğinin kararıyla, tüm Kızıl Ordu birliklerindeki siyasi komiserlere, askerlere yönelik tek bir siyasi eğitim konusu verilir: **Proletarya enternasyonalizmi**. Gidecekleri yeni ülkelerde halkla ilişki kurulacak, Kızıl Ordu'nun bir işgal ordusu değil, işçi ve köylülerden oluşan kardeş bir ordu olduğu, bu ordunun siyasi ideallerinin ne olduğu bütün bu ülkelerin halklarına anlatılacaktır. Bu ülkelerde başta komünist partiler olmak üzere tüm anti-faşist güçlerle işbirliği içinde savaşılacaktır. Böylece Bulgaristan'da **Dimitrov**'un Vatan Cephesi birlikleriyle, Yugoslavya'da Halk Kurtuluş Ordusu ile, Polonya'da Ulusal Ordu ile birlikte harekatlar düzenlenir ve Sofya, Bükreş, Belgrad, Prag, Budapeşte, Viyana ve Varşova kurtarılır. Faşizmin ezdiği bu halkların kimlik ve geleneklerine saygı gösteren Kızıl Ordu, örneğin Belgrad için düzenlediği saldırıda sadece partizanların değil, Yugoslav şehir mimarların da önerilerini dikkate alarak hangi binaların (tarihi değer taşıdığı için) asla bombalanmaması gerektiğini öğrenir ve buna göre hareket eder.

"İkinci Cephe": Anglo-Sakson emperyalizminin utanmazlığı

Moskova önünden Almanların püskürtülmesinden itibaren **Stalin**, kendilerini "müttefik" olarak ilan eden İngiliz ve Amerikan liderlerine ikinci bir cephenin açılması için ısrar eder. Amaç, **Hitler**'in en fazla sayıda ve en seçkin birlikleriyle savaşan SSCB'ye nefes aldırmaktır. Ancak **Churchill** ve **Roosevelt**, bunu sürekli ertelerler. 1943'den 1945'e kadar, 2 yıl boyunca, **Stalin**'i oyalarlar. Amaçları bellidir: SSCB'nin çökmesi, ve sosyalizmin yok olmasından sonra Hitler'le uzlaşmak veya ülkeleri paylaşmak. Dünyanın en güçlü ekonomisine ve çok büyük bir insan gücüne sahip olan, ve Pasifik'te Japonlara karşı bu potansiyelin sadece az bir kısmını kullanan ABD, İngiltere ile birlikte, 2 yıl boyunca Sovyet şehirlerinin yok edilmesini, Sovyet insanlarının kitleler halinde yok edilmesini yalnızca seyreder. SSCB, sadece ve sadece kendi öz gücüne dayanarak Nazizmin belini kırdığında ve karşı saldırıya geçtiğinde, Anglo-Sakson emperyalistleri harekete geçerler. Kızıl Ordu, Avrupa'nın yarısını faşizmden kurtarıp Batı Avrupa'ya doğru yöneldiğinde, en nihayet "İkinci Cephe"yi açmaya ve bugün Batı medyasında abartı konusu haline gelen meşhur "Normandiya Çıkarması"nı yapmaya karar veriler. "Müttefiklerin" asıl amacı Kızıl Ordu'yu ilerileyişinde durdurmak, Almanya'nın tümüne ve direniş potansiyelinin çok yüksek olduğu, Fransa, İtalya, İspanya ve Portekiz'e ilerlemesini engellemekti. Hitler'in Batılı müttefiklerin karşısına çıkardığı birlik sayısı, Kızıl Ordu'nun karşısına çıkarttıklarının ancak 3'te biridir!

Berlin'in düşüşü ve Zafer Günü: Savaşın "Başkomutanı"

Kızıl Ordu, Berlin'e doğru yürüyüşünü sürdürürken, Hitler, ABD ve İngiltere ile ayrı bir barış yapmanın olanaklarını zorlar. Maksat, "baş düşman olan Bolşevizm"e karşı ittifaktır. Ancak tüm dünyada SSCB ve Kızıl Ordu'nun prestijinin zirvede olduğu bu aşamada, Batılı liderler bunu göze alamaz. Kızıl Ordu sonunda Berlin'e girer ve **7 Mayıs 1945**'te kızıl bayrak Reichstag'ın tepesine çekilir: Almanya teslim olmuştur.

Sovyetler Birliği, zaferin ertesinde Moskova'da görkemli bir tören düzenler. Eski bir Rus askeri geleneğine göre, savaşta düşmandan elde edilen bayraklar, törende ordunun başkomutanının ayağının dibine atılmaktadır. Bu çerçevede, Kızıl Ordunun ele geçirdiği Nazi bayrak ve flamalarının **Stalin**'in ayağının dibine atılması önerilir. **Stalin** bunu reddeder. Gerekçesi nettir: *"Ordumuzun ve halkımızın Başkomutanı her zaman **Lenin**'di, bugün de öyledir"*. Böylece törende, Nazi sancak ve flamaları **Lenin**'in mozolesinin merdivenlerine, insanlığın kurtuluşuna yıllardır ilham veren ve verecek olan büyük **Lenin**'in ayaklarının dibine bırakılır.

Savaşın bilançosu: Sovyet Soykırımı

Savaşın sonuçları Sovyetler için açıkça tüyler ürperticidir: 24 Milyon ölü!.. Bu, 4 yıllık bir savaş için insanlık tarihinin kaydettiği en büyük kayıptır. Faşistler köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir, çocuk, kadın, yaşlı demeden Sovyet halklarını kitleler halinde katlederler. Sovyet halklarının 1930'lu yıllarda büyük bir coşku ve fedakârlıkla, neredeyse yoktan var ettiği endüstrinin ve tüm ekonominin 3'te 1'i haritadan silinir. Faşistlerin ateşe verdiği madenlerden bazılarındaki yangın ancak 1970'lerde sönecektir!.

Nazileri, işgal ettikleri diğer Batı Avrupa ülkelerine nazaran SSCB'de böylesine vahşice davranmaya iten neydi? Bu sorunun cevabı sınıf mücadelesinde yatmaktadır. Naziler

"Zafer Günü" kutlamalarında savaşta yaşamını yitirenlerin fotoğrafları halkın ellerinde.

Fransa'da, Hollanda'da, Belçika'da, Danimarka'da, kısaca burjuva devletlerde kendine kapitalistlerden ve sağcı politikacılardan çok rahatlıkla işbirlikçi bulabilmiş, burjuvazinin sağladığı bu siyasi ve ekonomik işbirliği ile Naziler nispeten rahat bir yönetim kurabilmiştir. SSCB'de ise 1930'lerde tamamlanma aşamasına gelen sosyalizmin inşasının ertesinde, işbirliği yapabilecek hiçbir sınıf, zümre ve siyasi kadro kalmamıştır. Kırım, Ukrayna ve Baltık'taki birkaç faşist-işbirlikçi yerel milliyetçiler dışında Sovyet halkları Nazilere hiçbir "işbirliği" zemini sunmamış, kendilerini neredeyse %100 oranında nefret ve kinle çevrili gören faşistler, sosyalizmi benimsemiş bu halkları yok etmekten başka bir çıkar yol bulamamıştır. Sovyet halkları, insanlık tarihinde ilk defa emeğin iktidarını kurmanın ve bu yolda kararlılıkla ilerlemenin bedelini bu savaşta çok ağır ödemiştir; görüldüğü kadarıyla da hala ödemektedir.

Utanmazca inkar edilen gerçek: Nazizmi yenen ana güç Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'dir

Bu kadar büyük bir kayıp ve destansı bir mücadele, Batılı kapitalistleri en baştan rahatsız etmiştir. Öncelikle umdukları olmamış, Hitler Sovyetler Birliği'ni yıkamamıştır. **Kızıl Ordu**'nun zaferinden duydukları kompleks öylesine büyüktür ki, 1945'te Berlin'de ortak düzenlenen Zafer Törenine ABD ve İngiltere katılmaz!.. Sonrasında gelişen Soğuk Savaş süresince ABD ve Batı medyası ve film endüstrisi, yaptıkları yüzlerce cafcaflı filmle neredeyse Hitler'i kendilerinin yendiğine halkları inandırırlar. IBM, General Motors ve Standart Oil gibi Amerikan şirketlerinin yalnızca savaş öncesinde değil, savaş esnasında da Nazilerle sürdürdükleri işbirliği unutturulur. Halkların zihninde "şeytanlaştırdıkları" **SSCB** ve **Kızıl Ordu**, akıllardan silinir, Hitler'i yenerken canını veren milyonlarca Sovyet askerinin adı bile anılmaz.

Bu zehirlemenin solda da uzantıları vardır. Dünya ve Türkiye Solu'nda, özellikle 1992 ertesinde başta tavan yapan **Stalin** düşmanlığı, bu gerçekler karşısında birçok "solcu"yu kör ve sağır kılmıştır. "Despot, hasta ruhlu, muhteris ve vahşi diktatör" olarak görülen **Stalin**'in önderliğinde kazanılan bu zafere (sırf ona duyulan nefret yüzünden) solda hala dudak bükenler vardır. Bu utanç verici tavra en güzel cevabı bugün Rus halkı vermektedir. Her Zafer Günü kutlamasında Stalin'in posterleri Rusya şehirlerini kaplamakta, yaşayan gaziler onun resimleriyle yürümektedir. Savaşın gerçek tarihini öğrenmek, bizi bambaşka ve gerçek bir **Stalin** portresiyle karşı karşıya bırakmaktadır: **Lenin**'in anısına sadık, çalışkan, halkına yürekten bağlı, son derece kararlı ve cesur bir önder!. Büyük Zafer'in 70. yıldönümü, burjuva ve reformist propagandaların kirlettiği **Stalin** imajını yeniden keşfetmek ve onun mücadelesine sahip çıkmak için de bir vesile olmalıdır.

Bu ay Rusya Federasyonun'un her yerinde coşkuyla kutlanacak olan **Zafer Günü**'nde gericiliğe ve faşizmin karanlığına karşı insanlık tarihinde kazanılmış bu en büyük zaferi biz Tükiyeli devrimciler ve komünistler de kutluyor, bu uğurda canını veren Kızıl Ordu savaşçılarının ve Sovyet emekçilerinin anısı önünde saygıyla eğiliyor, bu zaferin bir gün tüm dünyada, *"İnsanlığın faşizme karşı ortak zafer günü"* olarak kutlanacağı günlere olan inancımızı bir kez daha tekrarlıyoruz.

2. Dünya Savaşı'nda ülkelerin kayıpları

ABD	420.000
İngiltere	450.000
İtalya	454.000
Fransa	550.000
Yunanistan	600.000
Romanya	800.000
Yugoslavya	1.500.000
Japonya	3.000.000
Polonya	5.000.000
Almanya	8.000.000
Çin	16.000.000
SSCB	24.000.000

2012 yılındaki "Zafer Günü" kutlamalarında Stalin yoldaşın resimleriyle süslenen bir araç.

Politika Gazetesi Dağıtım Adreslerimiz

Politika Gazetesi 54 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayiileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayiileri ile ilişki kurarak onların isim adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL
Anadolu Yakası:
Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5 Caferağa/ Kadıköy/İstanbul
Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy/İstanbul
Kadıköy: *İmge Kitabevi:* Mühürdar Cad. No:80, Caferağa/İstanbul
Avrupa Yakası:
Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125 Beyoğlu/İstanbul
Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* Şehit Muhtar Mh. Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı/İst.
Esenyurt: *Havana Büfe:* Esenkent Mah. Enverpaşa Cad. No:7 Esenyurt/İstanbul
Beylikdüzü: *Barış Market:* Cumhuriyet Çarşısı Beylikdüzü /İstanbul
Mecidiyeköy: *Karaduman Basın-Yayın/Gazete Bayii:* Mecidiyeköy Meydanı Şişli/İst.
ANKARA
Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay/Ankara
Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32 Kızılay/Ankara
İZMİR
Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A Alsancak/İzmir
ANTALYA
Elmalı: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mah. 25. Sok. No:5/A 07040 Antalya
TRABZON
Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sok. Saray Çarşısı No:60 Merkez/Trabzon
RİZE
Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cad. No: 50/B Fındıklı/Rize
MARDİN
Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı Özmuhaciroğlu Apt. No:6 D:6 Kızıltepe/Mardin
DİYARBAKIR
Ofis: *Fırat Büfe:* Gevran Cad. Surkent Apt. No: 25/B Ofis/Diyarbakır
Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı Yenişehir/Diyarbakır
Merkez: *Sabah Büfe:* Kıbrıs Cad. Selahaddin-i Eyyüb-i Çarşısı Üstü Diyarbakır
Dağkapı: *Meydan Büfe:* Dağkapı/Diyarbakır

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın
Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **K. Tayfun Benol**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**

Basıldığı yer: Ezgi Matbaası, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Politika Gazetesi / K.Tayfun Benol
Türkiye İş Bankası Hesap Numaraları:
TRL Hesap No: 1209 0199521
TRL IBAN: TR 40 0006 4000 0011 2090 1995 21
EUR Hesap No: 1209 0102491
EUR IBAN: TR 36 0006 4000 0021 2090 1024 91
SWIFT CODE: ISBKTRIS
USD Hesap No: 1209 0102486
USD IBAN: TR 74 0006 4000 0021 2090 1024 86

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik.

MAKSİM GORKİ: ANA

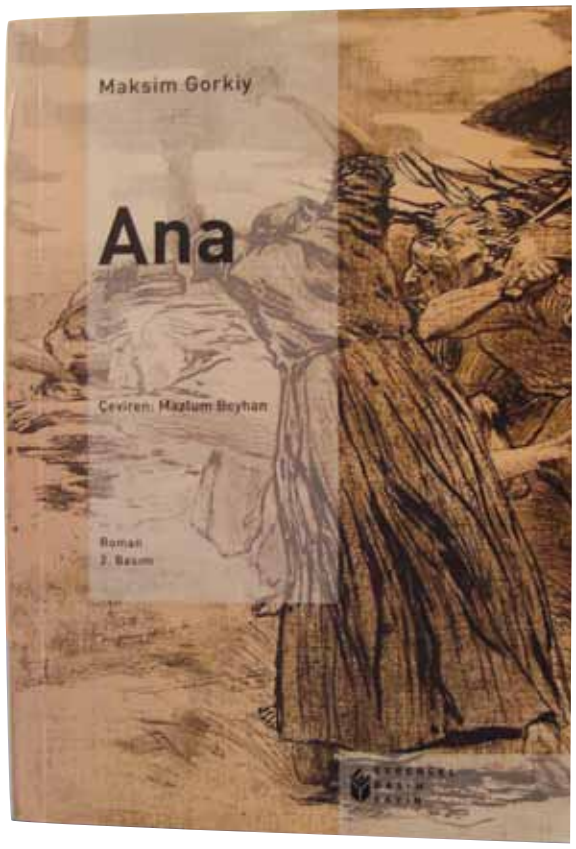

"Ana", yazar **Maksim Gorki**'nin dünyaca tanınmasına yol açan, milyonlarca basılan ve başından bugüne milyonları peşinden sürükleyen dev bir eserdir. Kitap, ilk defa 1906 yılında yayınlandı. Bir işçi olan **Pavel**'in ve onun devrimci mücadelesinden etkilenen, devrimci mücadeleye sempati duyan anası **Pelageya**'yı konu alan **"Ana"**, Çarlık Rusyası'nın karanlığını, **Ekim Sosyalist Devrimi** öncesi işçi sınıfının durumunu anlatmaktadır.

Maksim Gorki, bir okuldur, akademidir, üniversitedir! **Maksim Gorki**'nin eserlerini okumak, bilinçlenmenin ve devrimci olmanın bir gereğidir.

Okumak, bir eylemdir. İnsan okudukça, okuduğunu özümsedikçe gelişir ve güçlenir. İnsanın okuma alışkanlığı, okuduklarından zevk almasıyla başlar. Okuduğumuz kitap, bizi peşinden sürüklüyor, duygulandırıyor ve yüreğimizde iz bırakıyorsa içeriğinin zenginliğinden ve anlatım biçiminin güzelliğindendir.

Ana'yı ilk defa okumaya başlayanlar, heyecanlı ve esinleyici bir yolculuğa başladıklarını kitabın sayfalarını çevirdikçe göreceklerdir. Kitabı en kısa zamanda okuyup bitirmek için sabırsızlanacak ve okudukları üzerinde düşünecek, yorumlayacak ve su içer gibi özümseyeceklerdir. **"Ana"**, bu çapta okuyucu etkileyen, değiştiren ve devrimcileştiren bir yapıttır.

Yazar **Maksim Gorki**, devrim mücadelesine ve sosyalizmin kurulmasına aktif katıldı. Yazarlık yeteneğini proletaryanın sanatına adadı. Onlarca eser üreterek ilerici insanlığın, sosyalizmin hizmetine sundu. Eserleri, komünist kişiliğiyle bütünleşti. **Maksim Gorki** ile sanatı bütünleştiği için okuyucu O'na ve sanatına ilgi ve hayranlık duymaktadır.

Pelageya, Rusya'nın bir kasabasında yaşayan, kocası tarafından sık sık dövülen bir işçi eşidir. Kocasının ölümünden sonra oğlu Pavel'de kalır. Pavel, sosyalizm için mücadele vermekte, çok kitap okumakta ve arkadaşları ile toplantılara katılmaktadır. Ana Pelageya, çok endişelidir ve onları merakla izlemektedir. Onlarda kalmakta olan Andrey, sonra da Pavel, 1 Mayıs bildirilerinden dolayı içeri düşer. Bir arkadaşının tavsiyesiyle bir fabrikada işe girer, çalışmaya başlar. Bildirilerin fabrikada dağıtılmasını sürdürür. Andrey'in yardımıyla gizlice okuma yazma öğrenir, devrimci mücadeleye katılır. Ana ve Pavel birbirlerine yoldaş olurlar.

"Ana", bir insanın acıları yaşayarak, nedenlerini öğrenerek ve iradesine sahip çıkarak kendisini ezen ve sömüren sınıfa karşı savaşan ve direnen militan bir kişilik kazanabileceğinin mesajını veriyor, okurlara.

Genç militan bir devrimci olan Pavel, düşüncelerini açık, sade ve etkileyici biçimde açıklayan hırs dolu bir kişidir. Dava, devrim ve sosyalizm uğruna her şeyden, sevgilisi Aleksandra (Şasa)'dan bile vazgeçer.

"Ana", gerçekçi ve sosyalist edebiyatın en güzel bir örneğidir.

Romanın kahramanlarından Küçük Rusyalı: *"...Bütün dünya bizimdir, bütün dünya işçinindir. Bizim için ırk, milliyet yoktur. Bizim ya düşünce arkadaşlarımız ya da düşmanlarımız var. İşçi sınıfının hepsi bizim dostumuz; bütün zenginler, ellerinde iktidar ve güç olan bütün adamlar da karşımızdadır. Şu toprağa temiz bir gözle bakılıp da bizlerin; şu işçi takımının ne kadar çok olduğu, moral güçleri bulunduğu görülecek olursa, sanki görkemli bir şenlik yapılıyormuş gibi insanın kalbi sevinç ve mutlulukla dolar. Bir Fransız, bir Alman da benzeri duyguyla doludur; İtalyan'lar da benzeri zevk duyarlar. Biz bir ananın çocuklarıyız, yeryüzünde ne kadar ülke varsa hepsinde çalışan işçi, benzeri düşünceyle o yenilmez yüksek kardeşlik düşüncesiyle birbirine bağlıdır. Bu kardeşlik gittikçe ilerliyor. Onun sıcaklığıyla bütün varlığımız ısınıyor, o, adalet göğünde ikinci bir güneştir ve gök işçinin kalbindedir. Ne olursa olsun ne ad verilirse verilsin, sosyalist düşüncesiyle bizim kardeşimizdir. Şimdiye dek böyle oldu; şimdi de böyledir; yarın da; öbür gün de... Sonuna dek, yüzyıllarca böyle olacak!"*

Kapitalizmin çok ağır koşulları altında yaşayan ülkemizin insanları; sömürünün, aşağılanmanın ve zindanların olmadığı *"güzel bir dünya"*nın özlemi içindeler. **"Ana"**nın bize gösterdiği gibi sömürü kendiliğinden ortadan kalkmaz. Sömürü, Pavel gibi kararlı ve özverili militan bir gençliğin ve bu gençliği destekleyen anaların da katılımıyla sürdürülen devrimci bir mücadeleyle ortadan kaldırılacaktır. Kapitalizme karşı mücadelede temel yapıtların kitleler tarafından okunması çok büyük rol oynar.

Bunun için diyoruz ki, sağlam adımlarla **"işçi sınıfının yolunda"** yürüyebilmek için her işçi, genç ve kadın mutlaka okumalıdır, **"Ana"**yı.

İstanbul 10. İşçi Filmleri Festivali Başladı

İstanbul 10. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali, ***"İşimiz gücümüz yaşamak"*** sloganıyla 1-10 Mayıs tarihlerinde İstanbul, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da başlayacak, iş cinayetlerini perdeye taşıyacak

Uluslararası İşçi Filmleri Festivali, iş cinayetlerini görerek ve "İşimiz gücümüz yaşamak" sloganıyla 10. defa perdelerini açmaya hazırlanıyor. İstanbul, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da eş zamanlı gerçekleştirilecek festivalde 22'si uluslararası, 53'ü Türkiye'den olmak üzere toplam 75 film gösterilecek.

10. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin açılışı 2 Mayıs Cumartesi saat 19.00'da Şişli Belediyesi Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

10. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali, dört kentteki gösterimlerden bir süre sonra birçok kenti kapsayan uzun bir yolculuğa çıkacak **gösterimler her yıl olduğu gibi yine ücretsiz olacak.**

Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından emekçilerin yaşamlarını ve mücadele deneyimlerini izleyicilerle buluşturmayı ve ülkemizde işçi filmi üretimini özendirmeyi amaçlayan festival, DİSK/Sine-Sen, DİSK/Devrimci Sağlık-İş, DİSK/Birleşik Metal-İş, DİSK/Basın-İş, Türk-İş/Petrol-İş,Türk-İş/Tek Gıda-İş, Türk-İş/Kristal-İş, KESK/SES, TTB, Halkevleri, Sendika.Org ve Çapul TV tarafından düzenleniyor.